„Un debut isteț, romantic și incitant de la un talent rar."
VERONICA ROTH

Miraj

SOMAIYA DAUD

YOUNG ADULT

NEMIRA

SOMAIYA DAUD s-a născut într-un oraş din vestul Statelor Unite ale Americii şi şi-a petrecut copilăria şi adolescenţa mutându-se dintr-o parte în alta. Dragostea ei pentru cărţi a condus-o către studiul literaturii engleze, cu specializarea în cea medievală şi premodernă. În timp ce era la masterat, a fost librar la Politics and Prose, secţiunea de cărţi pentru copii. Din 2014 lucrează la un doctorat în literatură engleză. Pregăteşte o disertaţie despre lumea victoriană, pietre, apartenenţa de rasă şi mediu. *Miraj* este romanul său de debut.

SOMAIYA DAUD

MIRAJ

Original: *MIRAGE* (2018)

Traducere din limba engleză:
IOANA VLAD

virtual-project.eu

— 2019 —

Mamei mele, fără de care acest vis
nu s-ar fi împlinit niciodată

QUAMALIGH STAR SYSTEM
Andala Star System
Roffhan Star System
Maronite Star System
Shiou Star System
XII (uninhabited)
XIII (uninhabited)
XI29 (uninhabited)
Vathek Star System
ANDALA STAR SYSTEM
SUN
SEN
KRAD
YAN
GIBRA
CADAZ
SEMMUS
ANDALA
NORTHERN CONTINENT
Imperial City
Oasis
The Ziyaana
Walili Desert
Walili Province
Ghazlan Province
MAIN CONTINENT / GREATER WALILI
Tayfur Province
Isles of Bushra
Bay Al Wasati
Al-Thaghr Al-Gharb
Al-Thaghr Al Sharq
Al-Thaghr Al-Mawsat
EAST CONTINENT
Bay of Rayaan
Al-Thagr Al-Adna
ANDALA

PROLOG

El este singurul din familie fără daan. Ei zic că asta îl face ideal; niciun însemn tradiţional pe faţă, să-l identifice în caz că moare. Nicio cale să îi conducă la familia lui. Este tânăr, n-are nici cincisprezece ani, prea tânăr pentru ceremonia daanului. Asta îi spune ea când vine să îl aleagă. Că este tânăr şi priceput şi că este de încredere. Asta, afirmă ea, este tot ce contează.

Nu se simte tânăr. Se simte flămând, genul de foame care îl roade zi şi noapte, până când îi devine atât de apropiată, încât nu ştie cum să trăiască fără ea. Se simte dur, pentru că ştie să încaseze o bătaie, să cadă exact atunci când gardianul îl loveşte cu bastonul. Se simte furios, atât de furios, genul de furie ce nu are nevoie să fie întreţinută.

Este invizibil într-o mare de chipuri invizibile.

Mulţimea e tăcută, însă oricum mereu e aşa la genul ăsta de evenimente. E solemnă. Prea solemnă. Nobilii stau pe perne din catifea în spatele cordonului auriu, însă cei care stau în picioare, care privesc în sus spre podium aşteptând-o să apară, aceia sunt săracii. Hămesiţii. Neputincioşii. Sunt aici pentru că trebuie.

Membrii makhzen[1] şuşotesc între ei, par nişte păsări făcute din nestemate, veşmintele scânteind în lumina soarelui, săbiile întrezărindu-se strălucitoare din teci, când bărbaţii se foiesc în aerul apăsător de vară. Mare mirare să fie vreunul andalan; acum arată cu toţii vathek. Acceptaseră conducerea vathek. Altfel nu s-ar fi îmbrăcat aşa, nu şi dacă ar mai fi fost andalani.

Înaintând prin mulţime, se gândeşte la sora lui mai mică. Moartă de două veri deja, cu stomacul umflat de foame. Tatăl lui, dus demult, prea slab să-i întreţină, să rămână.

Mai avea o soră, un frate şi pe maică-sa. Toţi având o

[1] În araba marocană, *makhzen* desemnează elita, grupul de oameni din jurul regelui. Termenul este folosit în Maroc şi cu sensul de „stat” sau „guvern” (n. tr.).

situaţie mai bună după asta. Ea îi jurase. Un soţ pentru Dunya. O căsuţă a lor, departe de oraş, grâne şi o grădină şi, cine ştie, poate chiar şi vite. Departe de tot ce cunosc, dar cu şansa unei noi vieţi.

Îi transpiră mâinile. S-a antrenat pentru asta, e pregătit, dar n-a mai luat o viaţă până acum.

Sângele nu moare niciodată, îşi aminteşte el. Sângele nu uită niciodată.

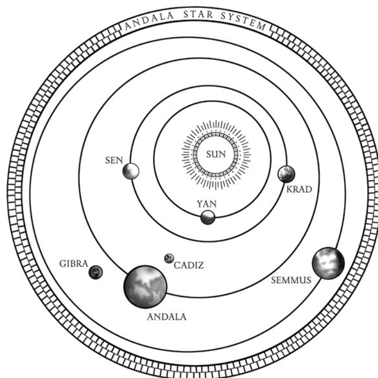
Asta e pentru un scop mai înalt – mult mai important decât propria viaţă, decât orice viaţă. Trebuie făcută, se gândeşte el. Pentru Andala. Pentru libertate.

Urcând scările podiumului, se minunează că cineva care seamănă atât de mult cu părinţii săi este capabil să stârnească atâta groază. A auzit istorisirile, ştie că lucrurile sunt deseori răstălmăcite când sunt povestite. Dar propria viaţă, vieţile fraţilor şi ale vecinilor dovedesc că există un sâmbure de adevăr. Ocupaţia e crudă. Urmaşii săi, şi mai cruzi.

Soarele se reflectă în metalul argintiu al ţevii. O ridică, ţinteşte, trage.

De două ori.

GALAXIA MIZAAL, SISTEMUL OUAMALICH

CADIZ, UNA DINTRE LUNILE ANDALEI

1

Pe o mică lună de pe orbita unei planete mari, într-o mică fermă dintr-un sat mic, se afla o cutie, iar în cutie era o pană.

Cutia era veche, de pe lemn fiind ştearsă orice urmă de model sau de vopsea. Mirosea a şofran şi a scorţişoară, puternic şi dulce. Alături de pană se găseau un inel vechi cu sigiliu, o floare roşie conservată în răşină şi o fâşie de catifea verde, zdrenţuită pe margini.

Când eram mică, mă strecuram deseori în camera părinţilor mei, mereu ca să mă uit pe furiş în cutie. Iar misterul său a sporit atunci când mama a început să o ascundă de mine. Pana mă fascina. Un copil de cinci ani nu avea nevoie de un inel, de o floare sau de o bucată de pânză. Însă pana unei păsări magice dispărute? Ca toate lucrurile din vechea lume, mă striga pe nume.

Pana era neagră, alcătuită din sute de nuanţe întunecate şi scânteietoare. Când am ţinut-o la lumină, s-a unduit în valuri albastre şi verzi şi roşii, ca o vrajă ce iese fremătătoare la iveală, ţesută de o mână nevăzută. Fusese a unei tesleet, mi-a zis mama, păsări despre care odinioară se credea că sunt mesageri ai Dihyei.

Când Dihya voia să-ţi dea un semn, îţi strecura pana în palmă. Când voia să-ţi impună o misiune, să treci la acţiune, trimitea însăşi pasărea. Era o chemare sfântă şi nobilă, care trebuia luată în serios. Războiul, călătoriile lungi, soarta naţiunilor: pentru asta te chema o tesleet.

Bunicul meu primise una, deşi mama nu povestea niciodată din ce motiv şi nici măcar cine a fost.

— Un nesăbuit care a murit plângând după tot ce n-a realizat, îmi spusese ea odată.

M-am holbat în cutia veche, cu privirea în gol, absorbită de gânduri. Soarele urma să apună în curând şi nu aveam timp de pierdut cu o pană veche. Dar mă atrăgea, aşa cum o făcuse când eram mică, iar degetul meu mare se mişca absent de-a lungul formei sale, înainte şi înapoi.

Nu mai rămăsese nicio tesleet pe Cadiz sau pe Andala, planeta-mamă. Ca multe lucruri din copilăria mamei, plecaseră, se consumaseră sau dispăruseră. Nu mai aveam decât rămăşiţe, urme a ceea ce existase cândva şi probabil nu va mai exista.

Am tresărit când mama a tuşit în pragul uşii.

— Amani, atât a rostit, cu o sprânceană ridicată.

Era prea târziu să ascund cutia sau propria vinovăţie că mi-am băgat nasul în camera părinţilor doar ca să o scot din nou.

Însă mama nu a zis nimic, doar a zâmbit şi a venit spre mine, cu mâna întinsă.

— Tatăl... tatăl tău ţi-a dat pana? am întrebat-o în cele din urmă, înmânându-i cutia.

Ochii i s-au mărit uşor. Pentru o clipă, am crezut că nu-mi va răspunde.

— Nu, a spus ea blând, închizând capacul. Am găsit-o la puţin timp după ce pasărea plecase. Într-un moment de slăbiciune, în nişte tufe.

Rareori o vedeam pe mama ca acum, moale şi melancolică, amintindu-şi parcă de vremuri mai blânde. Trecuse prin două războaie, cel civil, apoi invazia vathek şi ocupaţia ce i-a urmat. Era dură, cu o structură de oţel, de neclintit, imposibil de sfărâmat, de distrus.

— Care a fost momentul de slăbiciune? am întrebat.

Nu mă aşteptam să primesc răspuns. Ca întotdeauna.

Însă mama m-a surprins şi a zâmbit.

— Fugeam de dragoste. De tatăl tău, mai precis. Am văzut în propria inimă capacitatea tatălui meu de a se pierde într-o altă persoană şi asta m-a înspăimântat.

Spre amuzamentul ei, am rămas cu gura căscată. Ştiam că părinţii mei se iubesc; era evident pentru oricine îi privea, în pofida diferenţelor dintre ei. Însă nu o auzisem niciodată pe mama spunând-o măcar, recunoscând-o de bunăvoie...

— În orice caz, ce cauţi aici? Ar trebui să te pregăteşti pentru diseară.

Nu ştiam cum să-i explic, aşa că doar am dat din cap şi

am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Pur şi simplu... îmi place mult. Am vrut să o văd din nou.

S-a apropiat de mine şi mi-a ridicat bărbia. Eram adultă, dar mama tot mă întrecea cu un cap. Mi-a mângâiat obrazul cu dosul degetelor, urmărind liniile de-a lungul cărora aveam să-mi primesc daanul – tatuaje geometrice precise care marcau primul meu pas spre maturitate. Speram să semene cu ale ei: clare şi puternice, anunţând întregii lumi, dintr-o singură privire, cine era şi de unde venea.

— Ştiu că săptămâna asta a fost dificilă, a zis într-un final. Mai dificilă decât majoritatea. Dar va trece, ca toate celelalte.

Mi-am muşcat limba ca să nu spun ce gândeam. N-ar trebui să aşteptăm să treacă. Ei n-ar fi trebuit să fie aici de la bun început. Săptămâna asta îndurasem nu doar incendierea pământurilor noastre, ci şi prezenţa sporită a vathilor.

Însă ea m-a lăsat fără glas pentru a doua oară, aşezându-mi cutia înapoi în mâini.

— Cred că asta ar trebui să fie a ta de acum, a spus cu vocea din nou blândă. Speranţa este un joc de fată tânără, iar ţie îţi va prinde mai bine.

Am deschis gura, apoi am închis-o, mută de uimire.

— Serios? am rostit în cele din urmă.

A zâmbit din nou.

— Serios, a repetat ea şi m-a sărutat pe frunte. Poate Dihya îţi va trimite o a doua pană, iar tu vei avea propria chemare în aceste vremuri tulburi.

M-a lăsat singură în cameră. Încă strângeam cutia la piept. M-am dus imediat în camera mea să o ascund, ca nu cumva mama să vină sus şi să se răzgândească.

Soarele apunea de-a binelea acum. M-am grăbit să o dosesc şi să-mi găsesc lucrurile. Khadija probabil mă aştepta şi uram să mă săpunească pentru întârziere. Afară, satul era tăcut. De obicei, pe la ora asta, auzeam muncitorii câmpului fredonând în drumul lor spre sat şi

clopotul care marca sfârşitul zilei. Cadenţa bocancilor, vânzătorii ambulanţi strigându-şi produsele în mica piaţă locală, câini şi capre gălăgioase; toate aceste sunete lipseau.

Nu mai erau câmpuri, nu după focul pus săptămâna trecută de Garda Imperială. Rebeli – sau mai degrabă hoţi flămânzi – se adăpostiseră într-una dintre casele de la intrarea în cetate. Decât să caute prin fiecare, Garda incendiase pământurile. Îi auzisem pe rebeli urlând, nu mai departe de piaţa centrală. Acum, odată distruse câmpurile, satul număra săptămânile până la iarnă şi până la foametea ce sigur avea să urmeze.

La ce să-mi doresc propria pană, propriul semn? Ţinând cont de toate astea – de viaţă, în general –, nu aveam nevoie de niciun semn. Voiam altceva, mai palpabil, imediat. Voiam lumea.

Vathi nu erau colonişti în nebuloasa noastră – locuiseră pe planeta lor, Vaxor, în principal în pace şi armonie cu legile galactice. Dar îşi otrăviseră propria atmosferă şi fuseseră forţaţi să se mute pe una dintre luni. O măsură provizorie, având în vedere populaţia în creştere rapidă şi lipsa de resurse. Unii au zis că opţiunea extinderii către alte sisteme era inevitabilă.

Existau momente când întrezăream lumea aşa cum era ea înaintea ocupaţiei vathek. Când mama sau tata vorbeau fără să se gândească de două ori sau când o bătrână din sat spunea „în tinereţea mea” ori un bărbat cânta un cântec de demult, pe care nu-l mai auzisem. Scheletul vechii noastre vieţi era acolo, abia vizibil, şi îl voiam înapoi. Voiam să ne amintim cu toţii ce fuseserăm, cât de puternici eram. Şi fără îndoială că rezistenţa înseamnă putere, dar până şi o piatră se toceşte dacă trebuie să îndure prea multă ploaie.

Puteam să vreau eu mult şi bine, nimic nu avea să se întâmple. Simplul fapt de a vrea nu a rezolvat nimic niciodată.

Oftând, am pus cutia bine, mi-am găsit pelerina şi pantofii şi am luat-o în jos pe scări.

* * *

La bucătărie, am împachetat ultimele bucate pe care le luam cu noi. Sărbătoream noaptea majoratului. Eu şi încă douăsprezece fete în sfârşit împliniserăm vârsta necesară şi, după obicei, întregul sat mergea la una dintre acele kasbah[2] abandonate. Acolo urma să primim daanul şi să devenim adulte în ochii satului, continuând celebrarea cu mâncare şi cu dans.

— Amani.

M-am întors şi l-am văzut în uşă pe fratele meu, Husnain. Părinţii mei aveau trei copii: Aziz, cel mai în vârstă, mai mare decât mine cu peste zece ani. Eu, cea mai tânără, şi Husnain, mai mare cu cincisprezece luni decât mine. M-aş fi putut baza pe înţelepciunea lui Aziz, dar, în ciuda lunilor care ne despărţeau, Husnain era jumătatea mea, geamănul meu. Avea toată nesăbuinţa şi focul unui fiu mijlociu, rareori temperate dacă n-aş fi fost eu.

— Ţi-am adus ceva, a zis el, după ce eu m-am aşezat.

Am rânjit şi am întins mâinile.

— Dă-mi.

— Închide ochii.

Aşa am şi făcut, dar continuând să ţin braţele întinse. O secundă mai târziu, un obiect subţire şi lat mi-a fost aşezat în palme. Am privit printre gene înainte ca fratele meu să-mi spună să deschid ochii şi aproape că am scăpat legătura de foi, de parcă ar fi luat foc.

— Amani!

— Chiar este…?

În urmă cu aproape o lună călătoriserăm în Cadiza Prime, oraşul capitală al lunii noastre, să ne facem provizii pentru mica fermă ţinută de tatăl şi de fraţii mei pe fâşia noastră de pământ. Umblasem prin piaţa în aer liber, iar în capătul unui stand cu cărţi, înghesuit, se afla un mănunchi de foi vechi – poezie massinită. Era prea scumpă chiar şi numai să mă gândesc să o cumpăr, în plus, cea mai mare parte a poeziei religioase era interzisă. Fusese prea des

[2] Citadelă, fortăreaţă, în arabă (n. tr.).

folosită ca mijloc de mobilizare a rebelilor în timpul ocupaţiei.

Massinia era profetesa religiei noastre şi, deşi toţi o iubeam, eu o iubeam mai mult decât orice altceva din credinţa noastră. În numele ei aveam atât cântece, cât şi o întreagă tradiţie lirică ce înflorise în cinstea vieţii şi a realizărilor sale.

Îmi plăcea o astfel de poezie mai presus de toate şi tânjeam după ea, în ciuda riscului de a fi prinsă. Mâinile îmi tremurau când am apucat teancul de foi.

— Ai riscat enorm…

— Nu te mai gândi la risc, a zis el. Acum sunt ale tale şi asta e tot ce contează.

Mi-era teamă să zâmbesc sau să le ating. Ale mele! Cu greu îmi venea să cred. Nu mai avusesem niciodată o colecţie de poezie.

— Ah, în numele Dihyei! a râs el, desfăcând şnurul din jurul lor înainte să mi le aşeze iar în mâini.

Trebuia să le transcriu pe holopagini sau să le încarc în vreo bază de date. Nu era nicio garanţie că aveau să reziste la vremea de aici sau că nu aveam să le pierd ori că n-avea să se întâmple cine ştie ce altceva. Şi trebuia să le ascund, altfel riscam să-mi fie confiscate de magistraţi.

Sufletele ni se vor întoarce acasă, noi ne vom întoarce, zicea primul poem. *Ne vom aşeza picioarele în floarea citadelei.*

Am închis ochii, mi-am imaginat citadela, fără îndoială făcută scrum acum. Mi-am imaginat durerea scriitoarei, am simţit-o ca pe o rană în inimă, iar sufletul meu a privit înapoi, ca şi cum lăsa în urmă ceva preţios. Ştiam cum e să cauţi în tine o amintire ce se şterge cu repeziciune, să vezi cum dispare cu fiecare invocare până când devine doar o senzaţie, un făgaş bătătorit, pe care îl străbaţi, deşi nu ţi-l aminteşti. Durerea de pe pagină era palpabilă – toată lumea avea o citadelă. Oraşul natal devenit o grămadă de moloz, familia de mult dusă, îngropată într-un mormânt anonim, la toate acestea nu puteai ajunge altfel decât prin moarte.

Iar o asemenea poezie era singurul mod de a ne păstra poveştile, muzica şi istoria.

— Mulţumesc, am zis într-un final, cuprinzându-l cu braţele. Nici nu ştii…

— Ştiu câte ceva, a râs el şi m-a sărutat pe frunte. Eşti favorita mea, Amani. E o bucurie să-ţi dau asta. În numele Dihyei, plângi?

— Nu!

Dar simţeam un nod în gât, gata oricând să se transforme în lacrimi. Fusesem atât de speriată, de emoţionată, din cauza nopţii care urma. Dar în definitiv era o noapte a bucuriei. Atingeam maturitatea nu doar alături de familie şi de prieteni, ci având acum şi o comoară care să mă aline în nopţile prea greu de înţeles.

— Poate acum vei scrie şi tu poezie, a zis el, un pic mai blând. Am pufnit în râs. Eram, fără îndoială, o poetă slabă şi, într-o lume în care poezia nu se plătea, nu avusesem nicio şansă de a deveni mai bună.

— Eşti talentată, a insistat el. Ar trebui să scrii mai mult.

M-am înroşit, tânjind după laude. Husnain era singurul care îmi citise poeziile, dar ştiam că vorbea din loialitatea care ne lega, şi nu din cunoaşterea poeţilor adevăraţi, pe lângă care priceperea mea pălea.

— Într-o altă lume, am zis eu, strângând foile la piept.

Sufletele ni se vor întoarce acasă, noi ne vom întoarce.

Am ridicat privirea şi i-am zâmbit fratelui meu, cealaltă jumătate a inimii mele.

— Însă nu în asta. Aici sunt suficiente aceste poeme.

2

Majoritatea celor din satul nostru porniseră la drum înainte de apus, dar Aziz, Husnain şi cu mine am plecat mai târziu, împreună cu alte câteva familii. Îndesasem în buzunar cadoul de la Husnain, nedorind să mă despart atât de repede de o asemenea comoară.

— Amani, nu distruge pergamentul înainte ca măcar să fi apucat să-l citeşti, a murmurat Husnain, suficient de încet ca Aziz să nu-l poată auzi.

I-am aruncat o privire fratelui nostru mai mare. Aziz se născuse înainte de ocupaţie. Dintre noi trei, el era singurul care îşi amintea cum era viaţa noastră pe atunci, care îi cunoscuse pe părinţii noştri cu chipurile neumbrite. Anii ocupaţiei îl făcuseră pe fratele nostru tare ca oţelul. Era înţelept, poate mult peste vârsta lui, şi de încredere. În vreme ce Husnain se arunca deseori cu capul înainte, Aziz privea mereu iscoditor în jurul lui, de parcă toată lumea avea să-i încredinţeze secretele sale. Inclusiv fraţii mai mici şi neastâmpăraţi.

— N-o voi face, i-am jurat lui Husnain, înăbuşindu-mi un zâmbet.

— Ar fi trebuit să aştept până după ceremonie, mi-a replicat el, rânjind la rândul lui.

Afară, aerul era ciudat de liniştit, cu excepţia sunetului pe care dronele vathek îl făceau gonind pe deasupra, scanând pământul cu razele lor de un alb strălucitor. În stânga noastră se afla livada cu solul pârjolit, iar aerul era colorat în roşu de la vaporii canistrelor de stins incendiul pe care vathi le împrăştiaseră în vâltoarea focului.

În urmă cu câteva săptămâni fuseseră trei culturi alăturate – rodii şi măsline la vest şi spre est trandafiri, pe care îi creşteam pentru vânzare şi pentru a face parfum. Acum livezile dinspre apus arătau ca un cimitir, cu sute de braţe ca nişte fuse carbonizate întinzându-se către cerul roşu. Tufele de trandafiri şi spalierele dispăruseră, spulberate de vâlvătăi. Fumul şi vaporii roşietici ai

canistrelor antiincendiu continuau să se răspândească. Nimic nu va mai creşte aici ani buni. M-am forţat să-mi întorc privirea. Nu ajuta la nimic să-ţi plângi de milă, să te întrebi din ce vom trăi la iarnă sau ce vom munci la primăvară.

Pretindeau că focul fusese pus din cauza „rebelilor” din zonă. Dar singura dovadă a Gărzii cum că aceştia se adăposteau printre noi erau nişte cuvinte care, după spusele oamenilor, fuseseră gravate pe clădirea de la intrarea în cetate.

Sângele nu moare niciodată. Sângele nu uită niciodată.

Era un rând din Cartea Dihyei – cei mai mulţi credeau că era mărturia rezistenţei şi a supravieţuirii noastre. Dar unii credeau că profeţea întoarcerea Massiniei, că propriul neam o va chema înapoi în lume într-o formă sau alta. Orice înţeles ai fi ales, rebelii îl folosiseră drept îndemn la mobilizare, acum mai mult decât oricând.

Acum micul sat de colibe şi casele de la periferia sa, laolaltă cu cele de la intrarea în cetate, erau o grămadă de moloz. Cei care locuiseră acolo, cei care supravieţuiseră se cuibăriseră în jurul unui foc. Privindu-i, am simţit o împunsătură de vinovăţie – familia mea nu avea prea multe, dar măcar casa noastră era încă întreagă şi nu vom flămânzi ca ei.

Am băgat mâna în geantă, pipăind pâinea pe care o făcusem în acea dimineaţă, pentru sărbătorirea nopţii de majorat. Mama şi cu mine petrecuserăm ore întregi la cuptorul comun, pregătind suficientă pâine pentru întregul sat, alături de toate celelalte fete care îşi serbau majoratul. Aveam atât de multă, că îmi permiteam să rup câteva bucăţi.

Aziz mi-a pus mâna pe umăr şi a clătinat din cap, de parcă ştia la ce mă gândisem.

— Sunt supravegheaţi, mi-a zis el cu voce joasă. Garda crede că rebelii se ascund printre ei.

Mi-am înghiţit furia şi mi-am întors privirea.

— E greu, a spus el, strângându-mă de umăr. Dar gândeşte-te la părinţii noştri, Amani. Ce s-ar face dacă ai fi

luată pentru că ai dat pâine unui rebel?

M-am încruntat, cu privirea în pământ. Ştiam că avea dreptate. El, mai mult decât mine, cunoştea preţul pe care-l plăteai dacă erai considerat rebel. Într-un târziu, mi-am tras mâna din geantă şi i-am permis să mă conducă mai departe, lăsând în urmă câmpurile şi refugiaţii.

* * *

Am ajuns la vechea kasbah, mult dincolo de graniţele satului. Era o clădire veche, acum un conac părăginit printre multe alte case părăginite, năpădit de palmieri şi de smochini. Poate aparţinuse cândva unei familii prospere, însă acum era refugiul fermierilor şi al sătenilor pentru astfel de nopţi. Luminile străluceau prin ferestrele sparte şi muzica se răspândea în valuri, amestecându-se cu sunetul vântului şi al animalelor sălbatice. Deasupra, suspendată pe cerul nopţii, era planeta noastră mamă, Andala, atârnând ca o portocală mult prea coaptă. Cu asemenea privelişte, era uşor să uiţi totul: sărăcia, conducerea vathek, spectrul pierderii care plana zi de zi asupra părinţilor noştri.

Am ajuns suficient de devreme ca să aranjăm curtea şi să ne îmbrăcăm. Toate fetele care în seara asta atingeau majoratul aveau în kasbah propriile camere, pe care să le folosească înainte de festivitate. Murmurul discuţiilor dintre prietene creştea şi scădea, în vreme ce mama mă ajuta să-mi pun caftanul şi bijuteriile.

Am simţit un fior de emoţie când m-am privit în oglindă. Eu şi mama arătam ciudat de asemănător. Ea era mai înaltă, dar aveam pielea la fel de cafenie, aceiaşi pometţi ascuţiţi şi o bărbie şi mai ascuţită. Avea părul la fel de bogat şi de cârlionţat ca al meu şi, ca la mine, părea să-i răsară dintr-un punct prea înalt al frunţii.

Dar asemănările se opreau aici. Mama trăise nenumărate orori şi nu vorbea niciodată despre ele. Însă puterea ei era evidentă pentru oricine s-ar fi obosit să privească. Era de neclintit, iar eu… eu nu eram ca mama. Îmi plăcea să cred că eram curajoasă şi aveam convingeri ferme, dar nu eram călită. Nu trecusem prin nimic din ce

trecuse ea, iar gândul acesta mă făcea să mă cutremur în sinea mea. Cum să fac faţă maturităţii, să am pretenţia că sunt femeie, dacă nu puteam nici măcar să-mi imaginez încercările mamei? Cum le-aş înfrunta pe ale mele?

— Maturizarea e înspăimântătoare, a zis mama, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Faci bine că eşti precaută. Înseamnă că o vei lua încetul cu încetul şi, să sperăm, cu înţelepciune.

M-a împins spre un scaun din faţa oglinzii şi s-a pus pe treabă. Nu aveam prea multe bijuterii de împletit în păr – nu aveam destui bani pentru asta. Însă înainte de ocupaţie, familiile părinţilor mei fuseseră familii de botanişti, iar mama reuşise să-şi păstreze câteva dintre bijuterii. Le moştenise şi pe ale surorilor ei după ce fuseseră ucise toate.

Asta e tot ce aveam din trecutul nostru – bijuteriile mamei şi tradiţii precum cea din seara aceasta. În curând îmi voi primi daanul – o moştenire mică, dar puternică.

Vechea diademă îmi plăcuse de când eram copil, cu zalele ei din fier în formă de uşi, fiecare incrustată cu pietre roşu-închis. Caftanul pentru noaptea majoratului era al mamei, alb cu broderie roşie de-a lungul corsajului şi până la mijloc.

Mama mi-a zâmbit din nou în oglindă, în timp ce-mi închidea cerceii bătuţi cu pietre roşii.

— Gata, a zis ea şi m-a prins de bărbie, înclinându-mi uşor capul. Ai putea fi o regină.

* * *

În curtea în care se ţinea festivitatea fuseseră înşirate lumini. Era o clădire veche chiar la periferia oraşului capitală al lunii. Sufletul mi se înălţa odată cu sunetul muzicii. Curmalii erau înţesaţi cu lumini aurii strălucitoare, care se reflectau din bijuteriile de aur şi din broderia de pe caftanele femeilor şi se răsfrângeau din ceainicele de metal şi din paharele pentru ceai. Mese joase şi perne erau împrăştiate de-a lungul curţii, întregul sat reuşise să ajungă la noaptea de sărbătoare. La capătul de nord se afla o mică scenă, unde cânta o formaţie, iar

vocalistul fredona un vechi cântec kushaila.

Copacii erau plini de lumini, iar în fântâna arteziană din centrul curţii lampioanele se legănau vesel pe apă. Susurul său răzbătea prin sporovăiala numeroaselor familii ce se distrau în spaţiul strâmt. Alte unsprezece fete şi mamele lor se înghesuiau în prag lângă mine, aşteptând. Ochii au început să se întoarcă spre noi până când aproape toţi cei din cameră au ajuns să se holbeze la noi. Husnain mi-a prins privirea şi mi-a făcut cu ochiul, iar neliniştea mi s-a mai domolit. Lângă mine, mama mă strângea de mână.

Tobele s-au oprit brusc, iar discuţiile s-au stins treptat. Un minut foarte lung, nu s-a auzit nimic în afara apei care curgea în fântână. Cineva a suflat într-un corn, o notă puternică şi adâncă, apoi tobele au început din nou.

Am păşit pe rând afară, la auzul numelor strigate de taţii noştri.

— Amani, fiica Mouloudei şi a lui Tariq.

Scopul nopţii majoratului nu era doar celebrarea. Adevăratul pas spre maturitate era primirea daanului. Noi, toate cele treisprezece fete, stăteam pe perne în mijlocul curţii şi aşteptam.

Maestra care se ocupa de tatuaje era o femeie bătrână, cu daanul înverzit de timp şi încreţit în ridurile de pe faţă. Însă mâinile îi erau ferme, iar eu am stat nemişcată, în ciuda înţepăturii acului. În vremurile de demult aş fi sângerat şi ar fi durat săptămâni întregi ca semnele să se vindece – acum era nevoie de doar câteva ore până să-mi pătrundă permanent în piele.

O coroană pentru Dihya şi Massinia a prins contur, cu diamante suprapuse arcuindu-mi-se pe frunte. Linii exacte ale descendenţei mele – bunicul susţinuse că ne tragem din însăşi Massinia şi, cu toate că nici eu, nici mama nu îl credeam, însemnele ei îşi făceau loc pe obrazul stâng. Pe cel drept se aflau speranţele părinţilor mei pentru mine – fericire, sănătate, un suflet bun, o viaţă lungă. Nu ştiu cât am stat aşa în timp ce bătrâna lucra, dar într-un final s-a dat înapoi şi a zâmbit.

— Baraka, a murmurat ea. Să fii binecuvântată!

Şi cu asta am trecut de la copilărie la maturitate.

Mama a venit să se aşeze lângă mine, cu faţa neclintită ca întotdeauna, şi mi-a strâns umărul. Daanul nostru era asemănător, aproape imagini în oglindă, şi în acel moment mi-am dorit să mă pot ridica la înălţimea lor, la înălţimea ei. Mi-am pus mâna peste a ei şi am strâns-o. Cu aceste semne voi putea să înfrunt orice în viitor. Speram să mă călăuzească spre bucurie şi iubire, şi nu spre durere.

Am urmat prin curte şirul format din celelalte fete şi mamele lor, strecurându-ne printre familiile care priveau, râdeau şi îşi strigau urări, spre masa de ospăţ din capătul de nord. Noi, sărbătoritele din această seară, trebuia să stăm în fruntea mesei, alături de bătrânele din sat şi de mamele noastre. Inima mi s-a potolit ascultându-le sporovăială. Nicăieri pe mica noastră lună nu găseai adunări ca aceasta. Majoritatea eram kushaila, cel mai vechi trib de pe Andala; familia mea nu era singura ai cărei strămoşi contribuiseră la teraformarea lunii noastre. Aerul vibra în sunetul limbii noastre materne, nu în cel al limbii vathekaar, şi în ritmul muzicii noastre şi al râsetelor. Pentru o clipă, mi-am putut imagina că totul se petrecea cu decenii înainte ca umbra vath să se întindă peste luna noastră şi să ne cucerească planeta şi sistemul.

Era greu să nu te cuprindă veselia şi, când cântăreaţa s-a retras, i-a luat locul o formaţie, iar muzica s-a însufleţit. Le iubeam pe fetele de lângă mine – Khadija şi Farah îmi erau cele mai apropiate prietene din lume. Crescusem împreună cu Khadija. Părinţii noştri cultivau loturi de pământ alăturate, mamele noastre se plimbaseră în livezi ca să culeagă fructe înainte ca vreuna din noi să se fi născut, înainte ca vathi să ne fi întunecat cerul. Făcuserăm primii paşi împreună, învăţaserăm să citim împreună şi tot aşa merseserăm la şcoală. Când a venit vremea să ne înregistrăm la recensământul vathek, plecaserăm împreună în oraşul capitală de pe Cadiz.

N-a trecut mult şi m-au apucat amândouă de mâini, m-au săltat în picioare şi am început să dansăm şi să râdem, cântând în ritmul muzicii.

Nu ştiu cât am dansat, însoţite până la urmă de prieteni care râdeau şi flecăreau. Aerul era plin de fum aromat, parfumul dulce şi puternic al mielului gătit cu prune. Lumea părea să sclipească şi să pâlpâie, alături de luminile făcliilor răsfrânte din paiete şi bijuterii false. Ştiu cum trebuie să fi arătat cu toţii, căci doar cu un an în urmă eram prea tânără ca să particip. Tânjisem să fiu parte din grup şi acum eram una dintre fetele care ţipau fericite, căzând una peste alta în timp ce ne hlizeam.

Am uitat de griji o vreme. Rebeli, foame, sărăcie – nimic nu conta în seara aceasta.

Apoi uşile de la kasbah s-au trântit în lături, iar muzica s-a oprit.

3

Deşi nu se putea să fi trecut mai mult de câteva secunde, mi s-au părut minute întregi până când corpul s-a adaptat. Până să observ că muzica a dispărut, râsul s-a împuţinat, iar bucuria a fost înlocuită de frică.

Când creşti într-un loc precum Cadiz, în vremuri ca ale noastre, înveţi semnele. Tăcerea deplină, urmată de clinchetul uşor, aproape imperceptibil, al metalului pe piatră. Huruitul înfundat al roţilor, suficient de tare încât să-ţi dea de veste. Vathi rareori trimiteau oameni în casele noastre. Iar când o făceau… Ei bine, cruzimea lor cunoştea puţine limite. Aşa că am fost vag uşuraţi când prima arătare apărută pe uşă a fost un droid imperial, din crom şi argint, cu suprafaţa gravată cu modele dure şi precise.

Droizii imperiali nu erau construiţi să arate uman. Erau mereu cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalţi decât media, cu scheletul făcut din excelsior şi adamant, strălucind ca argintul oriunde s-ar fi aflat. Chipurile le erau goale, cu excepţia fâşiei albe de lumină care ţinea loc de ochi, iar capetele le erau încadrate de o carcasă din metal dur. Proiectantul a ales să le modeleze torsul sub forma unor cuşti toracice, fără carnea din interior sau din exterior, aşa încât droidul nu doar arăta ca un monstru, ci chiar era unul. Nu au fost făcuţi pentru război, însă, pe de altă parte, nici nu aveai nevoie de mai mult de nouăzeci de kilograme de metal ca să intimidezi şi să maltratezi civili.

Iar droizii erau foarte eficienţi la asta.

Violenţa bărbaţilor vathek era cu uşurinţă compensată de calculele droizilor privind viaţa şi moartea. Iar pentru ei, viaţa andalană era mereu o pierdere acceptabilă.

Droizii – opt în total – nu vorbiseră încă. Se adunaseră în uşă, tăcuţi ca moartea şi la fel de neclintiţi.

Am tresărit când o mână mi-a cuprins braţul, însă era doar fratele meu, cu o expresie înverşunată pe faţă.

— Aziz şi părinţii noştri? l-am întrebat cu voce joasă.

— Sunt în spate, mi-a răspuns el.

— Toate fetele între paisprezece şi douăzeci de ani să se alinieze la peretele de vest, a anunţat unul dintre droizi.

Vocea i-a răsunat de parcă o persoană aflată înăuntru vorbea printr-un tub de metal.

Un fior de gheaţă mi-a urcat pe şira spinării, dar am păşit înainte.

— Nu, a zis Husnain, strângându-mă mai tare.

— Nu fi absurd, am şuierat. Dacă scanează grupul şi descoperă că am minţit? Mai bine merg acum şi terminăm cu asta.

Am înţeles teama lui Husnain. Auziserăm cu toţii poveştile – vathi apăreau neanunţat când ne adunam prea mulţi într-un loc. Se temeau de rebeliune şi, conform înţelepciunii populare, când oamenii se întâlneau în grupuri, la scurt timp urma revolta. Tatăl meu şchiopăta acum, pentru că participase în tinereţe la o astfel de adunare, iar oameni din satul nostru – printre care fratele mai mare al tatei – dispăruseră de la astfel de întruniri şi nu mai apăruseră niciodată. Eram prea tânără ca să-mi amintesc mai multe, dar cunoşteam teama care îţi sfâşia pieptul când droizii luau cu asalt o clădire. Cunoşteam tânguiala unei femei care ştia că în curând va deveni văduvă.

Husnain părea gata să explodeze, avea chipul răvăşit de furie.

— Ei nu pot face asta.

Vathi nu deranjau niciodată o noapte de majorat, ceva atât de clar menit să-i celebreze pe tinerii din satele noastre, când mai eram atât de puţini.

Sau măcar nu o făcuseră până atunci.

— Tocmai ce o fac, i-am atras atenţia şi l-am bătut uşor pe mână. Lasă-mă să merg şi se va termina destul de repede. Promit.

Husnain a părut să se lupte o clipă cu el însuşi, după care mi-a dat drumul. Eram apropiaţi pentru că eram asemănători în foarte multe privinţe. Dar în privinţa asta ne deosebeam. Eu înţelegeam lumea în care trăiam, consecinţele opoziţiei. Husnain… detesta să-şi plece capul

în faţa cuiva şi mai ales în faţa nedreptăţii. Şi-ar fi riscat viaţa în numele unei idei mai degrabă decât să trăiască şi să îndure.

Cei din cameră s-au împărţit în două grupuri, fetele cu vârsta specificată, în stânga, iar ceilalţi în dreapta. Fumul devenise înăbuşitor, nu mai era ceaţa aceea de vis. Părea mai gros, ca un giulgiu.

Doi dintre droizi au venit spre noi şi au început să ne studieze, unul din faţa şirului, celălalt din spate. Khadija stătea lângă mine şi ne ţineam de mână, strivindu-ne una alteia degetele.

Tatuajul noului daan îi strălucea pe obraji şi pe frunte, în lumina focului; arăta, m-am gândit eu, mai frumoasă decât oricând. După ce am împărtăşit atât de multe în viaţa noastră, era firesc să ne sărbătorim în acelaşi timp noaptea de majorat. Mi-a strâns din nou mâna, cu faţa la fel de inexpresivă ca a mea. Nu exista nicio pregătire despre cum să ne purtăm cu droizii vathek, dar cu toţii ştiam. Fără frică, fără emoţie, nimic care să le atragă atenţia asupra ta.

Din câteva în câteva secunde, ambii droizi scoteau un huruit mai puternic şi apoi un sunet scurt şi ascuţit, înainte să treacă la fata următoare. Abia când au ajuns la doar câteva fete de noi, mi-am dat seama ce făceau – o rază lată şi verde scana faţa fetei, apoi se stingea cu un bip. Încercau să găsească pe cineva.

Am auzit vocea lui Aziz, avertizându-mă despre căutarea rebelilor, despre impresia că îi ajuţi pe suspecţi. Aici nu erau rebeli – doar un sat de fermieri care urmau să flămânzească în lunile ce aveau să vină, acum că sursa de hrană ardea mocnit. Am cercetat camera cu privirea. Iată-l pe Adil, producătorul de parfum, cu piciorul lui schilod. Ibn Hazm, ultimul membru al unei familii prospere înainte de război. Părinţii Khadijei, fermieri şi culegători de fructe. Toţi cei de aici cunoşteau preţul răzvrătirii. Niciunul nu ar fi riscat.

Am rămas nemişcată, cu ochii fixaţi pe o făclie pâlpâitoare, în timp ce un droid s-a oprit în dreptul meu, s-

a aplecat spre mine şi mi-a scanat faţa.

Sunetul pe care l-a scos nu a fost un bip, ci un zăngănit, ca o alarmă. Droidul nu s-a clintit, parcă nedumerit.

Inima mi-a luat-o razna – să fii diferit nu era niciodată bine. Să fii diferit însemna ca vathi să-ţi bată la uşă în mijlocul nopţii.

Am aruncat o privire spre uşa pe care intraseră şi apoi spre ieşirea din spate. N-aş fi reuşit să fug şi probabil prietenii mei ar fi plătit cu viaţa, dacă veneau după mine.

— Luaţi-o! a zis unul dintre droizi.

— Nu!

Husnain şi-a făcut loc prin mulţime şi a venit lângă mine.

— Nu puteţi s-o luaţi.

Fără de veste, droidul şi-a ridicat laserul de la coapsă şi l-a aţintit spre fruntea fratelui meu. Droizii nu-şi setau niciodată armele pentru imobilizare. Ar fi trebuit să încremenesc, să urlu, să cedez. Însă, deşi Husnain era mai mare decât mine, întotdeauna avusesem grijă de el.

— Opreşte-te, am zis din nou, cu vocea fermă, şi m-am aşezat în faţa lui. Nu e niciun motiv pentru violenţă.

— Vii cu noi, a zis droidul, ţinându-şi laserul ridicat.

Mi-am îngropat mâinile tremurânde în pliurile fustei şi am clătinat din cap.

— Spuneţi-mi ce vreţi de la mine. Am drepturi.

Chiar şi mie cuvintele îmi sunau goale. Fireşte că nu aveam drepturi. Eram o fată săracă, de pe o lună uitată de lume. Şi eram tânără, fără nicio dovadă la dosar care să-mi demonstreze loialitatea faţă de vathi.

— Vei veni cu noi de bunăvoie sau cu forţa.

— Nu voi veni, am repetat.

Mi-am dat seama prea târziu de propria prostie. Nu te ridicai împotriva vathilor şi, cu siguranţă, nu împotriva droizilor lor, care n-ar fi cedat la rugăminţi sau la emoţii. Îmi simţeam sângele pulsându-mi în vârful degetelor, aproape auzeam rotiţele învârtindu-se în interiorul droidului în timp ce şi-a mutat atenţia de la mine spre Khadija.

Laserul n-a scos niciun sunet, doar mâna Khadijei a slăbit brusc strânsoarea. Degetele i-au alunecat dintre ale mele, iar trupul i-a căzut în faţă. A lovit pământul cu genunchii, prăbuşindu-se apoi într-o parte, cu ochii deschişi din cauza şocului.

La ceremonie, purtase o rochie albă brodată cu verde. Roşul s-a deschis ca o floare pe umărul ei, pătând liniile verzi ce-i brăzdau în zigzag braţele. Membrele i-au alunecat, îndoite, ca de păpuşă, într-o poziţie pe care nu o mai văzusem niciodată. Părul său negru, despletit cu ocazia ceremoniei, s-a împrăştiat în jurul capului, întunecat precum bezna, ascunzând-o de mine exact ca un linţoliu.

Acum nu mai puteam să respir. Acum inima îmi bubuia atât de rapid, încât plămânii mi se micşoraseră, iar corpul îmi amorţise.

Sângele din braţul Khadijei se strângea într-o baltă sub ea.

Mama ei a ţipat prima şi apoi a izbucnit haosul. Nu puteam să gândesc şi m-am mişcat doar pentru că Husnain m-a tras înapoi şi m-a obligat să alerg. Nu era suficient de rapid – nimeni n-a reuşit vreodată să scape de vathi prin fugă.

O mână de metal m-a înhăţat de braţul stâng şi m-a oprit.

— Nu! am ţipat, dar era prea târziu.

Droidul l-a apucat de umăr pe fratele meu şi l-a aruncat înapoi, aproape spre jumătatea curţii. Husnain s-a izbit de fântână cu un zgomot înfiorător, apoi a căzut la pământ, nemişcat.

— Dă-mi drumul!

M-am luptat cu cel care mă ţinea captivă, încercând să ajung la fratele meu, în timp ce toţi ceilalţi alergau urlând, strângând copiii, încercând să scape. Nu reuşeam să-mi văd restul familiei. Doar pe Husnain, zăcând neclintit cu faţa în jos, ignorat de toată lumea.

Am ţipat din nou, dar droizii m-au luat pe sus, chiar dacă mă zbăteam, loveam şi urlam, strigând numele fratelui

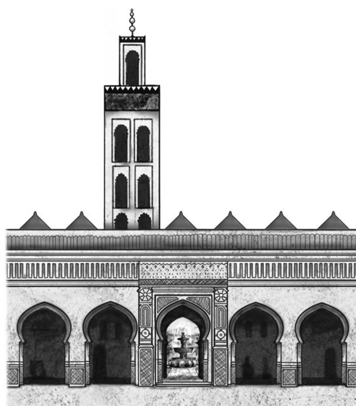
meu.

— Husnain!

Îmi simţeam gâtul ca o rană vie de cât zbierasem, dar el nu s-a ridicat şi nimeni nu s-a oprit să-l ajute.

Am fost târâtă pe o rampă într-o navă vathek, iar ultima mea imagine de acasă a fost cu flăcările ce cuprindeau kasbah, după focul pus de un droid când uşile se închideau.

ZIYAANA, ANDALA

4

Visasem dintotdeauna să plec de pe Cadiz, să vizitez alte sisteme stelare din galaxia noastră. Dar n-aş fi crezut niciodată că voi fi luată împotriva voinţei mele. Am fost târâtă prin clădire, urcată pe o navă, tăcută şi amorţită, apoi, într-un final, depusă într-o celulă.

Mă durea tot corpul, iar vederea îmi era înceţoşată de lacrimi nevărsate. Sub mine era o podea de sticlă, mată, ce căpăta tonuri tot mai închise de gri. Dar îmi dădeam seama unde eram – şi unde mergeam.

Cadiz dispăruse în urmă, iar Andala, planeta-mamă, creştea în ochii mei cu fiecare minut. Mi-am cuprins umerii cu braţele, încercând să îmi controlez panica. M-am rugat cu ardoare ca familia mea să fi supravieţuit focului din kasbah. Nu înţelegeam – nu puteam înţelege de ce mă luaseră pe mine şi în ce scop.

Nu reuşeam să scap de imaginea lui Husnain zăcând nemişcat în mijlocul debandadei, nici de bufnetul corpului său când s-a lovit de piatră. Era bine? Dar părinţii mei? A reuşit Aziz să îi scoată de acolo? Şi Khadija? Focul laserului fusese îndreptat spre braţ, nu spre piept; voia să ameninţe, nu să ucidă. Dar pierduse mult sânge… Mintea îmi lucra febril şi neîncetat, trecând de la un gând la altul, încercând să înţeleagă, să spere.

Indiferent de motiv, vathi mă luaseră pe mine. Familia mea şi satul erau în siguranţă.

Erau în siguranţă.

Cel puţin, asta îmi repetam mie însămi. Nu ştiam dacă o şi credeam.

Mi-am petrecut orele holbându-mă la planeta ce se tot apropia. Într-un final, nava a încetinit şi valuri de nori şi ceaţă mi-au blocat vederea. Podeaua s-a topit din nou în culoarea sa intimidantă gri-oţel, iar uşa s-a deschis şuierând. Am înţepenit, aşteptându-mă să intre un droid imperial. În loc de asta, în prag aştepta o fată andalană. Era îmbrăcată ca mine, într-un caftan lung, cu mânecile

strânse la încheieturi şi o vestă scurtă fără mâneci. Şi-a îndepărtat vălul de pe părul roşu şi de pe faţa arămie şi pistruiată.

— Amani?

N-am zis nimic.

— Eu sunt Tala, a spus ea. Trebuie să mă urmezi.

M-a condus de la navă într-o curte care părea să se întindă la nesfârşit, plină de iarbă moale, care se legăna uşor în vânt. Am privit uimită priveliştea care mă înconjura, în timp ce Tala m-a ghidat pe o alee de marmură şlefuită, înspre centrul grădinii. Arcade îmbrăcate în roşu şi alb mărgineau culoarul, iar coloanele lor de alabastru străluceau. Cântecul păsărilor umplea aerul şi păuni coloraţi ca nestematele mergeau ţanţoş pe cărare. Aerul era parfumat cu miros de tămâie şi de flori şi mai cald decât mi se păruse vreodată pe Cadiz.

Aş fi fost o ignorantă dacă n-aş fi recunoscut pavilioanele şi mozaicul specifice locului în care eram: Ziyaana, palatul imperial al Andalei. Timp de secole fusese reşedinţa casei noastre regale, a regilor şi reginelor andalane. A fost ultimul loc ce a căzut sub ocupaţie. Acum palatul îi găzduia pe regele vathek şi noua sa curte.

— Îmi poţi spune ce caut aici? am întrebat, străduindu-mă să nu-mi tremure vocea.

— Vino, a zis ea în loc să-mi răspundă la întrebare. Nadine, intendenta regelui, te aşteaptă în aripa de est – va fi profesoara ta. Ai grijă cu ea – face parte din nobilimea vath.

Am înghiţit în sec. Dacă un nobil vath era implicat în atacul de la kasbah, mă aştepta un sfârşit crunt. Se aflau în eşaloanele superioare ale cuceritorilor noştri, rareori erau văzuţi departe de capitala noastră şi aproape niciodată singuri. Clasa lor socială era marcată de părul argintiu-deschis, ceea ce îi făcea uşor de recunoscut printre ai lor.

— Şi apoi?

N-a zis nimic.

M-a condus în jos pe un rând de trepte şi printr-un şir de camere spaţioase. O adiere a pătruns înăuntru, ridicând

perdelele transparente, dând la iveală grătare pentru flori din lemn închis la culoare, alcovuri tapetate cu perne şi coloane sculptate. Dar era linişte – dispăruseră cântecul păsărilor şi sunetul apei.

În cele din urmă, am pătruns într-o altă curte. Avea puţină iarbă şi singurele tufişuri dimprejur erau plantate în ghivece şi străine locului. O fântână susura în mijloc şi chiar în stânga sa se afla o masă, mult deasupra pământului. Confortul şi luxul andalane cedaseră într-un final locul sobrei splendori vathek. Fără viaţă, fără căldură – doar piatră şi apă.

O femeie cu păr argintiu strălucitor, semnul distinctiv al nobilimii vath, stătea în spatele mesei, cu un vraf de tablete la un capăt şi un holoreader în faţă. Avea trăsături ascuţite – pometi ascuţiţi, nas la fel şi o gură subţire care nu părea făcută pentru zâmbete.

— Înălţimea Voastră, a zis Tala în vathekaar. Am adus fata.

Înălţimea Sa Nadine nu a spus nimic şi a continuat să lucreze.

Tala a rămas perfect nemişcată, de parcă asta ar fi fost o obişnuinţă. S-au scurs minute şi apoi zeci de minute şi apoi parcă ore întregi. Chinuindu-mă să stau în picioare, nervii îmi cedau pe măsură ce trecea timpul, iar prin minte îmi goneau poveştile pe care le auzisem, cu o panică ce tot creştea.

Spre sfârşitul războiului, luna noastră fusese un protectorat guvernat de unul dintre nobilii vath. În munţii ce înconjurau valea noastră se adăposteau unii dintre ultimii rebeli, iar nobilul vath îi vânase metodic, făcând din ei un exemplu. Nu eram născută pe atunci, dar urmele domniei lui rămăseseră. Piciorul schilodit al lui Adil. Un sat gol la trei kilometri spre sud de noi. Satul de la vest cu o singură locuitoare kushaila şi fiica sa, cu păr argintiu şi ochi albaştri.

— Vorbeşti vathekaar?

Aproape c-am sărit la auzul vocii lui Nadine. Gura mi s-a deschis şi s-a închis, încercând să mă întorc înapoi în

prezent.

— Da.

— Unde ai învăţat?

— La şcoală.

— Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Mai vorbeşti şi alte limbi?

— Kushaila, am şoptit.

Fusese limba comună a lunii noastre înainte de ocupaţia vathek. Aici, în capitală, fusese limba regală. Acum, dacă erai prins vorbind-o, riscai să stârneşti furia oricărui vath se nimerea prin preajmă. Dacă te prindea un droid sau un membru al gărzii, era foarte probabil să fii bătut şi aruncat în închisoare. Potrivit legilor galactice, nu puteau să interzică făţiş o limbă indigenă şi diferitele popoare ale Andalei se mândreau cu limbile lor materne. Însă vathi păreau hotărâţi să le scoată din noi cu bătaia, în special kushaila, cu orice preţ.

Nadine a pufnit batjocoritor.

— Te pricepi la ceva?

Am auzit vocea lui Husnain spunându-mi să exersez poezia. L-am văzut pe tata aplecat peste plantele din seră, învăţându-mă să încrucişez soiurile. Faţa mamei, roşie şi transpirată în bucătărie, învăţându-mă să fac pâine.

Nu puteam închide ochii – nu puteam să arăt slăbiciune. Aşa că am luat fiecare amintire, am împăturit-o iar şi iar şi am pus-o deoparte.

Am clătinat din nou din cap. Nimic din ce ar interesa-o.

Nadine şi-a aşezat mâinile pe masă şi s-a lăsat pe spate, ca şi cum nu mă credea. Nu îmi dădeam seama dacă îi făceau plăcere interogatoriul, priveliştea fricii mele evidente, cert e însă că aşa părea. N-a zis nimic atunci când nu i-am răspuns, iar tăcerea s-a aşternut între noi.

— Presupun că nu contează, a zis ea şi s-a ridicat. O să aflăm noi, într-un fel sau altul. Tala, acoperă-i faţa. Croitoreasa e pe drum.

Tala s-a grăbit să-mi fixeze un văl peste chip, iar în curând croitoreasa a năvălit în curte şi a început să-mi ia

măsurile. Deci urma să trăiesc. Gândul nu mi-a adus nicio uşurare. La ce aş avea nevoie de haine noi? Cine m-ar vedea în ele? De ce trebuie să-mi ascund faţa?

Ce voiau de la mine?

— Vezi care e programul lui Agron în zilele următoare, i-a cerut Nadine Talei. Se apropie sezonul balului – ar putea fi indisponibil săptămâni întregi.

— Da, Înălţimea Voastră.

Faţa Talei a rămas impasibilă şi a refuzat să mă privească în ochi.

— Poţi să pleci. Voi trimite după tine să o iei când va fi gata.

Tala nu s-a uitat la mine în drum spre ieşire, iar croitoreasa a urmat-o la scurt timp.

Am rămas singură în curte în timp ce Nadine studia nişte tablete, pe care le dădea mai departe unui droid din spatele ei. Fusesem chemată dimineaţa devreme, dar timpul se scurgea încet tot aşteptând să mă lase să plec.

Nu m-a lăsat.

Minutele s-au transformat în ore, iar umbrele din curte s-au lungit odată cu ele. Ştiam să fiu răbdătoare, eram obişnuită cu munca grea la culesul fructelor din livadă, lucrând deseori de la răsărit până la apus. Însă n-a trecut mult şi au început să mă doară spatele şi picioarele. Nu dormisem şi nu mâncasem de la petrecerea încheiată abrupt în noaptea majoratului şi mă simţeam ameţită, dezorientată de vălul care îmi acoperea faţa şi îmi îngusta raza vizuală.

Iar apoi, dintr-odată, a părut că până şi huruitul droidului a încetat. Nadine şi-a pus jos stylusul şi şi-a îndreptat spatele. M-am îndreptat la rândul meu, exact când paşi rapizi şi precişi au răsunat în curte.

Nadine s-a ridicat din scaun şi s-a repezit pe lângă mine.

— Tu rămâi aici, mi-a zis dur şi tăios, dispărând apoi în spatele tufişului din celălalt capăt al curţii.

— Ca întotdeauna, am auzit eu, e o plăcere, Alteţa Voastră.

Inima îmi bubuia în piept. Le auzeam şoptind – Nadine şi

cineva din familia regală. Nu existau mulţi membri în familia regală. Regele vathek, Mathis, avusese un singur copil cu mireasa lui andalană: prinţesa Maram, despre care se zicea că era la fel de crudă ca tatăl său, în ciuda faptului că era pe jumătate kushaila. Regina lui Mathis fusese răpusă de boală în timpul Exterminării – distrugerea sistematică a Salihilor, cea mai puternică familie andalană care se împotrivise ocupaţiei vathek.

— În genunchi, mi-a zis Nadine din spate.

M-am lăsat stângaci în jos.

— Ei bine, eşti făcută pentru treaba asta, nu-i aşa? a spus o a doua voce.

Era şlefuită şi dură, de parcă vorbitoarea ar fi obişnuit să secere oameni cu ea.

Îi simţeam ochii în spate, arzându-mi pielea capului, îi auzeam foşnetul fustelor şi clinchetul bijuteriilor, în timp ce îmi dădea târcoale de la distanţă. Partea de jos a fustei era roşu-închis, brodată din abundenţă cu negru. De cureaua din aur din talie atârnau câteva lanţuri lungi şi subţiri, care se legănau şi se loveau unele de altele pe măsură ce se apropia.

Privirile ni s-au întâlnit, provocându-mi un suspin şi un hohot de râs în acelaşi timp. Să o privesc pe fata din faţa mea era ca şi cum m-aş fi uitat în oglindă: regăseam gura mea pe chipul ei, aceiaşi ochi întunecaţi ca ai mei, deşi conturaţi cu kohl. Aceeaşi bărbie şi aceiaşi obraji – cu toate că ai ei erau mai plini şi mai rotunzi datorită traiului bun.

Nimeni de pe Cadiz nu văzuse de foarte mult timp vreo imagine cu prinţesa – tatăl ei o ţinuse ascunsă pe Luna-Vaxor, patria vathek, departe de pericole şi de priviri. Însă acum ştiam că înaintea mea se afla Maramvak Mathis, Alteţa Sa Regală, Marea Prinţesă a vathilor.

Şi arăta exact ca mine.

5

Prinţesa s-a apropiat de mine cu pas uşor şi graţios, mi-a tras vălul şi şi-a strecurat mâna sub bărbia mea. Arăta precum regina care urma să devină într-o zi, dominatoare, cu o mână împletită leneş printre faldurile rochiei sale opulente. Soarele scânteia în cureaua din aur şi în inelele pe care le purta. Eram la fel, mă gândeam eu, şi totuşi nu chiar. Etala mai multă bogăţie decât crezusem că voi vedea toată viaţa mea. Şi în vreme ce eu încă răspândeam izul unei fete de la ţară, prinţesa mirosea a uleiuri dulci şi a parfum. Încăperile ei erau, cu siguranţă, aromate cu bukhoor[3], părul spălat cu săpunuri plăcut mirositoare, caftanele împăturite cu răşină de trandafir învelită în satin.

Era prostesc din partea mea să o privesc în ochi – în fond, era prinţesă. Dar fiecare dintre noi părea concentrată asupra celeilalte şi, cu cât ne holbam mai mult, cu atât mai dureros mă strângea de obraji. M-am străduit să nu mă smulg din strânsoarea ei.

Prinţesa, auzisem eu, fusese crescută în patria vathek printre rudele tatălui său, după moartea mamei. Era vlăstar vathek până în măduva oaselor, cel puţin aşa mergea vorba, crudă atât cu familia, cât şi cu prietenii. Sărăcise intenţionat nişte veri care nu-i făcuseră pe plac. Şi când s-a întors în Andala, una dintre doamnele sale de onoare s-a ales două săptămâni mai târziu cu faţa sluţită, ca pedeapsă că vorbise neîntrebată. Ura ei faţă de poporul şi istoria mamei sale era legendară. Nu vorbea şi nici nu citea kushaila şi o batjocorea constant atunci când cineva o folosea în preajma ei.

Oricât ar fi fost de tânără şi chiar dacă pe jumătate a noastră, ne aşteptam să continue întocmai domnia tatălui ei atunci când avea să ajungă la putere.

— De ce crezi că eşti aici şi nu acasă? a întrebat blând prinţesa.

---

[3] Cuvânt arab desemnând bucăţi de lemn înmuiate în uleiuri aromate (n. tr.).

— Sunt aici pentru că am fost adusă, luată de acasă, am zis eu, lăsându-mi o parte din furie să mi se strecoare în voce.

Mâna de pe obrajii mei s-a încleştat dureros şi am tras adânc aer în piept.

— Nu te juca, a zis ea. N-am chef de asta.

— Nu înţeleg de ce mă aflu aici, i-am spus eu, cu toate că nu era în întregime adevărat.

Ştiam de fapt sau credeam că ştiu. Mintea îmi gonea gândindu-mă la situaţii în care ei m-ar putea folosi – fiica unui fermier aflată la îndemână – în locul unei prinţese. M-am gândit din nou la droizii care au dat buzna în kasbah, scanând faţa fiecărei fete din sat care împlinea vârsta majoratului. Nu mă luaseră din pură întâmplare. Mă căutau de mult – o imagine în oglindă a lui Maram –, probabil pretutindeni în Cadiz şi pe toate lunile din sistemul nostru.

— Nu ştiu, Alteţa Voastră, m-a corectat ea şi mi-a zgâlţâit furioasă bărbia. Spune-o!

— Nu ştiu, Alteţa Voastră, am repetat, încercând să-i reproduc tonul.

— Ce imitatoare drăguţă eşti tu! Aproape că te-aş putea ierta că semeni atât de mult cu mine.

— N-am ales să arăt aşa, am zis uşor.

Expresia i s-a schimbat din furie stăpânită în ceva mai urât, mai crud. Aerul dintre noi s-a întins şi s-a subţiat, până când mi-a eliberat bărbia. Cu o mişcare rapidă de viperă, m-a plesnit cu dosul mâinii pline de inele. Durerea a fost bruscă şi violentă; a radiat de-a lungul obrazului şi spre maxilar, ţâşnind ca fulgerul, amplificată de gustul amar de cupru pe care îl aveam în gură. Mi-am lăsat încet capul pe spate şi mi-am strâns fusta cu toată puterea.

Când ochii ni s-au întâlnit, urma unui zâmbet i-a apărut pe chip şi i-a dispărut imediat. Părea aproape satisfăcută şi asta m-a înspăimântat mai mult decât furia ei.

— Nici eu, a zis într-un final, cu voce plată. Dar iată-ne aici – o fată cu origini umile şi o viitoare regină. Acum răspunde-mi la întrebare.

— Nu ştiu, Alteţa Voastră, am repetat.

A rânjit dispreţuitor.

— Alteţa Sa, a zis Nadine, a fost binecuvântată cu o rezervă.

— Nu sunt o rezervă, am scrâşnit eu.

Satisfacţia i-a crescut şi s-a transformat în triumf. Am simţit un gol în stomac dându-mi seama de capcana pe care mi-o întinsese.

— Vathi au o poveste despre un bărbat pe nume Alexius, care l-a mâniat pe zeul lor, a început Maram şi gura i s-a arcuit într-un zâmbet leneş. A fost spânzurat pe un vârf de munte şi lăsat pradă păsărilor. L-au ciugulit zi de zi până când a murit, a continuat ea şi a început să-mi dea roată. Şi în fiecare noapte zeul îi vindeca trupul, aşa încât păsările să se poată înfrupta din nou la răsăritul soarelui.

Am încercat să-mi ţin respiraţia sub control şi ochii fixaţi într-un punct din podea. Orice avea în minte, nu mă voi ghemui de frică. Nu mă putea forţa.

Maram a fluierat, un sunet înalt şi subţire, şi a ridicat braţul drept. Pentru prima dată am observat mănuşa lungă din piele pe care o purta. Un fâlfâit de aripi se apropia.

Spre cinstea ei, Maram nici nu a clipit când rocul a aterizat pe braţul său. Avea cel puţin jumătate din înălţimea ei şi, când şi-a întins aripile în echilibru, anvergura lor era cât înălţimea prinţesei. Ghearele şi ciocul erau albe ca osul, într-un contrast izbitor cu penajul negru ca noaptea. M-a privit cu un ochi la fel de întunecat precum penele, fixându-mă de parcă aş fi fost o pradă.

Am înghiţit în sec.

— Nadine obişnuia să-mi spună poveşti, a zis Maram.

A atins pasărea într-un loc anume pe piept şi rocul a ciripit, un sunet straniu pentru o creatură atât de înfricoşătoare.

— Rocul era odată atât de mare, încât putea căra oameni în toată firea pentru a-şi hrăni puii.

Zâmbetul i s-a lărgit când privirile ni s-au întâlnit. Frica pulsa în mine mai tare decât propria inimă, acoperind totul. Nu am tresărit când a ridicat braţul, lansând rocul

înapoi în aer, dar nu conta. Calmul meu nu ar fi oprit ceea ce ştiam că va urma.

— Vei învăţa o grămadă de lucruri în Ziyaana, a zis ea.

Acum zâmbea dulce, aproape simpatic. Avea o gropiţă în obrazul stâng.

— Iată prima ta lecţie: nu îndrăzni să îmi răspunzi obraznic.

A fluierat scurt şi ascuţit de două ori. Rocul şi-a aruncat umbra de sus, din tavanul sub care se rotea, a scos un ţipăt furios şi a plonjat cu aripile strânse pe lângă corp.

Nu mi-am putut înăbuşi urletul de groază care mi-a izbucnit din gât.

Văzusem ulii feroce şi altele asemenea pe Cadiz, îi urmărisem cu o fascinaţie detaşată cum doborau prada şi se înfruptau. Nu empatizasem niciodată cu prada, nu-mi imaginasem vreodată că mă voi afla pradă ghearelor, ciocului şi terorii. Nu trebuia să pari slab dacă voiai să supravieţuieşti în satul de pe luna noastră.

Rocul n-a scos niciun sunet când s-a izbit de mine şi şi-a înfipt ghearele în umerii mei. Le-a strâns, săpându-mi în carne şi oase, înainte să mă salte în aer şi să mă târască înapoi câţiva metri. Nu era suficient de mare încât să mă dezlipească mai mult de câţiva centimetri de sol, dar, când pământul mi-a dispărut de sub picioare, am urlat mai tare decât înainte.

Puţinul calm pe care îl avusesem s-a spulberat când mi-a dat drumul în genunchi. Rochia din noaptea majoratului era deja îmbibată în sânge şi l-am simţit prelingându-se gros din răni. M-am ghemuit la pământ plângând.

Crescând într-un sat ca al meu, învăţai un tip diferit de frică. Teama de foame. De droizii imperiali. Frica de huruitul slab care însoţea dronele imperiale. Însă acea teamă te pregătea să fii rezistent – te puteai lăsa înfrânt de prezenţa ei sau puteai învăţa să îi ţii piept.

Dar nu se compara cu asta. Nu trăisem niciodată spaima profundă că un roc s-ar putea întoarce să-şi încerce din nou norocul cu mine. Nici frica asociată cu ţăcănitul uşor al papucilor pe podeaua unei curţi interioare.

M-am forţat să o privesc pe Maram atunci când s-a oprit deasupra mea. De data asta nu îi înţelegeam căutătura. Era derutant să mă uit la ea, la mine însămi, şi să nu înţeleg ce însemnau diferitele expresii pe care le cunoşteam atât de bine pe propriul chip.

— Ce fiinţă jalnică şi vrednică de milă eşti! a zis ea într-un final.

În ciuda rănilor, am zâmbit.

— Vă priviţi în oglindă, Alteţa Voastră?

M-a lovit din nou şi, înainte să mă prăbuşesc, m-a prins de umăr şi a strâns. Am ţipat de durere, iar ea a strâns mai tare, stând ameninţătoare deasupra mea, cu faţa fioroasă.

— Nu vei râde în zilele următoare, mi-a promis ea.

N-am zis nimic, dar speram că îmi vedea hotărârea.

Mi-a dat drumul şi m-a împins cu dezgust. Acum arăta înspăimântător, cu degetele şi rochia pline de sânge.

— Regele, a început Nadine ignorându-ne pe amândouă, ţine la viaţa fiicei lui. Şi i-a fost pusă deseori în pericol în ultima vreme. Rareori poate părăsi Ziyaana, de teama atacurilor rebelilor.

Mi-am ţinut gura, deşi nu mă mira că provocase o aşa mânie.

— Cu ocazia majoratului prinţesei şi a confirmării moştenirii sale, vor fi necesare mai multe apariţii publice. Regele nostru a ordonat ca tu să îţi rişti viaţa, de vreme ce ea nu poate. Te vei pregăti şi vei deveni Alteţa Sa. Vei vorbi ca ea, vei merge ca ea. Şi chiar vei respira ca ea.

— Şi dacă nu o fac? am întrebat, încercând să-mi controlez dezgustul.

— O vei face, a zis Nadine.

— Însăşi viaţa ta depinde de asta, a adăugat Maram cu un zâmbet sinistru.

* * *

M-am concentrat pe mers, atentă să pun un picior în faţa celuilalt, în timp ce un droid m-a condus din curte înapoi în aripa de palat în care poposisem prima dată. N-am întâlnit pe nimeni, nici măcar alţi droizi. Mi-am dat seama că nu era nimeni să mă vadă. Nimeni care să remarce

asemănarea cu Alteţa Sa.

Chiar când simţeam că mă prăbuşesc, droidul m-a ghidat în nişte încăperi unde aştepta Tala, cu o măsuţă în faţă şi un pat tapiţat chiar în spate. A sărit în picioare, albă la faţă. Se holba la mine, iar mâinile îi tremurau.

— Pe Dihya, a zis cu răsuflarea tăiată şi m-a prins de talie când m-am împleticit.

Am ţipat, durerea radiindu-mi prin tot corpul. Când şi-a tras mâna, era plină de sânge.

A murmurat o rugăciune scurtă în kushaila şi m-a ajutat să mă bag în pat.

— Mulţumesc, Unit 62, i-a zis droidului.

— Da, cetăţeană.

A huruit şi s-a îndepărtat cu paşi mari.

Tala a lucrat încet şi meticulos, în timp ce eu mă uitam în gol. Sângerasem atâta, încât ţesătura se lipise strâns de răni. Mi-a spălat atent umărul cu buretele, până când rochia a putut fi, în sfârşit, îndepărtată, pentru a-mi curăţa rănile şi a le înfăşa cu o pânză de un alb strălucitor. Materialul era cald şi m-a înţepat puţin, înainte să se absoarbă în răni, de parcă nici n-ar fi fost vreodată acolo.

Ştiam că nu era o dovadă de bunătate din partea ei. Mă repara ca să-mi pot îndeplini datoria, să mă întorc la Maram şi să fiu din nou pedepsită. Am tresărit când mi-a atins bărbia cu degetele reci şi mi-a întors faţa spre ea. Privirile ni s-au întâlnit.

— O să dureze ceva ca rănile să se închidă, a zis ea, după ce mi-a spălat faţa. Poţi să faci baie. Bandajele o să ţină. Dar ţi-ar fi mai bine dacă ai dormi pe burtă.

Avea mâinile pline de sânge. Am urmărit-o cum le băga într-un vas cu apă tulbure, am privit cum vasul s-a închis la culoare. M-am întrebat pe câţi alţii îi îngrijise astfel. De câţi fusese nevoie ca să înveţe să afişeze privirea goală şi rece? Distanţa? Oare voi sfârşi la fel?

— Acestea sunt încăperile tale. Poţi folosi după plac acest apartament şi curtea. Dar nu ai voie dincolo de poarta de vest, înţelegi?

Ochii ni s-au întâlnit pentru a doua oară. O umbră de

emoţie i s-a strecurat pe faţă şi a dispărut imediat.

— E o lecţie grea, a zis ea, coborând vocea într-o şoaptă. Dar mai bine o înveţi de la început. Nu există scăpare din calea dorinţei lor. Doar supravieţuire.

6

Dimineaţa a sosit printre tresăriri şi şoapte. Auzeam o adiere uşoară furişându-se prin perdele, o uşă scârţâind, clinchet de lanţuri subţiri. N-am auzit croncănitul ciorilor sau cântecul cocoşilor în zori, nici scormonitul caprei noastre bătrâne în ţarc. Nu-i auzeam nici pe părinţii mei foindu-se la parter sau pe tata strigând cu voce blândă chemarea la rugăciune, o tradiţie pe care insista să o păstrăm, în ciuda pericolului.

Nu mă înduram să deschid ochii sau să mă mişc. Mă durea tot corpul şi cu greu îmi reveneam după coşmarul pe care îl avusesem. Însă dacă nu m-aş fi trezit curând, ar fi apărut mama să mă certe şi să-mi aducă aminte că acceptasem să mulg capra cea încăpăţânată atunci când o cumpăraserăm. Mai rău chiar, era datoria mea să o prind atunci când fugea, ceea ce probabil se întâmplase, având în vedere tăcerea ei de dimineaţă.

— Mami, am gemut.

Patul părea făcut din aer şi simţeam o fierbinţeală în tot corpul de la căldura prinsă între aşternuturi.

— Mami, am zis din nou şi m-am chinuit să mă ridic, după care am înlemnit.

Nu fusese un coşmar.

Droidul, rănile, prinţesa – toate erau reale. Mă aflam în oraşul capitală, Walili, în incinta palatului regal, Ziyaana.

Mintea mi s-a golit de spaimă. Abia supravieţuisem primei nopţi. Cum mi-ar fi mers în următoarea noapte şi tot aşa, fără să punem la socoteală ce s-ar întâmpla când mi-aş intra în rolul de dublură a lui Maram? M-am ghemuit în pat, luptându-mă cu lacrimile.

Cineva fusese deja în cameră şi îmi lăsase ceai şi pâine. Atârnat de un cârlig lângă intrare, se afla un caftan crem-ivoriu. Mi-am închipuit că trebuie să li se fi părut banal doamnelor înstărite din Ziyaana – puţinele mărgele erau concentrate în jurul gâtului şi pe marginile mânecilor jachetei. Dar lucrătura era înflorită şi minuţioasă,

mărgelele bătute cu aur şi argint, iar ţesătura delicată se unduia ca apa printre degete. Valora mai mult decât ferma familiei mele, eram convinsă de asta.

M-am spălat şi m-am îmbrăcat, evitând cu grijă rănile, chiar înainte ca Tala să-şi facă apariţia, tăcută ca o fantomă.

Purta un caftan asemănător cu al meu, deşi al ei era negru, cu mânecile şi reverul jachetei brodate cu alb. Peste robă şi jachetă era încinsă, în stil vechi, cu o curea din catifea.

— Vino, a zis şi a arătat către o măsuţă de toaletă şi un rând de perne. Avem puţin timp şi trebuie să te fac prezentabilă.

M-am aşezat precaută şi am privit-o cum îmi aranja părul. Trebuie să fi fost servitoarea fiicei vreunui makhzen care deţinea vreo funcţie inferioară în noul guvern. Degetele i se mişcau cu pricepere în timp ce îmi ungea şi despărţea buclele groase şi strâns răsucite. Mă aşteptam ca pur şi simplu să mi le îndrepte, însă mi-a împletit fire de aur şi argint în cozi, după care a legat restul părului într-o coadă lungă.

— Cercei, a zis hotărât, şi un colier. Uite!

A deschis un dulăpior şi o cutie mică de bijuterii, alegând o pereche de cercei din aur cu pietre verde-închis şi un colier asortat. Fără un cuvânt, mi-a pus în mână trei inele şi a aşteptat să mi le pun pe degete.

— Cred că bijuteriile sunt ultima mea grijă, am zis.

La asta, n-a scos un cuvânt.

* * *

Tala nu m-a însoţit în curtea lui Nadine. Droidul de ieri – Unit 62-a fost cel care m-a escortat. N-am fost poftită să mă ridic după ce am îngenuncheat în semn de salut, aşa că am rămas în genunchi, cu ochii pironiţi în podeaua rece din piatră. Nadine n-a zis nimic; a lucrat ca şi ieri, meticulos şi fără întreruperi. Semăna prea mult cu parcursul zilei trecute ca să nu mă îngrijorez, însă mi-am ţinut mâinile nemişcate şi spatele drept.

Ţăcănitul papucilor cu toc pe lespezi anunţa sosirea

prinţesei.

Maram a intrat grăbită, cu un nor de pânză roz şi neagră unduindu-i-se în urmă. Dacă cineva se gândise că rozul i-ar îmblânzi trăsăturile şi ar face-o să pară mai dulce sau mai blândă, colierul negru din mărgele anula totul. Părul i se revărsa pe umeri, neîmpodobit cu aur sau bijuterii, şi avea o singură brăţară enormă, fixată cu o piatră mare neagră pe încheietura stângă. Părea furioasă şi duşmănoasă. Avea ochii conturaţi puternic cu kohl şi, când şi-a îndreptat privirea spre mine, am coborât-o pe a mea şi m-am dat înapoi înfiorată.

Faţa îi era voit golită de emoţii, paşii precişi, însă avea pumnii albi, încleştaţi în rochie. S-a aşezat lângă Nadine şi mi-a făcut semn să mă ridic.

— Alteţa Voastră, am murmurat.

Nu a răspuns.

Când am îndrăznit să mă uit la ea, am constatat că mă fixa cu privirea, probabil îi păream la fel de ciudată cum mi se părea şi ea mie.

— Ai aranjat-o, a zis într-un final şi mi-a făcut semn să mă apropii.

Când am îngenuncheat la picioarele ei, m-a apucat de bărbie, înfigându-mi în obraz unghiile manichiurate.

— Asemănarea…

Presupun că, având părul pieptănat pe spate şi fiind îmbrăcată în ţesături noi şi scumpe, putea vedea mai clar asemănările dintre noi.

Nici măcar asemănări, m-am gândit. Eram aproape gemene.

— Ce obicei barbar, a zis, iar eu am tresărit. Credeam că am interzis astfel de lucruri.

— În rândul nobilimii, a spus Nadine. Dar nu ne prea pasă de ceea ce fac sălbaticii.

Mi-am dat seama şocată că se referea la daanul meu.

Fierbinţeala mi s-a urcat în obraji, chiar dacă m-am străduit să-mi ţin gura închisă. Mama ei purtase cu mândrie pe faţă aceste însemne, ca şi bunica ei, Dowager Sultana, care supravieţuise ocupaţiei, dar acum trăia

izolată de lume. Fuseseră interzise printre makhzen, însă erau un obicei tribal valoros, şi nu doar în rândul kushaila.

Îmi venea să o întreb cum de ajunsese să urască atât de mult jumătate din propria descendenţă. Cum devenise atât de total şi pe deplin asemănătoare tatălui său?

— Ne vom îngriji de faţa ei, desigur, a adăugat Nadine.

Greaţa m-a răscolit, subit şi iute. Ştiam ce aveau de gând.

— Nu puteţi, am zis şi mi-am urât tremurul din voce.

Maram nu a răspuns, deşi privirea nu i s-a abătut de la cerneala de pe obrajii mei. Acum arăta aproape senină, în ciuda planului de a-mi lua singurul lucru care era cu adevărat al meu. Daanul meu era totul – familia, credinţa, moştenirea mea.

Deci asta urma: să fiu preluată, remodelată potrivit imaginii stăpânei mele, văduvită de unul dintre puţinele lucruri care mă deosebeau de Maram. Cunoşteam atât de puţine despre prinţesa imperială – dar ştiam că era pe jumătate kushaila şi că logodnicul ei era kushaila. Oare nu avea deloc iubire sau simpatie pentru ei?

— Te implor, am şoptit, pe măsură ce îmi strângea faţa din ce în ce mai tare.

— Ah, a zis ea, iar în acea singură răsuflare i-am auzit tăişul dur al vocii, aversiunea. Nu ar trebui niciodată să implori.

Am vrut să urlu, ca tot palatul să ştie ce îmi făcea. Dar apoi am simţit o pişcătură la baza gâtului. Uitându-mă în jos, am observat un robot ca un păianjen micuţ, alergând pe fusta mea.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Maram, cu faţa în continuare golită de emoţii, cu un pumn încleştat între faldurile rochiei, privindu-mă în timp ce mă prăbuşeam.

* * *

Am dormit sau cel puţin aşa am crezut şi am fost urmărită de coşmaruri. Un laser imens apropiindu-se de faţa mea. Droizi în formă de insecte căţărându-se pe mine, intrându-mi în oase. Huruitul aspru al unei mici drujbe. Căldura, când îmi rădeau obrajii şi îmi modelau maxilarul.

Mi-am revenit încetul cu încetul. Cu cât mă apropiam de suprafaţă, cu atât mai întunecată îmi părea lumea. Mă aflam în pragul terorii, urlând înăuntrul meu şi poate în realitate.

Nimeni n-a venit să mă aline. Am rămas suspendată într-un coşmar până când, într-un final, m-am trezit.

M-am holbat la tavan, aşteptând ca modelul înstelat de pe lambriul din lemn să prindă contur. Îmi simţeam corpul ca de plumb. Patul era acoperit cu un strat gros de cuverturi, iar perdelele care separau camera de restul apartamentului erau trase.

M-am chinuit să mă ridic.

Am avut un moment de seninătate totală în acea stare de confuzie. Nu îmi aminteam cum ajunsesem înapoi în cameră, ce se întâmplase de la ultima lecţie.

Şi apoi mi-am dus mâinile la faţă şi am simţit bandajele.

Sunetul care mi-a ţâşnit din gât era spart. M-am simţit trădată – deşi nu era cazul. M-am ghemuit în pat, cu faţa bandajată lipită de genunchi, şi am plâns. Suspine adânci şi năvalnice care îmi cutremurau tot corpul şi răsunau din podeaua de piatră a apartamentului. Ştiam şi fără să mă uit că noua cicatrice de pe spate dispăruse, pielea fiind netezită ca să semene cu a lui Maram. Pierdusem o bătălie pentru care nu fusesem niciodată pregătită. Fusesem lipsită de tot ce trebuia să fie al meu, cu care mă binecuvântase Dihya, iar acum… Cum puteam să am grijă de mine, să mă apăr, dacă nu mai rămăsese nimic din mine însămi?

Dacă tot ce aveam era Maram?

M-am gândit la vocea mamei, la cum îmi pieptăna părul şi mi-l dădea după ureche. M-am gândit la duritatea ei când lucra, la faţa îngustă fioroasă, de parcă era pregătită pentru micul ei război personal în bucătărie. Moştenisem mai degrabă imaginaţia tatălui meu decât puterea mamei. Acum nu îmi doream nimic mai mult decât ca ea să apară şi să mă ţină în braţe, să îmi împrumute cumva, prin simpla atingere, o parte din voinţa sa de fier.

Voiam să-mi revăd familia. Mama şi tata, fraţii mei,

bătrânele din sat pe care le strigam khaltou[4] de când eram mică. Nu mai voiam să visez niciodată despre droizi şi Ziyaana. Voiam cerul înalt şi aerul de munte. Voiam să ştiu că familia mea e în siguranţă, Khadija sănătoasă, Husnain în viaţă. Mai mult decât orice, voiam să îmi scriu propria poveste, liberă de influenţa vathek.

Dar nu se întrevedea sfârşitul acestor zile. Mă trezeam în fiecare dimineaţă prizonieră în Ziyaana, la mila lui Nadine şi a altor nobili vath ca ea. Şi, indiferent ce făceam, oricât de bine mă descurcam, şansele de a-mi revedea familia erau mici. Îmi vor da voie vreodată să mă întorc pe Cadiz? Îmi voi mai vedea vreodată părinţii sau fraţii? Voi afla măcar dacă sunt sau nu în viaţă?

Voiam răspunsuri, dar nimeni de aici nu mi le-ar fi putut da. Familia, soarta, casa mea – toate erau de neatins deocamdată. Poate pentru totdeauna.

Îmi ştergeam ochii, când privirea mi-a căzut pe ea. Atârnată de un paravan din lemn, se afla rochia mea de majorat. Fusese curăţată şi cusută. Dispăruseră sângele şi murdăria din acea noapte îngrozitoare, lacrimile fugii şi ale răpirii. Am ridicat mâna să o ating şi am simţit din nou acel val de durere, strâns în piept.

Dedesubt, pe un scaun, stătea teancul de foi pe care mi l-a dăruit Husnain în noaptea majoratului. Am rămas fără aer, privindu-l confuză. Uitasem de el, de acel scurt moment de fericire. Supravieţuise călătoriei spre Ziyaana, primei mele întâlniri cu Maram şi îngrijirilor Talei.

Cum?

Mâinile îmi tremurau când am desfăcut şnurul cu care erau prinse şi am scos paginile. Dintre ele a căzut o bucată de hârtie tare, mai rezistentă decât pergamentul, cu scrisul lui Husnain.

Fie ca aceste cuvinte să îţi stăruie toată viaţa în minte.

Lacrimile mi-au înceţoşat vederea din nou. Am crezut că pierdusem tot, orice legătură cu familia şi cu trecutul, cu oamenii şi lucrurile pe care le iubeam. Scrisul lui Husnain era ca lumina unui far într-o noapte lungă şi neagră.

[4] În arabă, mătuşă (de la khala) (n. tr).

„I s-a arătat cu penele strălucitoare ascunse şi a înclinat capul”, am recitat eu în kushaila. „Şi i-a potrivit pe coroană o stea, aurie precum soarele. Şi a spus: îngenunchează în faţa Alteţei celei Supreme.”

Am simţit cuvintele răscolindu-mă precum fulgerul. Iubeam poveştile despre Massinia mai mult decât oricare altele. Fusese fiica unei regine tazalghit şi, pe când era copil, a fost răpită de proprietarii de sclavi. Massinia a suferit sub greutatea lanţurilor înainte să găsească o cale de a evada. O înfieraseră, o bătuseră şi o luaseră în stăpânire. Dar se eliberase, iar Dihya o condusese, în cele din urmă, la mama şi la familia ei, proaspăt însemnată de atingerea Lui.

Mai târziu, Azoul, pasărea tesleet care a ghidat-o, s-a întors la ea aducându-i Cuvântul Dihyei, pe care la început l-a transcris pe propria piele şi mai apoi în Carte. Mesajul ei a unit pentru prima dată în istorie triburile tazalghit.

În curte, luna falsă se strecura prin cupola de deasupra, iar aerul era plin de luminatoare, strălucind ca o mare de stele muribunde. Din când în când, unul sclipea mai puternic decât toate celelalte şi scotea un bâzâit uşor, ca un gângurit de copil. Umpleau această aripă a palatului, singura sursă de lumină în timpul nopţii. Împreună cu descoperirea cadoului de la fratele meu, le-am simţit ca pe un semn, o *speranţă.*

M-am rugat intens pentru încă un semn, oricare, să-mi dezvăluie scopul prezenţei mele aici. Nu puteam renunţa la speranţă şi nu aveam s-o fac. Dar voiam să cred – trebuia – că exista un motiv pentru care mă aflam acolo, că exista un sens pentru această întorsătură bruscă a sorţii.

Coroana Dihyei îmi fusese smulsă, faţa schimbată, trupul distrus. Însă nu eram o sclavă şi nicio rezervă. Eram fiica mamei mele şi aveam să supravieţuiesc, să răzbesc. Aveam să-mi găsesc drumul înapoi spre casă.

7

Azi, Nadine nu se afla la biroul său. Şi nici n-a aşteptat să îmi scot vălul, ci s-a apucat ea însăşi să tragă de el. Mi-am concentrat privirea într-un punct fix deasupra umărului său, în timp ce îmi studia faţa din toate unghiurile.

— Ei bine, a rostit într-un final, chiar că semeni cu ea.

N-am spus nimic.

— Cât de maleabilă pari acum. Vino, a zis. Poţi să te aşezi lângă mine.

La masă se aflau două scaune şi micul dejun pregătit. Am ezitat.

— Doamnă? am zis eu.

— Pentru a o imita pe Alteţa Sa, trebuie să înveţi să stai alături de cei superiori ţie, a spus ea.

— Da, doamnă.

M-a cântărit din priviri în timp ce mă aşezam.

— Înţelegi miza a ceea ce ţi se cere să faci? Nu e loc de greşeli.

M-am uitat la ea cum turna ceaiul.

— Da, doamnă.

— Rămâne de văzut, a zis ea, făcând semn spre mâncarea dintre noi. Mănâncă!

M-am întins după pâine, însă, până să o ating, Nadine m-a lovit peste mână cu un cuţit. Mi-am tras mâna de durere.

— Văd că trebuie să o luăm cu începutul, a râs ea dispreţuitor. Nu eşti într-un sat. Aici nu mâncăm cu mâinile.

— E pâine, am spus dezarmată.

— Vei cere ca lucrurile să îţi fie date, a zis. Altminteri, vei folosi furculiţa. Ne-am înţeles?

— Da, doamnă.

— Ia-o de la capăt.

Şi aşa s-a dus dimineaţa. Când soarele s-a ridicat pe cer, aveam zeci de vânătăi pe mâini şi nu mâncasem nici pe o măsea. Lui Nadine nu-i păsa. A ordonat strângerea mesei şi s-a îndreptat spre centrul curţii.

— Acum, a zis ea, aşezată în obişnuitul scaun cu spătar înalt, vei merge înainte şi înapoi pe această alee.

Am privit în gol.

— Eşti surdă, fato?

Am sărit în picioare.

— Nu, doamnă.

Nu făcusem nici trei paşi, când ceva ascuţit m-a lovit peste glezne. M-am oprit şi am închis ochii, trăgând adânc aer în piept.

— Nu eşti o ţărancă, a zis Nadine când am deschis ochii. Nu mai eşti vulnerabilă. Să nu văd nici frică, nici ezitare.

Cică nu mai eram vulnerabilă, de parcă nu fusesem exact aşa din clipa în care sosisem.

— Nu înţeleg.

— Păşeşte cu spatele drept – m-a plesnit peste spate cu biciul subţire –, cu umerii şi capul ridicat – încă o lovitură peste gât. Din nou.

Şi din nou. Şi din nou.

* * *

Acum, că transformarea fizică fusese încheiată, Nadine mi-a accelerat pregătirea. În zilele care au urmat, mi-am petrecut dimineţile testată de Nadine sau învăţată să dansez de un droid, iar după-amiezile mă retrăgeam în camera mea, să studiez. Am petrecut ore în şir memorând frenetic nume, fapte şi istorii. După prânz mă întâlneam din nou cu Nadine pentru lecţiile de maniere. De cele mai multe ori, Maram participa la aceste şedinţe.

În dimineaţa aceasta se pare că nu eram demnă de atenţia niciuneia. Poate că Nadine nu avea suficientă răbdare pentru mine şi progresul meu dureros de lent. În orice caz, eram instruită de un simplu droid.

— Să începem cu vechile familii din Ziyaana, a zis acesta. Recită.

— În ultimii patru sute de ani, în Ziyaana au existat cinci mari dinastii, am început eu.

A lovit cu mâna în perete.

— Nu, a rostit. Ca Alteţa Sa. Nu ne interesează cunoştinţele tale, ci doar cât de bine poţi să imiţi.

Mi-am înghiţit răspunsul furios. Făceam aceste lecţii de două săptămâni deja şi tot nu reuşeam să reproduc tonul trufaş al prinţesei, deşi viaţa mea depindea de asta. Cu toate eforturile, nu mă simţeam deloc mai capabilă să fiu dublura lui Maram. Îmi lipsea ceva ce prinţesa avea până în măduva oaselor – aroganţa şi mândria îi făceau vocea cum era. Nu aveam nici una, nici alta – şi nici nu ştiam cum să încep să mă prefac a le avea.

Mi-am îndreptat umerii, am ridicat bărbia şi am continuat. Soarele era sus pe cer şi vedeam valul de căldură plutind în aer, în afara palatului. Cei mai mulţi din Ziyaana îşi făceau somnul de după-amiază.

— Sunt patru dinastii, am început din nou. Ziyad, a cărei urmaşă directă sunt. Faţă de aceasta au jurat supunere Agadaan, Ouij şi Fars. Mai e Banu Salih, al cărei ultim descendent este logodnicul meu. Lor le-au declarat supunere Mellas şi Azru.

Droidul a lovit din nou în perete, un ticăit îngrozitor, care îmi amintea de goana unor păianjeni pe podea.

— Ai eşuat în imitarea registrului vocal, a zis.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, am izbucnit, în sfârşit dând drumul furiei.

Un chicot a despicat aerul. Întregul corp mi-a înţepenit de frică.

Maram îşi ducea într-o mână papucii bătuţi cu nestemate. Părul negru i se revărsa pe umeri, o cascadă superbă de bucle împletite cu fir de aur. Astăzi purta o rochie de un albastru-închis şi, la fel ca părul, era întreţesută cu fir de aur. Mi-am dat seama cu un fior de invidie că, dintre noi două, ea era cea mai frumoasă. Logic, ştiam că acum eram identice.

Însă cu obrajii ei rotunzi îmbujoraţi de plăcere, cu gura perfect arcuită, părea cu ani-lumină mai presus de mine.

— Nu pricep de ce se aşteaptă cineva să-ţi reuşească, a zis ea. Ce ştie o biată fată de la sat despre cum să fie o mare prinţesă?

Droidul, mereu la datorie, mi-a înfipt un deget în gât şi m-a electrocutat, ca şocul ascuţit să-mi amintească să mă

las în genunchi în faţa ei.

Mi-am ţinut ochii în pământ – dispoziţia lui Maram era la fel de greu de anticipat ca furtunile în deşert. Dar mi-am amintit de faţa curajoasă a mamei, de coroana dispărută a Dihyei. Puteam îndura orice credea Maram că îmi putea face. Aveam să răzbesc şi să supravieţuiesc. Nu aveam să mă las înfrântă. Oricât ar fi încercat.

Când am ridicat din nou privirea, se uita la mine cu o expresie curioasă. De parcă existenţa mea îi părea la fel de ciudată cum era şi a ei pentru mine. Ochii ni s-au întâlnit şi o mască de gheaţă i-a acoperit faţa.

— Nu căsca gura, ţărăncuţo, a zis ea cu voce blândă. Este necuviincios.

* * *

Pe măsură ce săptămânile treceau şi pregătirea înainta, frica nu mi-a slăbit, însă nici hotărârea. Singura mea şansă de libertate era să excelez în ce mi se ceruse – o fată de la ţară care dă greş le-ar fi stârnit mânia. Uneia care izbuteşte i s-ar fi acordat destulă libertate încât să poată evada. Zi după zi, voinţa îmi transforma vocea, ca mândria pe a lui Maram: o adâncea, o umplea de răceală atunci când vorbeam. Vocalele s-au asprit, propoziţiile au început să se încheie tăios, posibilele întrebări erau acum rostite ca porunci. M-am obişnuit atât de mult să fiu electrocutată între omoplaţi sau plesnită peste glezne, încât spatele îmi era mereu drept, iar capul ridicat. În plus, îmi era mai uşor să evit privirea lui Maram dacă ţineam bărbia ridicată, iar ochii aţintiţi chiar deasupra umărului său.

Toate astea laolaltă mă făceau o copie mai bună a ei şi, pe măsură ce unele răni din mine se cicatrizau, am început să mă pricep.

Maram mă privea cu o fascinaţie mută în timp ce mă lăsam în genunchi la sfârşitul întâlnirii noastre zilnice şi îmi aruncam faldurile rochiei într-un evantai, întins în spatele meu precum coada răsfirată a unei păsări. Droidul stătea lângă ea, cu ochii plecaţi, huruind uşor a avertizare.

— Eşti o mică prinţesă, nu-i aşa? a zis ea.

Am rămas tăcută.

— Arăt vreodată atât de serioasă, Nadine?

— Doar în faţa tatălui vostru, a răspuns intendenta. Ceea ce e destul de bine. Îmi închipui că ea nu va îngenunchea în faţa nimănui altcuiva.

— Crezi că va merge?

— Cu siguranţă ar trebui să se roage pentru asta, a zis Nadine, iar degetele mi s-au strâns în faldurile rochiei. Spre binele ei.

S-a auzit un foşnet, apoi degetele lui Maram s-au strecurat sub bărbia mea, înclinându-mi capul, ca de obicei. Avea o expresie pe care o vedeam din ce în ce mai des în ultima vreme. Curioasă, contemplativă, tăioasă.

— Mă întreb care dintre noi e mai blestemată, a zis ea, suficient de încet încât să n-o audă Nadine. Tu că semeni cu mine sau eu că semăn cu mama?

Ceva ciudat mi s-a răsucit în piept. Pentru o clipă, am văzut în trăsăturile ei o versiune a mea mai tânără şi mai blândă. Singură, tristă – probabil nu avusese niciodată un prieten.

Blândeţea a dispărut la fel de repede pe cât apăruse. Mi-a dat drumul şi s-a îndreptat spre ieşire.

— Mă oboseşte să te supraveghez, a zis ea, oprindu-se în dreptul uşii. Fă ce vrei cu ea, Nadine.

După ce uşile s-au trântit în urma ei, mi-am îndreptat privirea spre Nadine. Rocul nu se mişcase de la locul său, deşi se înfoiase şi îşi băgase capul între pene, pregătindu-se de somn. Nadine a făcut un semn brusc cu mâna şi un droid a prins pasărea pentru a o băga la loc în adăpostul ei.

Ne-am uitat una la cealaltă o clipă.

— Te-ai descurcat destul de bine, a zis Nadine.

Am simţit un fior ruşinos de mândrie în capul pieptului.

— Şi chiar la timp. Am ales balul Terminus, peste două săptămâni, pentru debutul tău. Regele va participa. Trebuie să-i faci impresie bună, înţelegi?

Am dat din cap.

— Da, doamnă.

— Vei fi în siguranţă la bal, a continuat ea. Îndrăznesc să

spun că s-ar putea chiar să-ţi placă. Fă-ţi treaba bine şi toţi vor fi mulţumiţi. Vei observa mâine anturajul de la curte, ca să cunoşti cercul lui Maram, din vedere şi după nume. Deocamdată eşti liberă.

8

În dimineaţa următoare, Tala m-a condus pe un şir de scări, într-un balcon închis cu sticlă. De ambele părţi ale sale se aflau câte doi droizi auriţi şi o canapea înţesată de perne. M-a invitat să mă aşez şi a făcut semn unuia dintre droizi. Sticla a dispărut, cu tot cu spalierul fals din lemn, care s-a evaporat ca fumul.

Grădina de dedesubt era cel puţin cât ferma părinţilor mei şi mi se părea că semăna mai mult cu un paradis. Iarba verde se împletea cu alei din piatră albă, umbrite de rodii încărcaţi de fructe roşii. Din loc în loc vedeam reflexiile strălucitoare ale fântânilor şi în capătul estic şerpuia un pârâu, prin câteva livezi mici. Chiar în mijloc se afla un foişor imens.

Am privit cum invitaţii lui Maram soseau în grupuri şi valuri. Tala mi-a şoptit la ureche numele lor, ultima lecţie înainte de testul final de la bal. Vocile pătrundeau în micul nostru alcov – se părea că nici măcar membrii makhzen din Ziyaana nu erau scutiţi de supravegherea vathek. Şi-au ocupat locurile la masa din foişor, aranjându-şi rochiile şi pelerinele precum petalele unor flori sălbatice. Părul lor descoperit strălucea în lumina dimineţii, împletit cu fire de aur şi argint şi mici bijuterii. Erau din întreaga Andala; din câte mi-am putut da seama, doar doi erau din oraşul Walili.

Mulţumită de ascunzătoarea mea, am studiat-o pe Maram înaintând spre masă. Trăsăturile îi erau mai trufaşe decât le avusesem eu vreodată. Chiar după tot antrenamentul, nu-i puteam înţelege mândria şi dispreţul. Cum trebuie să fie pentru ea să aibă mereu lumea la picioare?

Mergea relaxat, cu rochia întinzându-se cel puţin un metru în spatele ei, urmată de două fete vathek şi flancată de un bărbat tânăr. Era înalt, cu părul castaniu-închis ondulat chiar sub urechi, avea ochi verzi, iar pielea măslinie părea genul care se închide şi mai tare sub soarele deşertului. L-aş fi crezut un prinţ de odinioară dacă

n-ar fi avut faţa complet rasă în tradiţia vathek şi dacă ar fi purtat daan.

— Cine e? am întrebat eu.

— Emirul Idris ibn Salih.

M-am străduit să-mi înăbuş uimirea. Banu Salih era cel mai mare trib înrudit cu vechea familie regală andalană şi primul care a respins invazia vathek. La acea vreme, familiile sale număraseră mii de membri şi îşi folosiseră întreaga putere să sprijine opoziţia. Însă niciunul nu le-a supravieţuit vathilor. Banu Salih rezistase până la Exterminare, până când regina – mama lui Maram – şi-a implorat verii să se predea. Ca parte din capitularea lor, Idris, ultimul moştenitor supravieţuitor al tribului, a fost promis lui Maram.

Acum era logodnicul ei, legat pentru totdeauna de coroana vathek.

În timp ce micul dejun continua sub noi, nu m-am putut abţine să nu mă holbez la el. Părea atât de în largul său alături de Maram, împingând-o în joacă, oferindu-i mâncare de pe farfuria lui, aplecându-se să-i şoptească în ureche. M-am cutremurat. Păreau atât de apropiaţi! Nu reuşeam să înţeleg.

— Layaan, arăţi mult prea fericită pentru ora asta a dimineţii, i-a zis relaxat Maram uneia dintre doamnele de la curte, iar fata şi-a acoperit gura cu mâna.

Am observat că zâmbise, deşi acum se străduia să o ascundă.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, Alteţa Voastră.

Prinţesa Maram a ridicat o sprânceană ameninţătoare.

— Tu dintre toate ar trebui să ştii, a zis ea. Orice secret iese la iveală în Ziyaana.

Orice răspuns ar fi oferit fata, a fost întrerupt de sunetul uşilor enorme care s-au deschis. O clipă toţi invitaţii au părut să încremenească, privind fix la femeia care a intrat. Apoi Idris a sărit în picioare şi a alergat spre ea cu un ţipăt. Ea a deschis braţele şi, chiar din partea cealaltă a grădinii, îi puteam observa lumina din ochi şi zâmbetul la vederea lui. Idris a luat-o pe sus şi a învârtit-o de două ori.

Trena rochiei sale de un vişiniu-închis biciuia aerul.

M-am întors spre Tala să aflu numele femeii, dar vocea lui Idris mi-a luat-o înainte.

— V-o prezint pe Lady Furat, a zis el, oprindu-se în faţa prinţesei.

— Din clanul Wattasi, a completat Maram cu un ton plictisit. Da, ne cunoaştem.

I-am aruncat o privire Talei, dar ochii ei erau fixaţi pe scena din faţa noastră. Dacă Furat era din Wattasi, atunci era verişoara lui Maram – o membră a familiei extinse a fostei regine, mama lui Maram. Erau zidane, nu kushaila şi avuseseră fortăreţe în Qarmuta, spre sud. Alianţa lor de sute de ani cu Ziyad şi Salih adusese stabilitate în perioada războiului civil. O fascinaţie morbidă mi-a stimulat memoria; Furat era ultima Wattasi. Regele îi executase părinţii şi fratele mai mare. La fel ca Idris, era singura descendentă care supravieţuise. Ce-l făcuse pe rege să cruţe un copil la începutul ocupaţiei? Şi de ce s-ar fi întors ea de bunăvoie în Ziyaana?

— Nu e… era în exil? Am şoptit.

— Uite, a răspuns Tala, nu mai are daanul. Probabil a fost preţul pentru a fi primită înapoi.

M-a străbătut un fior – dăduse la schimb ceva pentru care aş fi dat orice ca să-l păstrez.

— Ce te aduce înapoi la curte, verişoară? a zis prinţesa.

Furat s-a lăsat elegant în genunchi.

— Am venit să vă slujesc, a zis ea cu ochii în pământ. După cum se cuvine.

Maram a strâns din buze, cu o licărire în ochi.

— O să vedem.

* * *

După câteva zile de observaţie, am fost chemată din nou de Nadine pentru a fi testată. Ca să reuşesc, trebuia să înţeleg relaţiile complicate pe care Maram le dezvoltase cu noii membri makhzen – nobilimea andalană care se adaptase la noua ordine mondială – şi cu clasa vathek superioară. Maram stătea alături de ea azi în curte, cu o expresie dură.

În astfel de zile e uşor să te simţi mică. Maram avea părul împletit cu lănţişoare din aur, gura rujată, iar papucii bătuţi cu pietre preţioase sclipeau în lumină. Rareori era calmă, dar azi afişa o linişte interioară, o siguranţă aparte. Ştiam ce simţea, vedeam asta în privirea ei. Azi nu se îndoia că îmi era superioară, că, în pofida asemănării fizice, ea era viitoarea regină, nu eu. Era uşor să mă simt mică atunci când ea era astfel, dar era, de asemenea, uşor să mă simt în siguranţă. Când Maram era sigură, toată lumea era.

— Să vedem deci ce a învăţat. Îi poate numi pe membrii cercului meu? a zis Maram, fixându-mă cu privirea.

— Întrebaţi-o! a spus Nadine.

Maram nu a zis nimic, dar a ridicat ambele sprâncene a îndemn.

Tăcerea ei m-a iritat şi am vorbit aproape fără să vreau.

— Alteţa Voastră, unul dintre ei este Furat din clanul Wattasi, urmaşa domeniului de pe luna Gibra a lui Dowager Sultana, am început eu.

S-a mişcat atât de repede, că n-am văzut-o venind. Astăzi purta nu mai puţin de patru inele şi fiecare şi-a lăsat amprenta pe obrazul meu, când m-a plesnit cu dosul palmei. Durerea s-a întins de-a lungul feţei şi aveam sânge în gură. Inima îmi bătea atât de tare în piept, încât abia mai puteam să respir.

Totuşi, în pofida durerii, o satisfacţie înverşunată a crescut în mine văzându-i reacţia. Eram andalana, fata kushaila cu trăsături kushaila. Faptul că ea se născuse purtând faţa mea, aceeaşi piele cafenie, părul negru ondulat şi ochii întunecaţi, fruntea, obrajii şi gura era cea mai mare cruzime, incredibil de nedrept. În lipsa acestei asemănări, n-aş fi fost niciodată răpită din satul meu. Încă aş fi trăit cu familia mea.

Nu mi-am luat ochii de la Maram.

— De ce ai început cu ea? a zis Maram, apucându-mă furioasă de bărbie.

— Am ţinut-o minte şi... mi-am început eu răspunsul, însă ea m-a lovit din nou peste celălalt obraz.

— Furat, a zis ea scuipând cuvintele, este o verişoară îndepărtată dezmoştenită, fără proprietate sau perspective. Nu e nimic de ţinut minte.

Ochii îi ieşiseră din orbite, se înroşise toată, iar pe unul dintre inele avea, am băgat de seamă îngrozită, sângele meu. Era ciudat, dar liniştea m-a inundat ca apa. Încă eram speriată, înţelegeam în continuare că Maram mi-ar putea face rău. Dar ceva din mine se schimbase; acum ştiam că îmi putea răni corpul, dar că nu avea nicio putere asupra spiritului meu. Şi, chiar mai satisfăcător, ştiam că avea o slăbiciune. Nu era de neatins.

— Nu ar trebui să o lăsaţi să vă afecteze atât de tare, a zis Nadine cu voce plată şi calmă.

Mi-am dat seama că se referea la Furat, nu la mine; prezenţa mea era prea nesemnificativă pentru a fi luată în considerare.

— După cum tocmai aţi spus, este o verişoară îndepărtată dezmoştenită.

— De ce? De ce îi permite să trăiască? De ce îi permite să locuiască la bunica mea?

Slăbiciunea din vocea ei m-a bucurat şi m-a înspăimântat în acelaşi timp. Învăţasem că, în momentele de slăbiciune, Maram dovedea cea mai mare cruzime.

— Lipsită de tot ce ar fi putut avea şi deveni, n-are parte decât de suferinţă, a zis Nadine, ca şi cum îi reamintea. Ar trebui să vă fie milă de ea, nu teamă.

Mi-am dat seama prea târziu că mi-ar fi fost mai de folos să îmi cobor privirea. Când Maram s-a întors şi s-a uitat din nou la mine, faţa ei arăta straniu, încremenită.

— Toate astea îţi fac plăcere? m-a întrebat cu vocea în sfârşit stăpânită. Te bucuri să vezi obiectul urii tale supărat?

M-a apucat de gât, iar inelele mă apăsau atât de tare, încât abia puteam să respir.

— Nu-ţi face griji, mi-a şoptit în ureche. Foarte curând vei înţelege.

M-a împins, suficient de tare ca să mă împiedic şi să cad. Când m-am ridicat, se îndrepta deja spre ieşire, cu rochia

umflându-se în spatele ei.

9

În fiecare dimineaţă, cupola de deasupra curţii mele se lumina, imitând răsăritul soarelui. Închisă adânc în Ziyaana, acolo unde nu erau ferestre, nu aveam parte nici de strălucirea adevărată a soarelui, nici de vânt. Doar de această cupolă, cu soarele ei fals şi luminatoarele care bâzâiau umplând curtea pe timpul nopţii. Stăteam în foişor cu o mantie pe umeri, cu palmele căuş în jurul unui pahar de ceai. Peste drum, un droid huruia uşor în timp ce curăţa un copac. Nu făcuse nici flori, nici fructe şi mă întrebam dacă droidul va decide că nu merită salvat.

Mama mi-a spus că fratele meu avusese odată un astfel de copac, un puiet pe care îl salvase în timpul ocupaţiei, cu intenţia să-l planteze când totul avea să se termine şi să-l privească înflorind şi revenind la viaţă. Dar ca toate speranţele şi visurile noastre, la sfârşitul ocupaţiei puietul se veştejise şi murise.

— Amani!

M-am silit să revin cu mintea în prezent şi am găsit-o pe Tala chiar în faţa mea, cu mâinile pe coapse.

— De când eşti aici?

— De ceva vreme, a zis ea. Grăbeşte-te, te rog. Avem un program de respectat.

— De ce? am întrebat-o, urmând-o în sala de baie.

Zilele mele deveniseră previzibile în ultimul timp – dimineţile erau ale mele, dar după-amiaza îmi petreceam cea mai mare parte a timpului observându-i pe membrii curţii lui Maram şi recitind liste şi notiţe, concentrându-mă la informaţiile pe care nu le învăţasem încă. De obicei, eram chemată seara, pentru ca Nadine să-mi testeze cunoştinţele de peste zi, dar Maram nu se mai sinchisise să mă vadă în ultima vreme.

O parte din mine se întreba de ce şi dacă ultima noastră interacţiune o ţinuse la distanţă.

Foarte bine, m-am gândit cu oarecare răutate.

— Te vor testa pentru o ultimă oară înainte de bal, a zis

Tala simplu. Îmi pare rău, a adăugat cu voce blândă. Nu ştiu mai multe despre asta.

M-am holbat la propria reflexie din oglindă, în timp ce Tala se foia în jurul meu, strângându-mi eşarfa din talie, aranjându-mi faldurile rochiei. Aveam şi bijuterii – o brăţară mare pentru încheietura dreaptă şi câteva inele pentru mâna stângă.

Mâinile îmi tremurau în timp ce-l urmam pe droid afară din curte. Până acum, testele fuseseră uşoare. Însă azi eram îmbrăcată ca Maram. Miza era mai mare.

* * *

Droidul m-a condus spre aripa de nord din Ziyaana, unde Maram şi regele îşi aveau încăperile. Întreaga mea pregătire se desfăşurase în partea părăsită din est, unde erau camerele mele – după cum aflasem, reşedinţa reginei înainte să moară, acum goală şi ferecată.

Această parte a palatului întrecea într-un fel frumuseţea vechii aripi ocupate de regină. Pereţii lucioşi din piatră erau sculptaţi cu arcade înflorite şi incrustaţi cu plăci de un albastru-deschis şi portocalii. Multe dintre alei dădeau spre grădini şi curţi, iar cântecul păsărilor se împletea cu sunetul apei fremătătoare. Prin tavanele din sticlă răzbătea lumina adevărată a soarelui. Am fost condusă prin galerii şi alcovuri, prin nori de parfum şi aer încărcat de vibraţiile muzicii. Aici îmi puteam imagina vechea Ziyaana.

Într-un final, droidul a deschis o uşă la capătul unui hol, spre o rotondă. Aerul era curat şi răcoros, soarele se revărsa printr-o deschizătură a cupolei. Podeaua era albă şi netedă, iar paşii mei stârneau ecouri, întrerupte de foşnetul rochiei care mi se întindea în spate. Maram se afla chiar sub deschiderea cupolei şi, exact în spatele ei, erau Nadine şi un alt droid.

Maram a rânjit în timp ce mă lăsam în genunchi în faţa daisului ei. Era îmbrăcată impecabil, într-o rochie la fel ca a mea, răsfirată în jurul ei ca o floare. S-a întins şi şi-a strecurat o mână moale şi manichiurată sub bărbia mea.

— Vai, a zis ea, studiindu-mă cu o privire ageră. Aproape

că aş putea crede că eşti frumoasă.

S-a ridicat sprinten şi mi-a făcut semn să urc pe dais.

— Alteţa Voastră, cu ce vă pot fi de folos? am murmurat eu, aşezându-mă şi aranjându-mi rochia.

Chiar şi mie mi s-a părut evident tonul obraznic. Mă simţeam de parcă o părticică din mine se ridicase în tavan şi asista la schimbul de replici dintre două gemene crude. M-am minunat de noua mea abilitate de a rămâne calmă, chiar şi atunci când Maram a zâmbit.

— Arată-mi că poţi fi Maram, ţărăncuţo. Arată-mi ce ai învăţat.

Cu aceste cuvinte, s-a retras în spatele unui stâlp. Nadine a rămas tăcută, iar uşile uriaşe s-au deschis pentru a face loc unui cârd de servitori.

Aceştia au aranjat mai multe rânduri de îmbrăcăminte, un al doilea dais, câteva manechine şi au etalat mai multe suluri de ţesături. S-au instalat ca într-un mic bazar, chiar în faţa daisului. I-am privit cu o expresie plictisită. Ştiam că Maram cu greu fusese de acord să se îmbrace în combinaţia de veşminte kushaila şi vathek pe care o purta adesea – o aluzie la faptul că reprezenta legătura dintre regimuri, dintre culturi. Fiecare probă era o luptă.

Am oftat, întruchiparea iritării, când croitoreasa-şefă a scăpat un sul, iar stofa s-a desfăşurat spre daisul meu. Faţa i s-a albit vizibil şi a înlemnit, parcă nesigură dacă să înainteze şi să strângă sau să lase totul aşa. Era bătrână şi m-am gândit că scăpase sulul din cauză că îi tremurau mâinile.

— Ei bine, am izbucnit eu cum făcea deseori Maram, îţi pui menajeria la lucru sau te aştepţi să îl ridic eu?

— D-da, a bâiguit ea. Adică, nu, desigur, Alteţa Voastră.

— Nu înţeleg de ce e nevoie de asta, am zis eu, uitându-mă la Nadine.

— Croitoreasa are un material nou pe care ar vrea să îl aprobaţi pentru rochiile de iarnă, a răspuns Nadine, iar colţul gurii i-a zvâcnit.

Gura mea şi-a păstrat o expresie aspră. Nu vedeam umorul din această situaţie; ce s-ar întâmpla dacă mi-ar

descoperi înşelăciunea?

— Instalezi un dais doar ca să aprob o ţesătură? am zis cu voce rece.

— Avem şi o rochie nouă pentru Alteţa Voastră, a început croitoreasa-şefă cu glas piţigăiat, vorbind neîntrebată.

Spatele mi s-a încordat, iar furia lui Maram s-a revărsat din mine. Mi-am îndreptat privirea spre croitoreasă şi am văzut-o albindu-se. Avea de cel puţin trei ori vârsta mea, era mai bătrână chiar decât Nadine şi totuşi s-a lăsat în genunchi în faţa mea, cu pumnii strânşi în faldurile rochiei.

— Câte croitorese avem? am zis fără a-mi slăbi privirea.

— Câteva, a răspuns Nadine.

— Nu vreau să o mai văd niciodată pe asta. Ar trebui să-ţi tai limba pentru că vorbeşti neîntrebată. Din fericire pentru tine, azi sunt într-o dispoziţie bună şi nu vreau s-o stric murdărind podeaua de sânge.

— Alte…

Am ridicat o sprânceană şi şi-a înghiţit cuvintele, plecând capul.

Pentru o clipă, am înţeles. Oare aşa se simţea Maram mereu, sigură pe puterea ei? Sigură pe ea? Perfect stăpână pe situaţie, ştiind că şi cel mai puternic şi bătrân copac i s-ar supune automat?

Era ameţitor şi dezgustător în acelaşi timp.

— Luaţi-o de aici, am zis eu, iar droidul de lângă Nadine s-a urnit imediat.

Minute în şir, singurul sunet care s-a auzit a fost al tocurilor croitoresei, alunecând pe podelele din marmură, târâtă de droid.

— Unde e materialul? am întrebat eu, după ce uşile s-au închis.

Umerii mi s-au relaxat într-o mişcare exersată, aceeaşi relaxare bruscă pe care o văzusem la Maram de sute de ori.

O croitoreasă a înaintat, ţinând un sul de material, şi a îngenuncheat în faţa mea, ridicându-l deasupra capului. Era catifea sau ceva asemănător, bogată şi moale,

unduindu-se în nuanţe de albastru şi negru. Mi-am trecut ferm mâna de-a lungul ei şi, pentru o clipă, am avut un impuls crud să-mi înfig mâinile în ea şi să i-o smulg fetei.

— Nu prea cred că e o nuanţă avantajoasă, am zis în cele din urmă. Şi ce vei face cu ea?

Tăcere.

— N-a fost clară întrebarea mea? am reluat după o clipă. Sau ar trebui să o înfăşor pe mine ca barbarii?

— N-noi n-am…

Rânjetul lui Maram mi-a apărut pe faţă fără să clipesc.

— Mi-aţi ocupat dimineaţa pentru a-mi arăta o bucată de material, fără să aveţi vreun model în minte?

Tăcerea s-a prelungit până când atmosfera s-a încordat la maximum.

— Afară!

Femeile s-au îngrămădit să strângă totul şi au reuşit admirabil de repede, apoi s-au grăbit să iasă pe hol. Uşile s-au trântit în urma lor. Pentru o clipă, ecoul a fost singurul zgomot.

Maram a apărut lângă mine, ieşind din umbră. Avea un zâmbet sincer şi radios, care îi transforma trăsăturile furioase în ceva frumos – şi fericit.

— A fost excepţional, a zis, apucându-mă de mâini. Nu credeam că o să reuşeşti. Nu-i aşa, Nadine?

— Într-adevăr, a aprobat aceasta, cu voce tărăgănată şi amuzată. Greu de crezut că o fată de la ţară e în stare să umilească întâi o bătrână şi apoi pe toate ajutoarele ei.

Maram a continuat să-mi zâmbească radios, deşi mi-a dat drumul la mâini. Am simţit, la rândul meu, cum îmi înfloreşte un zâmbet nesigur, dar plin de speranţă şi m-am străduit să-l înăbuş – de ce m-aş lăsa luată de valul laudelor ei?

— Sunt extrem de mulţumită, a zis Maram.

Bucuria ei a părut să o pună în gardă pe Nadine.

— Mai sunt doar câteva zile până la balul la care urmează să îţi faci debutul, mi s-a adresat ea. Ai vreo idee unde se ţine? Pentru cine? În ce scop?

Vocea care a ieşit din mine nu era a mea, ci a lui Maram.

— Festivalul are loc anual pe continentul de nord, în regiunea muntoasă a Atalasiei. E sărbătoarea primei zăpezi şi imită obiceiul vathek al balului de iarnă.

Pentru prima dată în scurta noastră relaţie, Nadine părea impresionată.

— Foarte bine, a zis după o clipă. Presupun că eşti pregătită.

ATALASIA, ANDALA

10

În centrul Ziyaanei se afla un dom uriaş, folosit şi ca pistă de aterizare pentru nava spaţială a palatului. Cât vedeai cu ochii, membrii casei regale erau înşiraţi în funcţie de rang, gata de plecarea spre Atalasia şi balul Terminus. Erau trei nave, vase de lux, aliniate şi strălucitoare în lumina soarelui de dimineaţă. Cei care se bucurau de favoruri la curte călătoreau cu transportul regal. Toţi ceilalţi trebuiau să se descurce singuri până în Atalasia.

Un gardian stătea la capătul apartamentului destinat mie, cu braţele încrucişate la piept, tăcut şi atent. Îmbrăcată ca Maram, alesesem să călătoresc singură în încăperile ei, pentru a nu risca să fiu descoperită chiar înaintea balului. M-am folosit de aceste câteva ore preţioase să mă mai uit o dată peste lista de invitaţi, memorând nume şi feţe de pe holoreaderul pe care mi-l dăduse Nadine.

Speranţele mele de succes depindeau în întregime de debutul meu în rolul lui Maram. Rămăsese acasă, aşa încât nimeni să nu dea din întâmplare peste ea în timp ce eu eram la bal. *Să reuşeşti*, îmi poruncise înainte de plecare. Nici nu voiam să-mi imaginez cât m-ar fi costat un eşec.

Transportul s-a desfăşurat rapid, am traversat deşertul întins mai repede decât mi-aş fi putut imagina. Până să mă dezmeticesc, trecuserăm marea care separa continentul de ţărmurile nordice, iar cerul portocaliu şi ars de soare s-a făcut albastru. M-am aşezat lângă fereastră, la o masă rotundă, încărcată de boluri cu fructe şi o carafă din cristal cu o băutură pe care n-am recunoscut-o.

Uşa de la capătul cel mai îndepărtat al vagonului s-a deschis cu un şuierat şi, ridicându-mi privirea, am văzut-o pe Tala.

— Sunteţi gata, Alteţa Voastră? a grăit ea, dar eu am auzit că, de fapt, mă întreba dacă eram pregătită pentru mascaradă.

Debarcarea a fost rapidă şi eficientă. Aerul atalas era atât de înţepător, că până şi eu, care crescusem la poalele munţilor Cadissian, am fost luată prin surprindere. Mi-am strâns pelerina mai bine pe umeri şi am privit în sus la zidul din piatră cioplită al palatului. Era o construcţie lungă şi plată, cu un singur nivel, cu turle care ieşeau neregulat în afara zidului exterior. Creasta zidurilor era brăzdată de forme geometrice ascuţite şi, din loc în loc, tapiserii grele atârnau pe zid. Se afla pe un deal în spatele căruia se ridicau cele mai înalte vârfuri ale munţilor Atalasia, înzăpezite şi intimidante.

Am fost instalată într-o serie de camere pregătite pentru Maram, la fel de opulente şi de luxoase ca în Ziyaana. Lemn închis la culoare şi ţesături groase decorau camera. O oglindă aurită se afla chiar deasupra unei măsuţe de toaletă acoperite de bijuterii strălucitoare. Şi, pe o masă, la celălalt capăt al camerei, era aşezat un serviciu de ceai, cu ceainicul făcut din excelsior preţios şi paharele împodobite, bătute cu aur. Atârnată în dulap se afla ţinuta pe care trebuia să o port în acea seară.

Trebuia să fiu regina iernii pentru Idris, prinţul toamnei aflate pe sfârşite. Era o tradiţie împletită din ritualurile vathek şi atalase. Înainte de ocupaţie, Atalasia venerase un şir de monarhi sezonieri, iar vathi sărbătoriseră sub privirea unei regine de o vară în lumea lor de baştină. Acum, că Andala era capitala imperiului lor, îşi schimbaseră tradiţia pentru a intra în graţiile primei ţări din Andala căzute în mâinile lor.

Nu m-am putut abţine să nu ating rochia. Părea grea, argintie cu mâneci largi, încheiată până la gât, iar fusta era brodată cu alb strălucitor şi bătută cu mici pietre strălucitoare. Erau cumva diamante? În jurul taliei era ceva asemănător cordonului kushaila, care cobora direct de sub piept spre şolduri, conceput să fie înfăşurat de mai multe ori. De umeri era prinsă o mantie transparentă şi delicată, mai lungă cu câţiva metri decât faldurile rochiei, brodată cu fulgi de zăpadă.

Suferisem şi mă pregătisem pentru acest moment şi, în

sfârşit, aveam şansa mea de reuşită. Un fior de nelinişte mi s-a ridicat în stomac. Eram sigură că îi voi păcăli pe verii ei şi pe membrii curţii. Nu eram la fel de sigură în legătură cu logodnicul lui Maram. Îi văzusem împreună – mereu apropiaţi, intimi. Rochia nu va fi suficientă pentru a-l prosti.

Nu credeam că Maram avea cu adevărat prieteni şi, dacă era să o asculţi pe ea, logodna cu Idris nu reprezenta nimic mai mult decât o chestiune politică. Cu toate astea, eram îngrijorată. La ce se aştepta el de la Maram? Şi, dacă ea îmi ascunsese lucruri despre relaţia lor, cum m-aş fi descurcat?

De ce mi-ar fi ascuns lucruri? m-am gândit eu.

De ce făcea Maram orice făcea?

Tala s-a asigurat că mănânc înainte să mă ajute să mă dezbrac de rochie şi să mă aşeze în faţa mesei de toaletă ca să-mi aranjeze părul. Mi-a împletit vârfurile şi le-a răsucit la spate, apoi le-a prins cu o plasă de păr argintie decorată cu ornamente în formă de picături. Mi-a aranjat un lănţic în jurul frunţii, de care atârna o piatră preţioasă de un albastru-închis. Am privit cum faţa care îmi era deja străină devenea şi mai străină.

— Şi încă ceva, a zis ea şi a ridicat o pereche imensă de cercei din argint presat, de care atârnau două pietre mai mici, de aceeaşi culoare.

Rezultatul final, cu rochia şi cu mantia, era o persoană care părea născută în lux, frumoasă, sigură de ea. N-am putut să nu-mi amintesc de ultima oară când cineva îmi împodobise părul cu bijuterii frumoase – mama, în noaptea majoratului – şi am simţit o înţepătură de vinovăţie şi de dor adânc în piept.

Tala a zâmbit în spatele meu şi m-a strâns de umeri.

— Poţi s-o faci, mi-a zis. Am încredere în tine.

Am dat din cap şi mi-am îndreptat umerii. În seara asta voi fi Maram în faţa întregii curţi vathek-andalane.

Nu puteam să dau greş.

* * *

Kushaila din Andala nu prea organizau baluri, nu cum o

făceau vathi. Ţineam banchete mari care se întindeau mult în noapte, unde cântam cu vocea şi la instrumente şi stăteam la discuţii. Însă la balurile vathek se dansa şi, în pofida antrenamentului, aveam emoţii. Dansul cu o persoană era diferit de cel cu un droid.

Idris mă aştepta în holul de la intrare. Părul lui negru era pudrat cu aur şi purta o uniformă militară vathek – tunică şi pantaloni negri – cu margini roşii. Singura concesie făcută stilului kushaila era eşarfa legată în jurul taliei. Era dureros să îl privesc, conducătorul celei mai curajoase familii andalane, îmbrăcat ca ei. Transformat într-unul dintre ei.

A zâmbit când m-a văzut.

— Alteţa Voastră, a zis şi mi-a întins mâna. Pregătită?

Mi-am strecurat mâna înmănuşată într-a lui, iar el mi-a strâns-o, parcă simţindu-mi emoţiile. Inima îmi bătea ritmic în piept.

Uşile s-au deschis în faţa noastră, dând la iveală un balcon din care se cobora în sala de bal şi, dincolo de ea, într-o sală pentru cină. Era decorată ca un tărâm iernatic magic, cu o sculptură imensă de gheaţă chiar în mijloc, înfăţişând o pasăre tesleet ridicându-se în aer, cu aripile întinse. Tesleet erau creaturi ale flăcărilor, făcute din foc şi cu aur topit în vene. Oricât de absurd ar părea, prezenţa ei m-a relaxat.

— Marea Prinţesă Vath, Protectoarea Andalei şi a lunilor sale, Maramvak Mathis, şi însoţitorul ei, Idris ibn Salih.

El m-a ţinut strâns de mână în timp ce coboram împreună scările. Toată lumea era îmbrăcată în nuanţe de auriu, argintiu şi albastru şi, cu atâtea bijuterii şi gheaţă, mi s-a părut că întreaga sală cavernoasă pâlpâia încărcată de energie, toţi erau agitaţi, de parcă se aşteptau ca în seara aceea să fie loviţi de vreun fulger.

Idris m-a condus imediat în mijlocul ringului pentru dansul nostru inaugural. Îndată ce a început muzica, m-a tras spre el şi mi-a pus o mână pe talie.

— Eşti gata? a întrebat din nou, însă de data asta cu o sprânceană ridicată, studiindu-mă.

Nu m-am mişcat când şi-a apropiat capul, iar gura lui mi-a atins urechea.

— Nu poate fi mai greu decât anul trecut, nu?

Stăteam lângă el şi simţeam că mi se încing obrajii, ceea ce lui Maram nu-i stătea deloc în fire. Era mult mai frumos în carne şi oase. Avea gene dese, iar chipul – cu o expresie stoică acum – părea o sculptură din vremurile străvechi. Mi-am înăbuşit tulburarea şi am ridicat bărbia. O urmă de zâmbet hotărât mi-a apărut pe faţă când m-am uitat direct la el, iar braţul din jurul taliei mele s-a încordat a încurajare. Calmul deplin pe care-l arăta sub ochii sutelor de membri ai curţii m-a ajutat să rămân dreaptă şi fermă.

Am intrat cu uşurinţă în ritmul valsului, pas cu pas, iar trena rochiei mângâia podeaua din marmură. Auzeam muzica parcă printr-un vuiet, la fel şi chicotele celorlalţi dansatori şi curteni care se uitau la noi. Mâna lui Idris pe talia mea era reală şi îmi transmitea o senzaţie de linişte. Din când în când, el se apropia, atingându-mi obrazul cu părul.

Dansul s-a sfârşit, iar Idris s-a înclinat în faţa mea, ţinându-mă de mână. Singurele sunete pe care le auzeam erau ale cerceilor şi ale inimii care îmi bubuia în piept. Restul camerei s-a materializat ca printre picături: aplauzele, un grup de curteni andalani şi vathek trecând pe lângă noi, Idris încruntându-se pentru o clipă şi privirea atentă a lui Nadine, care mă observa de pe podiumul pe care stătea.

— Ah, a zis Idris şi mi-a înconjurat din nou talia cu mâna lui caldă. Iată-l pe cel mai înflăcărat dintre admiratorii tăi.

Părul lui mi-a atins uşor obrazul, stătea atât de aproape, încât pentru o clipă nu m-am putut abţine să nu mă holbez la el.

— Alteţa Voastră, s-a auzit un glas din spate.

Ţine minte de ce te afli aici, mi-am spus în sinea mea şi m-am întors. Zâmbetul lui Maram era rezervat doar pentru câţiva veri de-ai ei şi se asigurase că m-a învăţat cantitatea exactă de bunăvoinţă care trebuia împărţită la curte, ca să nu-l complimentez din greşeală pe vreunul dintre cei pe

care nu-i agrea.

— Corifeus, am murmurat eu, în timp ce bărbatul vathek s-a înclinat.

Nu era greu să imit dispreţul abia ascuns pe care Maram şi-l exprimase la adresa lui. M-am străduit să nu îmi şterg mâna de fustă, când în sfârşit mi-a eliberat-o.

— Ţi-l aminteşti pe logodnicul meu, Înălţimea Sa Ducele de Banu Salih.

— Da, desigur, a spus el şi s-a îndreptat de spate.

Se pare că rânjetul dispreţuitor al lui Maram era o trăsătură pe care o avea în comun cu toate rudele sale îndepărtate.

— Parvenitul.

M-am încordat, dar mi-am ţinut gura când Idris m-a strâns mai tare de talie.

— Cum merge treaba pe proprietăţile tale, Cor? a întrebat Idris.

Familia vak Afelion deţinea una dintre cele mai vechi mine de excelsior de pe Vaxor, planeta în jurul căreia orbita propria lor lună teraformată. Însă zăcămintele se împuţinau după atâtea secole de exploatare. Li se apropia sfârşitul dacă regele continua să le ignore cuferele din ce în ce mai goale.

Corifeus, la rândul lui, părea furios. Pe obraji i s-au aprins două pete roşii. N-am zis nimic, pentru că aşa ar fi procedat Maram. Îi plăcea să-l vadă pe Corifeus frângându-şi mâinile. Mi-a spus că sperase ca familia lui să facă un aranjament clandestin fără ştirea regelui. Însă nu se rezolvase nimic, iar el devenea din ce în ce mai disperat.

În cele din urmă, şi-a întors privirea către mine.

— Îmi permiteţi un dans, Alteţă?

Am încercat o oarecare satisfacţie lăsând zâmbetul superior al lui Maram să-mi înflorească pe faţă.

— Nu, am zis.

Petele roşii de pe obrajii lui s-au intensificat de ruşine, o privelişte care, m-am gândit eu, i-ar fi plăcut lui Husnain. Toţi vathi pe care îi văzusem în satul nostru dăduseră

dovadă de o lipsă înspăimântătoare de emoţii. Să-l vezi pe unul dintre ei atât de agitat – şi încă datorită mie – însemna o mică victorie, chiar dacă fără sens.

— Mergem? am adăugat, întorcându-mă spre Idris şi blocând imaginea fratelui meu.

Idris m-a luat de braţ, abia înăbuşindu-şi zâmbetul.

— Desigur. Datorăm familiei vak Castel felicitări pentru căsătorie.

Simţeam că plutesc atunci când l-am ocolit pe Corifeus şi ne-am croit drum spre un alt grup de nobili tineri. Theo, vlăstarul vak Castel, mi-a întins mâinile, cu un zâmbet călduros.

— Vere, am zis eu şi l-am lăsat să mă tragă mai aproape şi să mă sărute pe obraji în stilul kushaila, o dată pe obrazul stâng şi de două ori pe cel drept.

Theo venea rareori pe Andala, însă el şi Maram petrecuseră mult timp împreună pe Luna-Vaxor. Ca fiu mai mic, fusese la mila numeroaselor rude, la fel ca ea.

L-am lăsat pe Idris să conducă discuţia, intervenind cât să îngaim politeţuri cât mai asemănătoare cu antipatia lui Maram. Puţini dintre verii vathek ai lui Maram o iubeau, deşi, din câte îmi dădeam seama, se pricepeau să se prefacă. La un moment dat, în timpul conversaţiei, m-am uitat spre Idris ca să văd cum mă descurcam. Zâmbea cald şi deschis, indulgent şi mi-a dat după ureche o şuviţă rătăcită. Degetele i-au rămas acolo o clipă, înainte să ne prindem de mâini.

N-am zis nimic, dar inima îmi bătea repede. Idris era un actor cu experienţă, măcar atâta era evident. Însă logodna lui Maram cu el era o chestiune politică, nu romantică. Nu o iubea – nu? O cunoştea suficient de bine încât să observe impostura?

Fără o vorbă, mi-am smuls mâna dintr-a lui şi i-am strecurat-o sub braţ. N-a zis nimic, discuţia cu Theo a continuat neîntreruptă.

— Încă un dans? a întrebat Idris, deşi cuvintele au sunat mai mult a ordin decât a sugestie.

Se apropia deja când am ridicat privirea spre el. Era

foarte înalt, mi-am dat brusc seama, cu un cap mai înalt decât mine, cu umeri laţi care mă făceau să par pitică.

Nu realizasem cât îmi era de dor să privesc feţe pe care le înţelegeam, care arătau ca neamurile mele. Unii dintre invitaţii lui Maram erau andalani, dar în noua mea viaţă de zi cu zi eram înconjurată de droizi şi de Nadine. Cu excepţia Talei şi a celor câtorva dăţi când ascultasem cercul restrâns al lui Maram, fusesem lipsită de asta, de confortul familiarităţii. Deşi în sinea mea ştiam că nu era sincer şi deschis, exista ceva liniştitor în trăsăturile lui.

Ai grijă, mi-am reamintit mie însămi. Puţini oameni din interiorul şi din afara Ziyaanei o cunoşteau pe Maram mai bine decât Idris. Era logodit cu ea şi nu era un disident, ci un lord la curtea vathek. Părea de-un neam cu mine, dar nu era. Era la fel de vathek precum restul.

— Da, am murmurat şi m-am stăpânit cu grijă, în timp ce şi-a trecut braţul pe după talia mea şi ne-am împreunat mâinile.

Pe măsură ce înaintam în dansul complicat, eram atât de concentrată la mişcări, încât abia am fost atentă la conversaţie. Orice pas greşit m-ar fi putut da de gol. Mâinile lui Idris îmi ardeau pielea când mă atingeau, reamintindu-mi constant că şi cea mai mică eroare ar fi fost remarcată. Însă săptămânile de exerciţii şi-au spus cuvântul. Corpul meu ştia ce să facă, deşi mintea mi se învârtea întruna.

— Mâncare? a întrebat Idris, privind în jos când dansul era pe terminate.

În sfârşit, mi-am permis să zâmbesc.

— Te rog.

11

Idris m-a luat de braţ şi ne-am îndreptat împreună spre capătul estic al camerei, unde erau întinse mese cu mâncare. Am fost despărţiţi de mai multe ori – sala de bal era lungă şi largă, iar Idris era popular. N-ar fi trebuit să fiu surprinsă când Furat a apărut în faţa mea.

S-a lăsat graţios în genunchi şi s-a ridicat la fel de elegant. Purta o rochie în vechiul stil zidane, în nuanţe aurii care băteau spre roşu şi maro, cu mâneci largi şi un frumos cordon în jurul taliei. Mâinile îi erau colorate cu henna, o tradiţie pe care Maram nu o urma niciodată. Semăna mai mult cu Idris decât cu Maram, având fruntea înaltă şi pielea măslinie. În vreme ce părul prinţesei – al meu – se ondula rebel, al ei cădea în valuri încadrându-i faţa, des şi castaniu, cu o nuanţă roşiatică în lumina soarelui. Chipul său avea o rotunjime comună printre kushaila şi obrajii uşor pufoşi. Daanul ei trebuie să fi fost impresionant, negrul puternic pe pielea ei fiind imposibil de ignorat.

Am privit-o prudent, încercând să pun cap la cap ce ştiam. Dacă renunţase la daan, de ce alesese să se îmbrace aşa? De ce să facă notă discordantă?

Am înţeles brusc de ce Maram o antipatiza atât de tare. Furat era în mod natural sigură pe sine, neînfricată, în pofida a tot ce pierduse şi încă ar fi putut să piardă. Maram se agăţa ca de un scut de poleiala sa vathek. Pe de altă parte, Furat era în întregime andalană, deşi îi fusese înlăturat daanul. Şi reuşea să strălucească la fel de puternic ca orice curtean vathek.

Îmi imaginam că Maram o ura de două ori mai tare – întâi pentru că, în pofida ordinelor vathek, înfăţişa atât de firesc tradiţiile noastre muribunde şi apoi pentru calmul ei.

Cât despre mine, o invidiam. Era tot ce mi-aş fi dorit eu să fiu – liberă, în ciuda faptului că eram total sub controlul altcuiva.

— Verişoară, a rostit ea după ce s-a ridicat.

— Nu credeam că vei veni, am spus. Pari prea ataşată de tradiţiile tale provinciale.

— Am fost invitată, a replicat ea. Şi m-am gândit că ar trebui să văd măcar o dată o asemenea sărbătoare. Nu poţi judeca ce nu cunoşti.

Am mormăit ceva, gânditoare, şi am ocolit-o.

— Ar trebui să ne obişnuim una cu alta, a zis când am trecut pe lângă ea.

— Nu mi se pare că ar trebui, am răspuns pe un ton rece şi am încercat să merg mai departe.

Însă m-am izbit din plin de o servitoare.

— Eşti bine? am întrebat-o instinctiv, dându-mi seama abia apoi de greşeală.

Ea a tresărit, cu ochii holbaţi şi faţa palidă.

Maram nu ar pune niciodată o astfel de întrebare.

— Maram? m-a strigat Idris din spate.

Fără a se obosi să se uite la fată, mi-a întins braţul. Mi-am ţinut răsuflarea, dar el n-a zis nimic.

Eu şi Idris am fost conduşi la o masă pe un podium, aşezaţi deasupra tuturor celorlalţi. Între noi se aflau o singură farfurie mare şi un serviciu de ceai, cu paharele gravate cu pene din argint. Mâncarea în sine provenea din diferite regiuni, constând doar în antreuri. Mici biscuiţi vathek, briuat kushaila umplut cu miel, vilgotzi norgak. Pe marginea platoului se găsea chebakia kushaila, unul dintre dulciurile preferate ale lui Maram. La dreapta şi la stânga noastră erau şi alte mese, un pic mai jos, însă felul în care fuseseră aranjate scaunele ne închisese de-a binelea în mica noastră bulă.

Când voia să vorbească, Idris îşi înclina capul spre mine, cu gura aproape de urechea mea, cum îl văzusem făcând cu Maram. Neştiind ce urma să zică, eu înlemneam, însă voia doar să bârfească. Arăta spre diverşi demnitari şi spre copiii lor, spunându-mi ultimele veşti din locuri îndepărtate.

— Regele a confiscat toate proprietăţile familiei Dion, mi-a spus, aşezându-mi pe farfurie o chebakia înmuiată în miere. Nu sunt chiar faliţi, dar niciunul nu vrea să se

întoarcă pe Luna-Vaxor.

M-am abţinut cu greu să nu iau chebakia, de teamă ca mierea să nu curgă pe rochie.

— De ce? E casa lor.

— Ah, draga mea, a spus el şi m-am abţinut să nu ridic o sprânceană. N-ar fi nici pe jumătate la fel de bogaţi pe luna lor, exploatând excelsior, cum ar deveni aici, prin moştenirea pământurilor eliberate de ocupaţie.

Vocea îi mustea de sarcasm. Chiar vorbea aşa cu Maram? M-am chinuit o clipă să înţeleg, aruncându-i o privire piezişă. Oare imunitatea sa de lord însoţitor al lui Maram îi îngăduia să vorbească astfel sau îşi asuma un risc?

Nu mă gândisem niciodată cum era să fii mahkzen şi ostatic vathek în acelaşi timp. Voiam să ştiu cui îi era loial. Voia să fie rege printre vathi? Sau poziţia sa de ostatic presupunea, precum a mea, să joace un rol?

Nu eram sigură cum ar fi răspuns Maram la asemenea afirmaţii şi m-am hotărât să nu comentez. Am privit spre sala de bal şi amestecul de oameni – vathek, taifa, norgak, toate triburile şi culturile din întreaga Andala şi de pe lunile sale erau adunate aici în această seară.

El zâmbea în continuare, dar de data asta oarecum tăios, de parcă reacţia mea rece îl forţase să treacă în defensivă.

Între noi se instalase o tăcere stânjenitoare când mi-a pus o mână pe umăr.

— Încă un dans?

Mi s-a părut o provocare şi totodată o ofertă de pace. O împăca la fel pe Maram? Îi plăcea ei să danseze chiar atât de mult? L-am lăsat să mă conducă pe ringul de dans atunci când muzica a reînceput.

— Vrei să auzi o poveste? E kushaila. Una veche.

Nu m-am putut abţine să nu tresar. Eram sigură că începuse să se joace cu mine – deşi nu-mi dădeam seama dacă din cauză că propunerea ar enerva-o pe Maram sau fiindcă intuia că era ceva în neregulă cu mine. A zâmbit uşor, cu o urmă de satisfacţie. Fără să-mi dau seama, mi-am încleştat dureros degetele pe umărul lui.

— Acum ţi-am stârnit interesul, a zis el.

Mi-am ţinut gura, deşi merita o admonestare. Eram furioasă – pe mine, că mă lăsasem atât de uşor ispitită de simpla menţiune a locului meu de baştină, şi pe el, că obţinuse această mică victorie.

— E despre Massinia, a continuat. Şi căsătoria ei.

M-am abţinut să nu închid ochii. Ştiam povestea – ca majoritatea oamenilor. Însă memorasem forma sa poetică, proza formalizată de Ibn Saj, diferitele relatări biografice. Nu voiam să aud povestea. Nu în seara asta. Dar ar fi devenit suspicios dacă l-aş fi oprit.

Şi-a apropiat capul de al meu în timp ce dansam, vorbind cu glas calm şi melodios.

— Massinia era de origine tazalghit. Crescători de cai şi oameni ai deşertului, a început el. Aveau o organizare tribală şi toate triburile lor erau conduse de femei.

Vocea îi era puternică şi calmă, deşi nu era chiar grozav să aud povestea în vathekaar. Kushaila avea un anumit ritm, iar relatările erau versificate, aşa încât, atunci când ajungeau la final, simţeai că auziseşi acel cântec toată viaţa. Felul în care Idris o spunea nu-mi aducea nicio bucurie. Însă dorul de casă a crescut în mine, amar şi puternic. Nu voiam să aud povestea în această limbă străină şi rece. Voiam proza lui Ibn Saj sau poezia pe care o pusesem bine în Ziyaana.

— S-a îndrăgostit de un păstor, a continuat el. Şi pentru o vreme a fost fericită.

— Dar? l-am îndemnat eu.

Şi-a strâns mâna pe talia mea.

— Dar inima Massiniei nu-i aparţinea, a zis. Aparţinea tribului şi familiei ei. Iar dacă erau descoperiţi, s-ar fi putut declanşa un război.

— Asta s-a întâmplat? am întrebat.

Ştiam răspunsul, însă probabil că Maram nu.

— Surorile au aflat şi l-au omorât, a răspuns. Şi a urmat un război cu familia lui.

Am închis ochii şi l-am lăsat pe Idris să mă conducă în ultimii paşi de dans. Probabil nu voi întâlni niciodată o

dragoste ca a Massiniei. Când eram mai mică visasem la asta – momente liniştite care construiseră ceva durabil. Însă acum trăiam în Ziyaana. Inima încă îmi aparţinea, dar nu şi corpul. Era imposibil să găsesc o astfel de dragoste.

— Ce poveste tristă, am zis eu în cele din urmă, ridicându-mi privirea spre el.

A zâmbit larg.

— Are un final fericit.

— Da?

— Ştii ce s-a întâmplat cu ea? Spre sfârşitul vieţii? m-a întrebat.

Eu ştiam, dar cel mai probabil Maram nu era religioasă, aşa că am aşteptat să continue.

— A dispărut, a zis.

Cu greu m-am abţinut să nu pufnesc. Nu dispăruse, cel puţin nu în sensul despre care vorbesc istoricii. Azoul, pasărea tesleet care o salvase, s-a întors la ea – după războaiele de unificare, după transcrierea Cărţii Dihyei şi după moartea iubitului ei – şi i-a oferit o mantie cu pene.

Întoarce-te, tu, îndoliato, i-a zis. *Păşeşte în Citadela noastră.*

Iar ea a îmbrăcat mantia şi a scăpat din mâinile tuturor celor care au încercat vreodată să profite de ea şi de moştenirea ei.

Am fost smulsă din reverie de vocea lui Idris.

— Intendenta e aici să te conducă.

Dansul nostru s-a încheiat cu o ultimă piruetă. Apoi, fără un cuvânt, m-a însoţit până la Nadine, care mă aştepta îmbrăcată ca de obicei în negru, alături de nelipsitul droid.

— Regele doreşte o întrevedere, a zis ea când am ajuns.

M-am străduit să stau dreaptă şi să nu şovăi. Dacă nu treceam de inspecţia Maiestăţii Sale, totul era pierdut. Am auzit vocea lui Maram din nou zicându-mi la prima noastră întâlnire: *însăşi viaţa ta depinde de asta.* Deşi nu era nevoie să o spună cu voce tare ca să înţeleg ce era în joc. Ştiam cum procedează vathi, cu toţii ştiam. Eşecul nu era o opţiune.

Idris m-a sărutat uşor pe obraz şi mi-a dat drumul.

Inima îmi bătea nebuneşte în timp ce Nadine mă conducea spre tronul din capătul îndepărtat al sălii – rămăsese gol mult timp de-a lungul serii, dar acum am văzut că într-adevăr regele îşi ocupase locul. Regele Mathis, tatăl lui Maram. Regele Mathis, Cuceritorul Stelelor.

Îl uram mai mult decât pe oricine altcineva.

— Arăţi minunat în seara asta! a zis Nadine în timp ce ne croiam drum prin mulţimea care se dădea în lături când ne vedea apropiindu-ne. Sper că îţi place balul.

— Da, doamnă, mulţumesc.

Ţinusem piept unei săli pline de curteni, mă gândeam eu. Nici chiar Idris, care părea să o cunoască cel mai bine pe Maram, nu a părut să suspecteze că eram o dublură. Cu siguranţă, mai puteam înfrunta o provocare.

Deşi mi se tăiase răsuflarea, mi-am ţinut spatele ţeapăn. M-aş fi descurcat şi fără să respir, dacă asta însemna că aveam să mai supravieţuiesc o noapte.

Un bărbat aşezat într-un scaun cu spătar înalt vorbea agitat cu un consilier aflat alături. La sosirea noastră, s-a întors şi i-a făcut semn acestuia să plece.

Mathis, fiul lui Hergof, Marele Rege Vath, împărat al Sistemului Ouamalich, Protector şi Moştenitor al Stelelor din Centru, stătea în faţa mea.

Normal că îi mai văzusem faţa. Era imposibil să scapi de regele nostru. Profilul său împodobea noile monede şi majoritatea clădirilor administrative. Era mai înalt decât mă aşteptam, cu pieptul larg şi umerii laţi, arătând dur în tunica militară neagră. Părul argintiu îi sclipea în lumina torţelor, tăiat foarte scurt. Ochii albaştri păreau să strălucească, amintindu-mi de toate poveştile despre ciudăţeniile vathek.

M-am lăsat încet în genunchi, cum făcusem nu de mult în faţa lui Nadine, şi mi-am coborât privirea în podea. Îl simţeam urmărindu-mă.

— Înălţimea Voastră, am zis dintr-o suflare.

Tăcere.

M-am străduit să-mi ţin mâinile relaxate în poală, deşi l-

am auzit pe rege întorcându-se spre consilier şi şoptindu-i ceva. Viaţa mea depindea de rezultatul acestei întâlniri. Lumea mea s-a redus la acest moment şi la toţi paşii care m-au adus aici.

— Nadine, a zis după o clipă. Anunţă-mi servitorii. Mâine plec la Rif, imediat ce festivalul se va sfârşi.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Şi Maram?

Am ridicat repede capul şi i-am întâlnit privirea. Mi se părea aproape o blasfemie să mă uit la el. Speram ca faţa mea să fie lipsită de orice expresie. Mi-am forţat inima şi gândurile să se calmeze. Ochii lui păreau să străpungă întreaga mea prefăcătorie şi să vadă prin mine. Pentru o clipă, mintea mi s-a blocat de teama că mă descoperise.

M-am străduit să rămân calmă şi să continui.

— Da, Înălţimea Voastră.

A întins o mână înmănuşată. M-am holbat la ea o clipă, incapabilă să înţeleg. Nadine nu a zis nimic, dar o simţeam în spatele meu, ocărându-mă pentru încetineala şi prostia mea. Mi-am strecurat mâna într-a lui şi m-am lăsat ridicată graţios în picioare.

— Ce ai de gând să faci pentru a-ţi asigura confirmarea? m-a întrebat.

— Înălţimea Voastră?

M-am simţit ca o rotiţă stricată.

S-a încruntat, cu o expresie fioroasă şi furioasă. Era atât de diferit de tatăl meu, care nu mă speria nici în cele mai mânioase momente ale sale.

— Ultima oară când am vorbit, a zis el, ai fost de acord să te gândeşti cum să te ocupi de senat şi să-ţi asiguri statutul de urmaşă. Îţi cer oricum atât de puţin…

În sfârşit, Nadine a tuşit uşor.

— Înălţimea Voastră, am discutat mica problemă a…

Nu şi-a mai terminat propoziţia, iar eu nu eram atât de nesăbuită încât să-i întorc spatele regelui, însă faţa i s-a îmblânzit când a înţeles. M-a privit cu alţi ochi, critic şi pătrunzător, vrând parcă să înlăture fiecare strat al fiinţei mele.

— Vino aici, mi-a zis cu voce blândă.

M-am apropiat.

Mănuşile moi mi-au atins bărbia. Nu ştiam dacă aşa cerea obiceiul vathek, să-i atingi pe cei inferiori ţie, să-i întorci de pe o parte pe alta, să te convingi că se ridică la standardele stabilite. M-am simţit ca un bibelou, ţinut mereu în lumină pentru a-i fi verificată calitatea. În cele din urmă, s-a lăsat pe spate şi şi-a aşezat braţele pe cele ale scaunului. Nu am coborât privirea şi m-am uitat la el aproape la fel de atent cum se uita el la mine.

— Suntem curioşi dacă vei supravieţui în Ziyaana, a zis el, uşor ca o şoaptă.

Apoi a ridicat o mână şi mi-a făcut semn să plec.

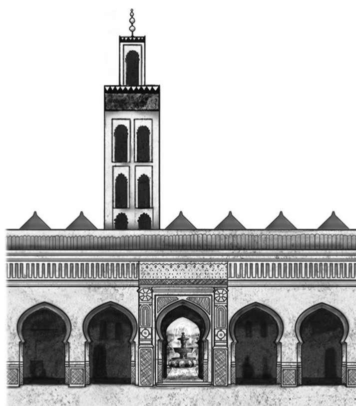
Cu mintea blocată, m-am lăsat graţios în genunchi, apoi m-am ridicat şi m-am îndepărtat. Însă nu m-am putut abţine să nu mai privesc o dată peste umăr – îşi întorsese scaunul spre fereastra cu vedere largă. Ultima mea imagine cu el a fost a spatelui şi a umerilor prea largi, conturate în lumina lunii.

Nadine m-a dus înapoi la masă, şoptindu-mi câteva cuvinte de încurajare. Cu nervii încă întinşi, m-am aşezat şi am privit cuplurile dansând şi învârtindu-se. Noaptea căpătase un aer ireal, iar luminile păreau să reflecte în forme ciudate sculpturile de gheaţă şi ferestrele, transformând umbrele şi flăcările îngheţate în figuri pe podea.

Făcusem imposibilul. Mândria creştea în mine. Reuşisem acolo unde toată lumea se aştepta să dau greş. Iar succesul însemna că aveam să rămân în viaţă. Suficient de mult, speram eu, pentru a evada. Suficient pentru a găsi un mod de a scăpa din Ziyaana şi pentru a-mi croi o altă viaţă.

Întoarce-te, tu, îndoliato, întoarce-te.

ZIYAANA, ANDALA

12

Maram mă aştepta în cameră, imediat ce ne-am întors în Ziyaana. Stătea la fereastră, încadrată de strălucirea luminatoarelor.

După ce uşa s-a deschis cu un scârţâit şi s-a închis la loc, s-a întors spre mine. Încă era derutant să mă văd pe mine însămi într-o altă persoană. Devenisem prea asemănătoare cu ea, învăţasem să port expresiile ei peste ale mele ca o a doua piele, aşa încât uneori uitam că exista un original.

A oftat şi s-a aşezat pe banca plină de perne din spatele ei.

— Ei bine, a zis. Pare că te-ai distrat.

— Am dansat, am răspuns sec. A fost plăcut.

A ridicat o sprânceană.

— Aşa deci. Spune-mi cum a mers.

Nu ştiam ce să-i zic. Nimeni, nici măcar tatăl sau logodnicul ei nu au reuşit să-şi dea seama de diferenţa dintre noi. Tatăl fusese avertizat şi tot nu observase că în locul fiicei sale se afla o dublură. Ceilalţi se ţinuseră departe de mine, îi vorbiseră lui Idris înainte să mă privească.

O clipă m-am întrebat cum ar putea fi o astfel de viaţă. Izolată de toţi, cu excepţia persoanei cu care va trebui să te măriţi, iar el, prizonier în această situaţie în toate privinţele, mai puţin cu numele. Temută de ceilalţi. Ignorată de propriul tată. Orfană de mamă.

Un moment, am simţit un fel de milă.

A dispărut rapid.

— A fost cum aţi spus, am zis într-un târziu. Năucitor. Mult mai distractiv decât aş fi crezut.

— Altfel decât la micile voastre petreceri câmpeneşti, să înţeleg? a întrebat, lăsându-se pe spate.

— În Cadiz nu dansăm unii cu alţii, am spus. Cel puţin, nu atât de apropiaţi.

Dansurile de pe Cadiz nu aveau nimic din poleiala artificială a valsului meu cu Idris. Nu urmăreau să redea

apropiere sau aparenţa, ci bucuria. Bucuria împărtăşită cu familia şi cu comunitatea. Valsul părea să aibă legătură cu secretele – vocea lui Idris în urechea mea, răsuflarea lui pe gâtul meu, părul lui atingându-mi uşor obrazul.

O apropiere construită, dar eficientă.

— Cât de… bizar.

Când s-a aşezat, rochia a lăsat impresia că ea însăşi se revărsa peste divan ca o inundaţie.

— Regele?

— Nu şi-a dat seama, am zis repede. A fost un succes total.

M-a enervat că a tresărit.

— Vino aici, m-a chemat, bătând uşor cu palma în canapea.

M-am uitat la ea ca la o viperă, dar am făcut cum mi s-a poruncit. În lumina lunii arăta blândă, tânără şi vulnerabilă. Era tânără, mi-am amintit. Şaptesprezece ani, aproape de-o vârstă cu mine. M-am întrebat de câte ori o văzuse Idris în starea aceasta. Îl ajuta să fie mai drăguţ cu ea? Aceasta era fata pe care şi-o amintea când i-a spus poveşti?

— Chiar semeni foarte mult cu mine, a zis ea, înclinându-şi capul. Aproape că s-ar putea uita că eşti fiică de fermier.

— Ar trebui să mă simt flatată? am întrebat.

A râs, tare şi radios.

— Limba ta devine tot mai ascuţită. Măcar spune-mi. A vorbit cu tine?

Am privit-o derutată.

— Ah, Înălţimea Sa. Nu. Nu mai mult de câteva cuvinte. A întrebat de planul pentru moştenire, dar… părea destul de ocupat.

— Da, a spus ea, iar zâmbetul i s-a şters. Deşi nu suficient de ocupat să-mi aducă aminte că nu mi-am asigurat moştenirea în faţa surorii mele vitrege.

Am făcut ochii mari.

— Aveţi o soră vitregă?

Maram a dat din cap, cu privirea în gol.

— Galene, din prima căsătorie a tatei. Singura lui căsătorie vathek, după cum toată lumea binevoieşte să sublinieze cu cea mai mică ocazie. Am fost aduse în Andala în acelaşi timp, deşi ea a fost trimisă în regiunea de nord. Tehnic vorbind, nu îndeplineşte condiţiile pentru succesiune – conform unei clauze din tratatul de pace, doar copiii mamei mele o pot face. Însă asta nu o împiedică să încerce să-mi ia locul.

— Dar… am început eu.

— Dar Mathis, Cuceritorul Stelelor, n-a fost împiedicat niciodată de legile altora, a adăugat ea, fluturându-şi dispreţuitor mâna. Ştii cum a ajuns tata la putere?

Am clătinat din cap, povestea aceasta n-o mai auzisem.

— Era cel de-al doilea fiu, a început ea. Bunicul se aştepta să fie general secund, conform poziţiei dobândite prin naştere. Tata a refuzat. Şi-a omorât tatăl şi a preluat controlul planetei şi al armatei sale. Mathis nu se dă în lături de la nimic pentru a-şi asigura puterea şi conducerea. Mă va dezmoşteni dacă va considera că asta îi serveşte mai bine interesele.

M-am uitat la ea fix, incapabilă să înţeleg o asemenea lipsă de scrupule.

— Presupun că un fermier nu este atât de necruţător sau de ferm, nu? a întrebat Maram, după ce aparent îşi terminase povestea.

— Tata…

Îl văzusem des pe tata, dar aşa se întâmpla când trăiai într-o casă mică şi munceai la o fermă mică dintr-un sat mic. Totuşi, ştiam la ce se referea Maram. Unii taţi, precum Mathis, nu aveau timp pentru copiii lor. Baba fusese mereu prezent, încurajase visătoarea din mine, în ciuda împotrivirii mamei. Nu m-am îndoit niciodată că mă iubea şi n-am simţit niciodată că l-aş fi dezamăgit.

— Iubea poezia, am zis fără să vreau şi m-am întors spre fereastră. Îi scria mamei poezii înainte să se căsătorească. Era un talent necesar în procesul de curtare – şi m-a învăţat şi pe mine, am adăugat eu zâmbind.

Părinţii mei nu erau genul ostentativ. Părinţii unora

dintre prietenii mei îşi aduceau flori sau îşi repetau jurămintele de dragoste la fiecare festival. În public, ai mei erau prieteni foarte apropiaţi, deşi flacăra şi pasiunea ce caracterizau cea mai mare parte a poeziei de dragoste lipseau. Când eram mică, mă întrebasem uneori dacă aveau o căsătorie din interes sau din iubire. Însă apoi, când aveam unsprezece sau doisprezece ani, mă întorsesem într-o zi din livadă mai repede decât se aşteptau ei. Îi găsisem şezând tăcuţi în camera de zi, tata dormind cu capul în poala mamei. Când a deschis ochii să se uite la ea, a zâmbit, iar ea s-a aplecat şi l-a sărutat uşor pe frunte. Tata avea o fire blândă – mama nu. Dar în acel moment văzusem cum probabil fusese ea în tinereţe şi cum era alături de tata.

Maram a ridicat o sprânceană.

— La ce-i trebuie poezie unui fermier?

— Orice kushaila este poet, am zis. Poezia este felul nostru de-a fi. Aşa ne curtăm, ne tatonăm, ne…

A ridicat mâna.

— Destul, m-a oprit ea amuzată. Nu te înmuia. Vai de mine, pari mulţumită de o asemenea moştenire.

— Tu nu eşti de a ta?

Spusesem ceva greşit. Zâmbetul i-a devenit dur şi nervos, iar căldura din voce a dispărut. S-a ridicat, parcă pentru a-mi aduce aminte că îi eram inferioară.

— Ei bine, a zis, iar eu m-am făcut mică sub zâmbetul ei, felicitări pentru reuşită. Chiar nu e nevoie să fii atât de bănuitoare.

S-a îndreptat spre uşă. A rămas o clipă în prag, încadrată de lumina slabă ce venea din curte. Ce figură singuratică părea, m-am gândit eu. Fără familie sau prieteni.

Apoi şi-a tras pe cap gluga pelerinei şi dusă a fost.

13

La câteva săptămâni după întoarcerea din Atalasia, priveam degetele Talei prinzându-mi în păr mărgele din pietre semipreţioase şlefuite. Prima dată când mi-a arătat cu ce urma să mă împodobească, uimirea mi-a tăiat răsuflarea.

Însă, aşa cum se întâmplă cu timpul, podoabele mele în calitate de dublură nu mă mai surprindeau.

— Tala, am zis uşor.

A ridicat ochii şi m-a privit în oglindă, zâmbind.

— Ce-i?

— Nu ţi-am mulţumit niciodată.

— Pentru ce?

— Că… mi-ai salvat rochia din noaptea majoratului.

Nu îi puteam mulţumi pentru poezie. Părea periculos să vorbeşti cu voce tare despre asta şi ştiam că cel mai probabil nu ar recunoaşte-o. Însă de când o văzusem, mă ajutase să suport săptămânile petrecute aici. Şi voiam ca ea să ştie cât de recunoscătoare îi eram.

— Ştiu că ai fi putut să nu o faci.

Zâmbetul i-a dispărut şi şi-a întors privirea la cozile mele.

— Niciun cuvânt în plus, a zis într-un final.

Am privit-o o clipă, apoi am dat din cap.

— Desigur.

Pentru câteva minute, am rămas într-o tăcere complice. Mi-am imaginat că asta prefera Tala. Fusese bună cu mine, dar nu încercase niciodată să-mi fie prietenă. M-am gândit că probabil aflase pe propria piele care era preţul prieteniei în Ziyaana.

— Am tot vrut să te întreb, a început ea. Cum a fost balul? Dar emirul?

Am ridicat surprinsă din sprâncene. Nu mă întrebase niciodată cum îmi duceam zilele şi nu eram sigură dacă ăsta era un prim pas.

— Ei, haide, a zis ea, zâmbind dulce. Maram e invidiată

de toate fetele andalane. Idris ibn Salih este chipeş şi trist. Cum ţi s-a părut?

Spre groaza mea, m-am înroşit. Chipeş mi se părea puţin spus. Era grozav de fermecător, cu felul lui elegant de a dansa, atingerile uşoare şi prezenţa de spirit, însă eu ştiam că trebuia să fie şi inteligent, dacă supravieţuise atât timp în prezenţa lui Maram. Dar, chiar conştientă de asta, îmi fusese greu să rezist şarmului său.

Am zâmbit fără să vreau.

— E un prinţ, am zis într-un final. Ce-ar mai fi de spus?

A scos un mic sunet dezaprobator.

— Cât de vag! Ah! a exclamat ea, când un droid şi-a făcut apariţia pentru a mă conduce.

* * *

Nu vizitasem niciodată apartamentul regal al lui Maram. De fapt, rareori ieşisem din părăsita aripă estică. Părea periculos să mă aventurez afară, dar acum purtam un văl pe care droidul mi-l dăduse înainte să plecăm, deşi mă îngrozea că ar putea aluneca.

Bănuiam că apartamentul lui Maram era în stil kushaila, neschimbat după ocupaţie. Pereţii erau vopsiţi în straturi roşii şi portocalii şi acoperiţi cu plăci verzi, tavanul şi mulurile de pe ziduri aveau gravate forme geometrice în stilul zelij şi în vechea scriere kushaila. Nu aveam covoare sub tălpi, ci doar podele reci din piatră, iar mobila din lemn întunecat era capitonată cu pânză în culori calde şi încărcată de perne. Totul se afla la un nivel jos, după obiceiul kushaila, iar în stânga mea erau o măsuţă de ceai înconjurată de perne şi un serviciu de ceai kushaila.

Având în vedere ura ei faţă de propriul neam, m-aş fi aşteptat ca Maram să înlăture orice urmă de decor kushaila. Credeam că măcar scrierea, despre care ştiam că trebuie să fi fost din Carte, ar fi dat-o jos. Şi totuşi…

Maram stătea întinsă pe un divan, cu faţa spre uşile deschise ale balconului. Vedeam spalierul din lemn şi auzeam cântecul păsărilor şi susurul fântânii, foşnetul frunzelor în vântul artificial care bătea prin curtea aflată sub noi. Ducea cu el miros de fructe – smochine, m-am

gândit, şi portocale. Mirosea ca acasă.

— E atât de frumos aici, am zis fără să vreau, uitând pentru o clipă că nu era o întâlnire relaxată între prieteni.

Însă Maram părea încântată.

— Mereu am vrut să ţinem aici lecţiile, dar Nadine a refuzat, a explicat ea mai mult pentru sine.

Mi-am desprins pelerina de pe umeri şi vălul pe care îl purtam şi le-am pus pe spătarul unui scaun, apoi m-am aşezat lângă ea.

— Nu Alteţa Voastră este prinţesa? am zis fără să vreau. De ce nu decideţi singură?

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet scurt.

— Când voi fi regină, voi face orice doresc, a zis ea, ridicând din umeri. Nadine e intendenta tatei.

Cuvântul a făcut-o să se strâmbe.

— Poate să facă ce vrea, oricând vrea.

Încă o dată, nu mi-am putut ţine gura.

— Dar pare…

— Este nobilă vathek. Pură, m-a întrerupt, uitându-se în gol. Tata… preţuieşte asta. Toţi o fac.

Nu aveam ce să răspund la asta. S-a aşternut o tăcere stânjenitoare, în timp ce ea părea să reflecteze la ce spusese, iar eu îmi reaminteam cu nelinişte de ce semănam una cu cealaltă. Maram nu era doar vathek. Brusc, mi-am putut imagina cât de neglijată trebuie să fi fost de tatăl ei, acesta fiind probabil rezultatul circumstanţelor în care se născuse. În afara Ziyaanei puţini credeau că fosta regină se măritase de bunăvoie cu Mathis. Fusese o chestiune necesară, singura cale de a împiedica vărsarea de sânge, de a salva ultimele familii rămase, de a asigura pacea. Cel puţin, pacea pentru makhzen.

O pasăre a ţipat în curte şi Maram a tresărit, trezindu-se din reverie.

— Nu de asta te-am chemat aici, a zis ea ridicându-se.

M-am îndreptat de spate.

— Avem o sarcină pentru tine.

— Deci un plan să mă trimiteţi la moarte? am întrebat

fără să gândesc.

Cuvintele pluteau între noi, rostite cu vocea şi cu umorul ei negru, tăios şi regal. Măcar de n-ar fi ieşit din gura mea.

A râs, într-o explozie cristalină. Am privit-o încurcată, dar umerii i s-au relaxat şi s-a lăsat înapoi pe spate, lângă mine.

— Îmi placi mai mult când ai limba ascuţită, ţărăncuţo, a zis ea, cu zâmbetul încă pe buze.

Am avut înţelepciunea de a nu spune „azi” şi mi-am fixat ochii asupra mâinilor ei, în loc să-i întâlnesc privirea.

— Care e sarcina, Înălţimea Voastră? am zis.

Râsul ei nu risipise tensiunea din cameră, cel puţin nu pentru mine. Învăţasem deja că starea ei de spirit era foarte schimbătoare, că un zâmbet sau o aparentă amabilitate putea dispărea cât ai clipi. Îşi amintea ceva sau eu mă mişcăm într-un fel anume ori pur şi simplu se răzgândea în legătură cu felul în care voia să se poarte.

Aşa că am aşteptat şi am urmărit-o.

— Ah, da, a reluat ea, trăgându-şi peste umăr coada împletită. Bunica mea, Dowager Sultana. În schimbul izolării ei, trebuie să o vizitez. Se presupune că asta demonstrează – şi-a fluturat dispreţuitor mâna – ceva. Menţinerea bunelor intenţii între sălbatici şi cuceritori. Anul ăsta vei fi trimisă în locul meu.

Nu-mi puteam ascunde nedumerirea. Ar fi trebuit să-i ţin locul în caz de pericol. Ce putea fi în neregulă la o vizită pe domeniul bunicii ei? I-am observat prea târziu maxilarele încleştate. De data asta nu se uita la mine, ci la o tapiserie din celălalt capăt al camerei. Cu mâinile strânse în poală, am privit-o cum a ocolit divanul şi a luat-o spre balcon.

Nu s-a sprijinit cu palmele de balustradă, cum aş fi făcut eu. A rămas din nou absolut nemişcată, cu o mână îndoită relaxat printre faldurile rochiei şi cu cealaltă atârnând. Arăta ca o pictură – o imagine a regalităţii andalane, arzând roşie.

— Sunt rebeli pe luna pe care locuieşte, a rostit în cele din urmă, cu vocea primejdios de seacă. Unii presupun că s-au înmulţit din cauza pasivităţii ei.

Nu ştiam ce să zic. Maram era pretutindeni insultată de andalani, lucru ce nu putea fi negat. Însă bunica ei, oricât de patriotă, n-ar fi tolerat un complot al rebelilor pentru a-i asasina singura nepoată.

Maram şi-a întors brusc privirea spre mine şi apoi din nou spre grădină, nepăsătoare.

— Nu e cazul să te arăţi atât de surprinsă. Asta faceţi voi, nu? Războaie tribale, a oftat ea. Pleacă. M-ai obosit. Nadine îţi va spune restul.

M-am forţat să vorbesc în timp ce mă ridicam, plină de furie.

— Presupun că e în sângele nostru, am zis şi am plecat.

14

Ziua plecării a venit repede. Stăteam la măsuţa de toaletă în timp ce Tala era într-un continuu du-te-vino între dulap şi nenumăratele cufere împrăştiate prin cameră.

— Ce sunt Porţile? a întrebat Tala.

Mă testa în timp ce lucra.

— Porţile din Ouzdad sunt zidurile invulnerabile ale domeniului Dowager, aduse pe luna Gibra dintr-un templu antic din Andala, pe vremea teraformării sale. Datează dinaintea epocii spaţiale.

— Numele rudelor lui Dowager, a continuat Tala, încuviinţând din cap energic.

— Înaintea invaziei avea două surori şi un frate mai mici, am răspuns. Fratele s-a răzvrătit în cel de-al doisprezecelea an al domniei ei, declanşând războiul civil. A fost exilat pe Cadiz şi s-a aflat printre primii morţi ai primului val.

— Iar surorile?

— Au murit în al treilea val al invaziei, am zis.

— Popoarele de pe Gibra, m-a somat ea.

— În mare parte kushaila, am răspuns. Deşi un grup tazalghit s-a instalat acolo în urmă cu vreo două sute de ani.

Tala a scos un mic sunet aprobator, încheindu-şi testul.

M-am uitat la mine. Aveam părul prins ca Maram, o diademă pe frunte, iar verdele-închis al caftanului strălucea în lumina blândă a unui felinar.

Am pus jos bucata de kohl şi m-am ridicat. Gata cu pregătirile. Cercei mici, două inele, în loc de cele patru sau cinci cât purta de obicei Maram, şi o singură brăţară. Am renunţat până şi la colier, luând în considerare preferinţele lui Dowager Sultana.

În curte mă aştepta un droid, cu una dintre mantiile lui Maram pe braţ. Nu era singur.

Maram stătea lângă el, surprinzător de tăcută şi de calmă. Era îmbrăcată cum aş fi fost eu – un caftan simplu

albastru-închis, cu puţine broderii. Nu purta bijuterii şi îşi trăsese gluga mantiei peste păr. Într-o mână îi atârna un văl, ce urma să-i acopere la loc faţa.

Când m-a văzut, pe chip i-a apărut un zâmbet.

— Ah, nu arăta aşa de oropsită, a zis ea apropiindu-se.

S-a întins şi mi-a mutat coada împletită lejer de pe umărul stâng pe cel drept.

— O să te distrezi pe cinste în Gibra, apoi te vei întoarce şi cu asta, basta!

Părea foarte binedispusă, zâmbea atât de larg încât pe obrazul stâng i-a apărut o gropiţă. Azi nu avea un ton tăios, nici pic de furie ori de sarcasm. N-o credeam nicio clipă.

— Unde plecaţi? am zis eu, încercând să n-o zgândăr.

Mi-a zâmbit radios.

— Undeva departe. Nu vreau să stau ca o pasăre în colivie cât hoinăreşti tu prin catacombele bunicii.

— Aha, am zis.

Nu mă prea gândisem la asta. Eu eram prizonieră, în vreme ce ea umbla aiurea prin Ziyaana sau călătorea prin sistem. Totuşi, eu nu eram prinţesă. Nu exista niciun motiv să mi se facă astfel de concesii.

— Deci, într-un loc mai rece? am întrebat.

A ezitat, ridicând din umeri, şi m-a tras de rochie.

— Poate. Nu e treaba ta.

Droidul de lângă ea mi-a ridicat mantia, semn că ne pregăteam de plecare. Mi-am pus-o pe umeri, mi-am strecurat braţele prin cele două mici deschizături din material şi mi-am tras gluga.

— Ţărăncuţo, m-a strigat ea când am dat să mă îndepărtez. M-am oprit alarmată.

— Ai grijă de Idris, a zis Maram, întorcându-se spre mine. Am făcut ochii mari. Nu mă gândisem că vine şi el. Abia mă descurcasem când petrecuserăm doar câteva ore împreună. Acum trebuia să mă descurc – păcălindu-l – săptămâni întregi.

— El… Deseori e dificil pentru el pe Gibra.

M-am încruntat.

— Dificil?

M-a privit fix o clipă, parcă încercând să desluşească un adevăr ascuns. Apoi a dat din cap.

— El este… suntem prieteni, a adăugat ea, de parcă o durea să recunoască. Dar se plictiseşte repede şi pe Gibra nu e nimic în afară de nisip şi de pietre.

Ochii mi s-au mărit şi mai mult şi m-am gândit să insist. Idris nu prea părea să aibă dificultăţi, indiferent de situaţie. Nu-mi puteam imagina că ar fi greu pentru el pe Gibra, liber de intrigile din Ziyaana.

— Ţărăncuţo, a zis apucându-mă de braţ. Înţelegi?

Am încuviinţat din cap, din ce în ce mai alarmată.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Bun, a rostit încuviinţând din cap la rândul ei.

* * *

Nu plecam din sala principală, ca spre Atalasia. De data asta grupul nostru era mult mai restrâns; doamnele de companie ale lui Maram nu veneau, aşa că eram doar eu, Idris, Tala şi o mână de slujnice. Pista semăna mai mult cu o grădină decât cu locul de decolare de pe o planetă. Peste tot erau pomi încărcaţi cu fructe târzii. Vasul cu care călătoream în afara sistemului era mai mic decât cel luxos în care ne îmbarcaserăm cu o lună în urmă. Avea forma unei creaturi de pe fundul oceanului, cu înotătoare late şi curbate şi un mijloc bulbos, şi dispunea doar de două niveluri, însă era suficient de lung pentru ca servitoarele şi servitorii să stea separat de cameriste, iar ele, separat de mine şi de Idris.

Cât despre Idris, el se afla în cealaltă parte a sălii, flancat de doi droizi. Nu se obosise să-şi prindă părul de dimineaţă şi ceva lipsea – de parcă nu se blindase ca de obicei. Mi-am dat seama că arăta obosit. Nu avea pungi sub ochi şi stătea drept ca străpuns de o tijă din fier, dar îi lipsea strălucirea caracteristică.

Eram obişnuită cu tăcerea, aşa că nu prea m-am gândit la cea a lui Idris când mi-a oferit mâna la îmbarcare. Am fost conduşi într-un salon cu covoare luxoase şi o fereastră largă în capătul opus. Mai erau o masă joasă în stilul kushaila şi câteva perne. Idris şi cu mine ne-am aşezat la

locurile noastre şi am aşteptat ca droidul să ne toarne ceaiul.

Am ieşit repede din stratul de nori de deasupra Andalei. O singură dată mai fusesem atât de sus, atunci când călătorisem deasupra planetei, dar nu-mi aminteam decât frânturi. Soarele de-abia răsărea, iar aerul de deasupra norilor era albastru intens, roz şi violet. Vedeam Cadiz, verde-pal, presărată cu luminile aurii ale zecilor de oraşe de pe ea.

O împunsătură uşoară mi-a răscolit pieptul. În ultimele luni avusesem puţine ocazii să privesc cerul şi nu-mi mai văzusem casa de când plecasem. Acum o căutam avid cu privirea. Mi-era dor de imaginea munţilor pe fundalul răsăritului, de sunetele satului meu şi de mirosul zăpezii care se apropia. Eram hotărâtă să mă întorc cumva, cu voia Dihyei.

Dintre cele două luni, Gibra era mai mare, un gigant rotund, ruginiu. Botaniştii colonizaseră Cadiz şi nu ştiam cine teraformase Gibra, însă nimic din viaţa verde şi luxuriantă care se vedea pe Cadiz de la milioane de kilometri distanţă nu apărea pe suprafaţa Gibrei. Nu era nicio urmă de apă, deşi auzisem că exista o grămadă sub pământ. Luminile care se înlănţuiau pe Cadiz îi lipseau în mare parte surorii ei. Mai puţine oraşe, mai puţini cetăţeni, dar oameni cu mult mai duri.

Nu-mi puteam imagina ce fel de viaţă ducea Dowager Sultana pe această întindere. Ştiam că supravieţuirea ei a depins de îndepărtarea din politica andalană, deopotrivă fizic şi spiritual. Dar să treci de la regina celor liberi, de la luptătoarea pentru libertate, la prizoniera de pe o lună îndepărtată – trebuie să fi fost amar şi greu de înghiţit. În lunga ei viaţă înfruntase potenţiali uzurpatori, un război civil, trădări în familie şi pe cuceritorii noştri vathek. Să fii exilat după toate astea…

Nu apărea în public. Îi văzusem faţa doar în holoimaginile dinaintea ocupaţiei. Ducea o viaţă liniştită, departe de trecut, departe de prezent.

O presiune în creştet m-a forţat să-mi iau ochii de la

fereastră. Idris mă privea. Stătea la mică distanţă de masă, cu o mână inertă, cu cealaltă jucându-se cu inelul cu sigiliu. Când ochii mi-au căzut pe el, s-a oprit şi l-a acoperit cu degetele. Am ridicat din nou privirea spre faţa lui şi mi s-a părut la fel de concentrat ca în urmă cu câteva momente.

— Ştii de ce ţi-am spus povestea Massiniei? m-a întrebat într-un târziu. Voiam să văd cât de mult îţi aminteşti.

— Să-mi amintesc?

În cazul în care îi spusese poveşti lui Maram, ea uitase să o menţioneze. Mă aflam în ape periculoase.

— Din copilărie, a precizat el.

Am ridicat din sprâncene.

— Mă testai?

A zâmbit.

— Da.

— Am trecut? m-am silit eu să zic.

— N-ai colaborat, a spus.

— Sunt de părere că este nepoliticos să întrerupi un povestitor, i-am replicat. Oricât de nepriceput ar fi.

Zâmbetul i s-a lărgit. Îl amuzam. Minunat.

— N-am fost la înălţime?

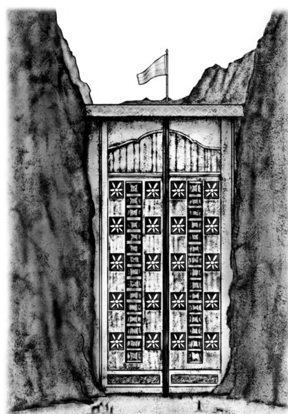
M-am uitat în altă parte. Nu voiam să înghit momeala. În orele de linişte mă amuzasem numărându-i greşelile, atât în poveste, cât şi în felul de a o spune. Dicţie proastă, zero alternanţă a propoziţiilor, zero interes – lui Idris nu-i păsa de povestea Massiniei. De ce i-ar păsa cuiva, când povestea ei era un şir de date şi de momente istorice, golite de pasiune sau de atenţie?

— Tăcerea e cea mai dură critică, a zis el râzând.

Acum ne apropiam de lună şi îi priveam roşul ruginiu descompunându-se în ceva mai complex. Suprafaţa era o combinaţie schimbătoare de nuanţe portocalii, galbene şi roşii, mişcate de colo colo de bătaia vântului. Nisip pretutindeni şi puţine spaţii libere pentru orice altceva.

Un loc ciudat, dar care avea să fie casa mea pentru următoarele două săptămâni.

DOMENIUL OUZDAD

GIBRA, UNA DINTRE LUNILE ANDALEI

15

Nu după mult timp, am început coborârea spre suprafaţa Gibrei. Stratul difuz de nisip nu s-a transformat deloc pe măsură ce ne apropiam de locul de aterizare. Existau doar câteva clădiri, nişte felinare şi o pistă.

Vasul a şuierat şi s-a zdruncinat când a atins pământul. De la fereastră vedeam doar deşertul, întins pe kilometri întregi, dunele de nisip şi un cer de un incredibil albastru-deschis, neatins de nori.

Pe pistă se afla un comitet de întâmpinare. M-am ţinut deoparte, aproape de rampă, la fel cum ar fi făcut Maram, şi l-am privit pe Idris zâmbind larg şi îmbrăţişându-l pe liderul grupului.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta? a întrebat bărbatul, bătându-l pe Idris peste umăr.

Mi-a luat un pic să-l recunosc din holoreader – Nabil, un fiu nelegitim de rang inferior. Maram îl ura, la fel ca pe Furat. În ciuda statutului lor, erau preferaţii lui Dowager şi le era permis să locuiască împreună cu ea.

— Ce se întâmplă mereu, a răspuns Idris cu un rânjet. M-am bărbierit.

Nabil a pufnit neîncrezător şi a dat din cap.

— Într-o zi te vom convinge să-ţi păstrezi barba, prietene.

O clipă m-am simţit de parcă mă întorsesem pe Cadiz şi îi auzeam pe fraţii mei. Lui Husnain abia recent îi dăduse barba şi acesta era chiar un cuvânt generos. Aziz îl tachina fără milă în legătură cu asta. Nu mă aşteptasem să găsesc genul acesta de hârjoneală aici şi m-am străduit să-mi înăbuş zâmbetul. În timpul vizitelor sale, Maram rareori îl considera amuzant pe Nabil.

Ochii lui au rătăcit peste umărul lui Idris şi s-au oprit asupra mea. Zâmbetul i s-a lărgit, deşi am avut senzaţia că îşi reamintise unde se afla şi cu ce scop.

— Alteţa Voastră, a zis el, politicos şi relaxat. Ca de obicei, suntem încântaţi să vă urăm din nou bun venit pe

Gibra.

N-am zis nimic, dar i-am întins mâna lui Idris.

Mijloacele uşoare de transport semănau cu trăsurile descoperite pe care le văzusem pe Andala. Restul grupului mergea călare, nu cu motocicletele de deşert la care m-aş fi aşteptat.

Pentru mult timp s-au auzit doar sunetele trăsurii croindu-şi drum prin deşert şi pocnetul uşor al copitelor ce galopau pe lângă noi. Peisajul rămânea neschimbat şi era o minune cum de ştiau conducătorii noştri încotro s-o ia. Păreau siguri, chiar şi fără puncte de reper sau compasuri.

Apoi terenul s-a transformat. Trăsura se zdruncina, iar pocnetul uşor s-a schimbat în tropăit. Drumul cobora neted şi lin, ducându-ne în jos, departe de nisip şi de munţii săi mişcători. De ambele părţi s-au ridicat ziduri umbroase din piatră, ireal de înalte, de culoarea piersicii. De la intrarea în canion, păreau nişte mâini imense ce se vârâseră în pământ şi îl despicaseră în două.

Am înaintat cu repeziciune pe panta netedă şi aproape imediat peisajul şi aerul s-au schimbat din nou. În aer simţeam apă, rece, puţină, dar prezentă. Aducea cu sine mirosul lămâilor şi al portocalelor şi sunetul a o sută de copaci legănându-se uşor în vânt.

N-am scos nicio exclamaţie, pentru că Maram văzuse deja totul, însă corpul mi s-a încordat de uimire şi de admiraţie.

Porţile din Ouzdad ţineau de legendă. Înalte cât pereţii canionului, din cărămizi de lungimea şi lăţimea unui om, cu ţepuşe strălucitoare din argint pe uşi, rezistaseră la o sută de mii de atacuri. Nimeni nu reuşise să le smulgă din pereţii canionului şi nici să le spargă. Ca şi ţepuşele de pe uşă, lespezile care placau zidurile străluceau – portocaliu, verde, albastru şi alb – şi erau aranjate în formă de flori cu petale ascuţite. Steagul lui Dowager Sultana flutura în vârf, vesel în adierea uşoară, iar soldaţii ei patrulau de-a lungul pasarelei, supraveghindu-i pe cei de afară şi dinăuntru.

I-am urmărit cu privirea marginea de-a lungul peretelui

canionului, până în vârf. Se oprea cu câteva zeci de metri sub bordură, însă ochii mei au continuat să urce. Nu exista nimic asemănător în Walili, oraşul-capitală unde se afla Ziyaana, sau pe Cadiz.

Douăsprezece femei călare stăteau aliniate pe muchia stângă, îmbrăcate în negru. Erau figuri robuste într-un peisaj arid, conturate pe albastrul cerului. Câţiva cai şi-au scuturat capetele, iar lumina s-a reflectat pe argintul de pe frâiele lor. Tazalghite. Triburile tazalghite erau poporul Massiniei, unite de către mama ei. Călăreţe puternice care conduseseră deşertul înaintea ascensiunii ziyadilor.

Arătau la fel de aprige şi de neînfricate cum apăreau în poveşti. Ştiam că exista încă obiceiul ca satele şi oraşele de pe pământurile lor să le plătească dări. Am încercat să nu mă holbez prea tare – ele nu mă puteau vedea, însă escorta noastră da, iar Maram spusese clar că o plictisea tot ce se afla pe Gibra.

Ne-am oprit la câţiva metri de poartă şi am aşteptat ca Nabil să dea semnalul de identificare şi uşile să se deschidă cu un geamăt. Un stol de păsări a ţâşnit în aer de cealaltă parte a porţii, ţipând furios, sunetele lor amestecându-se din când şi când cu strigătele vesele ale unor copii.

* * *

Nu mă gândisem la Ziyaana ca la o versiune vathek diluată a stilurilor tradiţionale kushaila, însă, intrând pe domeniul Ouzdad, a devenit limpede că aşa era. Soarele strălucea peste o structură lată cu două niveluri, construită pe partea stângă a canionului. Un singur turn se înălţa în celălalt capăt al său, cu vârful aurit şi ziduri bătute cu pietre verzi strălucitoare. Se vedea că zidurile albe erau curăţate regulat – le lipsea complet paloarea prăfuită a Ziyaanei şi sclipeau aproape la fel de puternic precum plăcile de pe ele. Porţile oraşului erau impresionante, însă Ouzdad în sine, cu numeroasele sale ferestre şi turle, cu uşile dintr-o bucată, înalte şi aurite, era superb. Vârfurile copacilor se înălţau deasupra teraselor, păsările îşi făceau cuiburi oriunde puteau, iar

uşile erau întredeschise, primind înăuntru un şuvoi de oameni.

Oraşul în sine se întindea în jurul palatului, şi nu lângă porţi, un mănunchi bine organizat de clădiri nu mai înalte de două etaje, toate curate şi bine întreţinute. Bulevardele erau largi, iar drumurile, netede şi străjuite de felinare. Dincolo de oraş erau şi mai multe livezi, iar dincolo de ele, încă un turn, despre care ştiam că aparţinea templului Dihyan de la marginea oraşului.

Interiorul palatului era la fel de frumos. Alei de un alb strălucitor, arcade înalte sculptate, coloane ornate – tot ce se găsea în Ziyaana, dar mai sclipitor, veritabil, de parcă Ziyaana încerca să imite ceva. Aici descoperisem ceva real.

Şi în interiorul palatului creşteau portocali încărcaţi de fructe, smochini pe punctul de a înflori, măslini subţiri, scheletici, cu frunzele vii şi lucioase legănându-se uşor în urma noastră. Camerele lui Maram – ale mele – aveau curte comună cu ale lui Idris, un spaţiu rotund pavat, cu o fântână susurând vesel în centru. Baza fântânii era incrustată cu plăci portocalii şi albastre, în formă de flori care răsăreau din pământ. Intrările în încăperile noastre erau încadrate de stâlpi făcuţi din piatra portocalie a canionului, cu inscripţii în vechea scriere kushaila.

Am rămas în picioare lângă curte, în timp ce Tala le dădea indicaţii slujnicelor să ne despacheteze lucrurile. Şirul de camere era construit ca o mică fortăreaţă – toate spaţiile erau dispuse în jurul curţii, inclusiv un al doilea etaj cu portic şi cu obloane sculptate, larg deschise, pentru a lăsa să intre orice adiere. De aici se vedea cerul, o noutate despre care nu ştiam că îmi lipsise până când nu m-am uitat în sus.

M-am îngrijorat o clipă. Nu mă gândisem că voi locui atât de aproape de Idris, deşi nu-mi venea în minte niciun motiv pentru care ar fi trebuit să stăm departe. Idris şi Maram erau logodiţi şi era logic să fie atât de apropiaţi – să ia cina şi micul dejun împreună, să se poată plimba cu uşurinţă unul în spaţiul celuilalt. Dar…

El se retrăsese aproape imediat, susţinând că-l durea

capul. Poate reuşeam să ne vedem de ale noastre şi să nu trebuiască să continui prefăcătoria faţă de un prinţ.

Locul acela părea îngrijit, aerisit – total opusul reşedinţei mele din Ziyaana. Chiar în capătul apartamentului se afla o uşiţă simplă din lemn închis la culoare. Am luat felinarul aprins care atârna lângă mine şi, după ce m-am uitat rapid în jur, am deschis-o. Dinăuntru a răbufnit un val de aer şi, la lumina felinarului, am văzut un şir de trepte din piatră ducând în jos.

Ştiam că trebuia să ducă spre catacombe. Ouzdad era faimoasă pentru ele, kilometri întregi de culoare care făceau legătura între mai multe izvoare subterane şi care conduceau la palat. Sute de povestiri despre membri ai casei regale aflaţi în pericol se sfârşeau cu evadarea lor prin catacombe şi ieşirea la suprafaţă undeva departe în deşert. Pentru prima dată în luni întregi aveam să fiu singură câteva ore, fără să îmi ceară nimeni nimic. Puteam explora. Puteam hoinări prin catacombe, în sfârşit fără stăpân, după atât timp.

Am auzit apa înainte să ajung jos. Mă aşteptam la o peşteră imensă, un spaţiu foarte larg, cu stalagmite răsărind din pământ. Însă scara cobora într-un pasaj cu lămpi pâlpâitoare. De o parte se afla un canal a cărui apă se lovea de laturile stâlpilor şi de cealaltă, o pictură murală cu Massinia părea să se întindă la nesfârşit în întuneric.

Începând de la scara pe care coborâsem şi mai departe, fresca o înfăţişa pe Massinia de-a lungul vieţii. Copilăria din deşert, răpirea şi evadarea sa, întâlnirea cu pasărea tesleet, adolescenţa şi tot aşa. Mă uitam înmărmurită la imaginea ei călare, la mantia neagră ce flutura în vântul invizibil. Faţa ei, neagră şi sobră, ochii ei furioşi şi pătrunzători m-au captivat. Nu ştiam cum s-o descriu pe Massinia – era frumoasă ca o bucată din cerul nopţii pogorâtă peste noi. Pielea îi era întunecată, fruntea înaltă, iar obrajii păreau dăltuiţi în piatră. Ca întotdeauna, părul sârmos era prins într-o singură coadă împletită, pornind de la coroana de pe cap, împodobită cu monede din argint.

Calul ei se cambra şi totuşi ea se ţinea bine în şa, nefiindu-i teamă că o să cadă. Pe frunte purta coroana aurită a Dihyei. În spatele ei nu se vedea cerul deşertului, ci pasărea tesleet cu aripile întinse şi capul ridicat.

La fiecare răspântie a vieţii sale, Massinia a preluat controlul asupra propriei poveşti. A scăpat de cei care au înrobit-o, şi-a găsit iubirea, chiar dacă nu l-a putut salva pe bărbatul iubit, a unit triburi. Şi la sfârşitul vieţii, când îndurase suficient, se retrăsese pur şi simplu din poveste, în ceruri.

Viaţa mea fusese o serie de evenimente la care asistasem şi voiam cu disperare să le pot controla aşa cum reuşise Massinia. Să-mi văd din nou familia, pe Husnain. Să am puterea, hotărârea, credinţa ei.

— Aici erai, a zis Idris în spatele meu.

Am tresărit şi m-am întors.

— Ce cauţi aici?

Inima îmi bătea nebuneşte şi vocea îmi tremura, întrebarea sunase ca o somaţie, şi încă una furioasă.

A ridicat o sprânceană şi mi-a luat felinarul din mână.

— Slujnica ta mi-a zis că eşti aici. Nu ţi-au plăcut niciodată catacombele, aşa că am vrut să văd ce ţi s-a părut atât de fascinant, a răspuns, fixându-mă cu privirea. Nu te-aş fi luat drept massinită, verişoară.

M-am încruntat.

— O ce?

Maram n-ar fi ştiut cuvântul, chiar dacă eu îl ştiam.

A făcut semn spre pictura murală.

— O adeptă a Massiniei.

Am clătinat din cap şi m-am întors spre zid.

— Nu mă rog la ea, dacă la asta te referi. E moartă, nu mă poate auzi.

— Atunci de ce arăţi ca şi cum ai iubi-o?

Chiar şi mama spunea că sentimentele mele faţă de Massinia sunt mai puternice decât la majoritatea credincioşilor şi m-am mustrat că am lăsat să se vadă asta.

— Nu arăt aşa, am zis într-un final şi am luat felinarul.

Din câte îmi dădeam seama, Maram nu era credincioasă.

Mama ei murise înainte să o poată învăţa, iar familia ei vathek nu se obosise să o facă.

M-a apucat de încheietură.

— Noi nu am avut niciodată secrete.

I-am răspuns la zâmbet cu o expresie dură şi am clătinat din cap.

— Nu am niciun secret. Picturile sunt frumoase şi am coborât să mă uit la ele.

A înaintat un pic de-a lungul zidului, trecându-şi un deget peste rândurile kushaila. Povesteau prima revelaţie – Massina era ascunsă într-o peşteră, cu o carte goală deschisă în poală, cu primele versuri ale Cărţii noastre învârtindu-se în jurul ei.

Ascultă şi recită, ziceau, *Noi cunoaştem lucruri neştiute de tine.*

— Într-o bună zi te vei întoarce în cetate. Aşa se încheie poemul ei, a zis Idris.

Am tăcut nedumerită, apoi am înţeles la ce se referea – poemul despre care îmi vorbise la bal. Fuga Massiniei.

— E o traducere oribilă, am replicat sec.

S-a întors spre mine cu o secundă înainte să-mi dau seama de greşeală.

Maram nu vorbea kushaila şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi cunoscut poemul pe care el încercase – şi eşuase – să-l traducă.

— Eşti aproape la fel de uşor de momit ca Maram, a rostit el într-un final.

Nu zâmbea.

Am simţit sângele scurgându-mi-se din obraji. Maram. Numele plutea în aer.

Fusesem descoperită.

16

Am rămas ca trăsnită în întunericul catacombelor.

— Când…?

— Când mi-am dat seama? Am bănuit la bal, când ai întrebat-o pe servitoare dacă e bine. Maram nu vede servitorii din principiu. Însă de atunci te-au dat de gol un milion de lucruri mărunte. Faţa ta e prea deschisă – Maram e mereu în gardă. Te uiţi la oameni când le vorbeşti, nu prin ei, cum face ea de obicei. Asculţi – tot ce zic stârneşte o reacţie în tine, oricât de mică sau insignifiantă. Ai părut uimită când am aterizat pe Gibra, deşi Maram nu i-a aruncat vreodată nici măcar o privire. Poate cel mai grăitor dintre toate e că ai ascultat şi ai numărat greşelile în timpul… neinspiratelor mele… povestiri despre Massinia. O vedeam pe faţa ta, chiar dacă ai fost suficient de elegantă să nu îţi manifeşti adevăratele sentimente.

M-a cuprins groaza. Fusesem oare atât de transparentă? Oare greşelile mele au fost la fel de uşor de identificat şi de numărat? O mică parte din mine era impresionată – ştiam că Idris trebuie să fi fost abil dacă a supravieţuit în Ziyaana atâţia ani, dar asta… Cât de atent trebuie să fi urmărit pe toată lumea încât să observe o deosebire care îi scăpase până şi tatălui lui Maram?

— Dacă erai atât de sigur, i-am întors-o eu furioasă, de ce m-ai mai ademenit?

— Pentru că nu ai fi recunoscut că eşti altcineva, dacă te-aş fi întrebat frumos.

A pufnit într-un râs sec.

— Aşa deci. Cine eşti? Şi de ce te afli aici în locul lui Maram?

Am strâns din dinţi. Toată munca, tot ce îndurasem se făcuseră scrum într-o clipă. Iar Idris nu se dovedise demn de încredere, ci doar şiret.

— Şi dacă refuz să-ţi spun?

Pentru prima dată a părut surprins şi a făcut un pas în

faţă.

M-am tras repede înapoi.

— Eşti speriată, a zis cu uimire.

— Sigur că sunt, am spus cu voce frântă. Trăieşti în Ziyaana! Ştii care e preţul…

— Eşecului, a completat. Nu m-am gândit…

— Fireşte că nu. Pentru tine era doar un joc. O ghicitoare de descifrat.

Am tras aer în piept, tremurând.

— Pentru mine nu e un joc. Viaţa mea depinde de această reuşită.

A dat din cap, cântărindu-mă din priviri, fără să îi scape nimic.

— Înţeleg. Dar nu te pot ajuta dacă…

Fără să vreau, am pufnit batjocoritor.

— Ajutor? Nu mi-l poţi oferi. Vechea mea viaţă s-a terminat. Nu există scăpare, nu pot fugi de acest adevăr. Acum asta e viaţa mea. Dacă se poate numi aşa.

M-a privit fix, iar eu am ridicat bărbia, provocându-l să mă contrazică.

— Vorbeşti ca unul dintre noi, a zis el în schimb.

Am strâns şi mai tare din dinţi de furie.

— Mulţumesc, sayidi[5], i-am replicat amintind tăios, prin folosirea titlului kushaila de nobleţe, că *nu* eram una dintre ei. E un mare compliment.

— Nu este…

Am ridicat mâna. Eram atât de furioasă – pe mine însămi că mă lăsasem prinsă în capcană, pe el că nu înţelegea ce însemna asta, pe soartă că m-a adus în Ziyaana cu luni în urmă.

Fântâna ascunsă în întuneric a început să curgă, iar revărsarea bruscă a apei a speriat o pasăre nu mai mare decât palma mea. A ciripit deranjată, apoi a trecut în zbor pe lângă noi, a luat-o în sus pe scări, spre soare, cu aripile strălucindu-i în lumină, ca bătute cu nestemate, şi dusă a fost. Am înţeles-o perfect, fusese tulburată după ce, în

[5] Titlu de respect, însemnând stăpânul meu în araba magrebiană (n. tr.).

sfârşit, găsise un loc în care să se odihnească. Şi am invidiat-o pentru evadarea rapidă şi uşoară.

— Semeni atât de mult cu Maram, a zis. Aşa ai fost dintotdeauna?

Mi-am fixat privirea pe o floare de pe zid aflată chiar deasupra umărului său stâng.

— Am avut daan, am răspuns.

Vorbisem, mă gândisem vreodată la el la timpul trecut?

— Mi-a fost îndepărtat.

N-a găsit nimic de comentat.

În linişte, am simţit cum furia creştea din nou în mine şi am rezistat nevoii subite de a-mi atinge obrajii şi fruntea. Nu aveam nicio durere supărătoare acolo unde fusese odată cerneala, nicio senzaţie persistentă. Pur şi simplu, fusese o parte din mine şi acum nu mai era. Mă împăcasem cu asta.

Când a vorbit, vocea îi era mai blândă. Înţelesese deci preţul imens pe care îl plătisem.

— Cum ai ajuns aici?

— Cum ajunge oricine în Ziyaana? l-am întrebat atunci, încrucişându-mi braţele peste pântec.

— Ai fost răpită, a zis, iar eu am rămas tăcută. Vom fi împreună aici pentru ceva vreme. Ar putea fi spre binele tău să ai încredere în mine, sayidati[6].

Cuvântul în kushaila nu a sunat din gura lui atât de nefiresc pe cât mă aşteptasem.

Am clătinat din cap.

— Probabil ştii mai bine decât mine cât de dificil este să ai încredere în cineva în Ziyaana.

S-a apropiat de mine de parcă eram un animal speriat.

— Poţi să ai încredere în mine, n-am niciun interes să-ţi divulg secretul.

M-am forţat să-l privesc.

— Dacă aş fi intenţionat să folosesc împotriva ta ceea ce ştiu, a continuat el calm, aş fi făcut-o deja.

Am tăcut, gândindu-mă. Avea dreptate. Dacă ştiuse din noaptea balului sau din timpul zborului din Andala pe

---

[6] Doamna mea (arabă) (n. tr.).

Gibra, avusese destule ocazii să mă deconspire, să se folosească de ce ştia. Să mă distrugă. Nu o făcuse. Măcar asta însemna ceva.

— M-au furat în noaptea majoratului, am şoptit, privind în gol la apa neagră. În timp ce prietenii şi familia se uitau. N-am ştiut de ce mă voiau până când n-am văzut-o.

— Maram, a zis el.

Am încuviinţat dând din cap.

— Viaţa mi-a fost hotărâtă de ea de când am ajuns în Ziyaana.

Odată ce au început să-mi iasă pe gură, cuvintele păreau să nu se mai oprească. S-au revărsat din mine – venirea în Ziyaana, izolarea mea ca într-un mormânt. O parte din mine se simţea detaşată povestind despre toate cele prin care trecusem – izolarea, pierderea daanului, traiul sub privirile lui Maram şi ale lui Nadine. Însă fata care plânsese în prima ei noapte singură încă trăia în mine şi am simţit cum vocea îmi tremura şi se frângea.

Idris s-a sprijinit de zid lângă mine, tăcut şi atent, şi m-a lăsat să vorbesc, încurajându-mă cu întrebări sau acordându-mi timp când mă simţeam copleşită. În timp ce vorbeam, m-a cuprins o stare ciudată de uşurare, de parcă tot aşteptasem până acum să mă descarc. Nu vorbisem cu nimeni despre ce mi se întâmplase. Cine m-ar fi putut asculta? Tala, care îmi arătase mici semne de bunătate, dar se temea să se apropie prea mult de mine? Droizii, care nu erau capabili nici de empatie, nici de înţelegere?

— De când eşti prizonieră? m-a întrebat când am terminat.

Am izbucnit într-un râs spart.

— Nu ştiu. Săptămâni? Luni? Balul a fost prima ocazie când mi s-a dat voie să păşesc în afara Ziyaanei.

— Săptămânile astea ar putea fi un răgaz pentru amândoi, a zis el meditativ. Fără ca Ziyaana să ne urmărească fiecare mişcare.

N-am zâmbit, însă ideea mi-a surâs. Timp pentru mine, timp petrecut fără mască, fără teama că Nadine sau Maram o să-mi facă zile fripte.

— Da, am zis uşor. Ar putea.

S-a instalat tăcerea, mai confortabilă acum, ispitindu-mă să-i accept oferta – de a avea un moment de răgaz, de a avea încredere.

— Cum să-ţi spun? m-a întrebat la sfârşit.

Am ridicat bărbia şi am luat o decizie.

— Poţi să-mi spui pe nume. Amani.

17

M-am trezit în sunet de lăută. Corzile vibrau uşor, relaxat, de parcă cine le ciupea avea tot timpul din lume. Nu cânta nimeni şi nu era însoţit de sunetul jos al bendirului. Am rămas întinsă în pat mult timp, cu ochii închişi, ascultând cântece vechi ce dădeau naştere la note inovatoare. Avusesem un singur cântăreţ la lăută în tot satul, un bătrân care murise cu doi ani înainte de noaptea majoratului meu.

Camera mea era plină de umbre, iar perdelele trase complet. Două felinare licăreau slab, iar luminile lor aruncau forme stelate ciudate pe podea şi pe pereţi. Era încă dimineaţă devreme. Frigul nopţii deşertice persista, iar păsările erau tăcute. Însă auzeam cum servitoarele se mişcau încet în afara camerei mele, şoaptele lor uşoare, foşnetul măturii pe podea. Tala nu venea să mă trezească în Ouzdad; familia regală putea dormi cât voia.

Muzica s-a stins, iar mintea mi s-a întors la noaptea dinainte şi la confesiunea faţă de Idris.

O mică parte din mine îmi şoptea să nu am încredere în el. Nu exista încredere în Ziyaana – locuitorii săi nu şi-o puteau permite. Însă nu mă aflam în Ziyaana. Faptul că încă nu păţisem nimic dovedea că era de încredere. Cel puţin deocamdată, secretul meu era în siguranţă, la fel şi eu.

O clipă m-am temut de ce s-ar întâmpla dacă m-am încrezut în persoana nepotrivită. Îmi puteam asuma un astfel de risc? Dar mi-am amintit că nu conta – nu aveam de ales.

M-am ridicat din pat şi am găsit o mantie să mă protejeze de răcoarea dimineţii. Servitoarele s-au oprit şi şi-au plecat capetele când am trecut prin camerele principale şi am ieşit în grădină. Paşii m-au purtat afară din şirul de grădini, pe coridoarele pictate în culori vesele, cu tavane înalte din care atârnau felinare.

Camerele lui Maram şi ale lui Idris se aflau mai aproape

de centrul palatului, dar era un loc aerisit, plin de curţi deschise şi alei. Am luat una dintre multele cărţi de pe un raft din camera mea şi m-am aventurat afară. Îndrumată de o servitoare, m-am îndreptat spre una dintre puţinele zone pentru înot din Ouzdad. Catacombele nu sfârşeau mereu în camere ascunse şi temple. Acest coridor s-a lărgit într-o grotă tăiată în peretele canionului. Pereţii fuseseră neteziţi, iar fundul iazului era pavat cu pietre strălucitoare portocalii şi verzi. Cineva curăţase terenul din jurul său, făcuse alei şi instalase foişoare. Vedeam figura lui Idris în celălalt capăt al bazinului, aproape de intrare, răsucindu-se leneş pe sub apă.

Nici eu, nici Maram nu ştiam să înotăm, aşa că m-am lungit pe o canapea tapiţată, cu cartea în poală. O luasem de pe raft fără să mă uit, dar acum îmi dădeam seama că era o carte pentru copii, scrisă în întregime în kushaila. Era o colecţie de poveşti populare şi basme, cu marginile paginilor aurite şi sute de ilustraţii fanteziste cu creaturi mitologice.

M-am cufundat în poveşti. Nu mai citisem în kushaila de la sosirea în Ziyaana şi, ca mai toate lucrurile în Ouzdad, experienţa era deopotrivă plină de durere şi de exaltare. O parte din mine s-a simţit transportată înapoi în piaţa din Cadiz. Bătrânele stăteau în mijlocul său spunând poveşti vechi, inofensive din punctul de vedere al vathilor. Eu şi Khadija ne sustrăgeam regulat de la treburile noastre casnice ca să stăm la picioarele unei povestitoare sau alteia şi să ascultăm istorisirile despre păsările tesleet şi ifriţii care veneau în lumea noastră pentru a răpi pe câte cineva. Khadijei îi plăceau mereu cele mai romantice poveşti; preferata ei era cea despre Badr, care ajunsese în oraşul fortăreaţă al păsărilor tesleet şi se căsătorise cu una dintre prinţese.

Sunetul apei lovindu-se de marginile bazinului şi un geamăt m-au smuls din reverie. Idris ieşise din apă şi acum stătea pe muchia iazului, în faţa mea, dându-şi părul negru de pe faţă. Eram obişnuită cu statura cu umeri laţi a fermierilor din sat. Îi spionasem împreună cu prietenele

mele în timp ce culegeau recolta, aplecându-se în soare fără cămăşi, frumoşi şi întunecaţi şi poate, într-o bună zi, soţi. Khadija începuse să flirteze timid pe măsură ce ne apropiam de noaptea majoratului. La început aducându-le mâncare sau apă, apoi doar pe ea însăşi. Fusese mai curajoasă decât mine şi mai dornică să pună mâna pe cine – şi pe oricine – voia, fără să se uite înapoi.

Nu fusesem niciodată genul ăsta de fată – certurile cu fraţii mei îmi apăruseră mereu în minte, ameninţătoare. Şi, în plus, nu mi-l dorisem pe niciunul dintre băieţii din sat. Nu cu adevărat. Flirtasem, sigur, însă evitasem ceva serios. Eram mulţumită cu ferma părinţilor mei şi cu poezia.

Însă azi obrajii mi s-au încălzit şi nu mi-am putut lua ochii de la spatele lui Idris în timp ce se îndepărta sau de la apa care i se scurgea din păr, pe umeri. Ondulat lângă urechi şi bărbie, nici nu-mi dădusem seama cât de lung avea părul, însă ud i se lipea de gât şi aproape că îi trecea de umeri. Pielea lui Idris era caldă, de un auriu-închis, însă deja după câteva ore pe Gibra se apropiase mai mult de bronz. Şiroind de apă şi atins de soare, părea să strălucească de parcă ieşise dintr-o cu totul altă lume. Spiritele – ifriţii – care furau soţi şi îi duceau pe tărâmul lor erau de obicei femei, dar azi aş fi putut crede despre Idris că a venit în Ouzdad să-şi găsească mireasă.

S-a întors să ia un prosop, încă neştiind că mă aflam în foişorul din spatele lui. Pe partea de sus a braţului avea tatuat un cerc negru de mărimea palmei mele. Am mijit ochii, încercând să-mi dau seama ce reprezenta. Nu mi-am putut înăbuşi o exclamaţie de surprindere când am înţeles ce era.

Idris a tresărit uimit, iar privirile ni s-a întâlnit. M-am simţit ca un copil prins asupra faptului. Obrajii mi s-au înroşit şi, oricât mă străduiam, nu îmi puteam lua ochii de la el. Iar el părea să se descurce la fel de prost. Se holba la mine, cu gura căscată de uimire. O pasăre a ţipat deasupra noastră şi, brusc, ne-am smuls privirile unul de la altul. Mi-am tras genunchii la piept, de parcă m-ar fi putut ascunde

de el, şi am revenit la carte, în speranţa că el avea să se întoarcă în apă sau în palat.

Zgomotul picioarelor goale pe piatră s-a îndreptat spre palat. După o clipă am respirat uşurată şi am încercat să mă concentrez asupra cărţii. Însă oricât îmi dădeam silinţa, nu puteam urmări cuvintele de pe pagină.

Ştiam că trebuie să-mi fi închipuit semnul de pe braţul lui sau poate n-am văzut bine ce era. Arăta ca un khitaam, un sigiliu regal. Înainte de ocupaţie, membrii familiilor regale le purtau chiar mai jos de gât. În mod normal, erau de două ori cât semnul de pe braţul lui Idris şi, la fel ca daanul, simbolizau familia, credinţa şi descendenţa. Însă khitaamul era mai mult de atât. Când un membru al familiei regale împlinea vârsta cuvenită, familia îi tatua pe piele urările. Să fii drept, bun, puternic şi aşa mai departe. Când Mathis a interzis daanul în rândul nobilimii, a scos şi khitaamul în afara legii odată cu el. Familiile vechi nu puteau fi recunoscute decât prin el, la fel şi legăturile ancestrale.

Khitaamul lui Idris m-a distras într-atât, încât nu mi-am dat seama că el se întorsese până când umbra lui nu mi s-a întins în poală. Îşi schimbase costumul de baie cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă albă ce încă i se lipea de piele. Avea părul prins, încă ud, iar şuviţele mai scurte îi atârnau ondulate pe obraji. Sub braţ ţinea o tablă de joc din lemn şi în mână o punguţă din catifea.

— Vrei să ocupi toată canapeaua? a întrebat, uitându-se exact la picioarele mele întinse.

Şi, cu asta, mi-a dispărut neliniştea din piept. M-am abţinut să nu oftez şi mi-am tras picioarele sub mine, făcându-i loc.

— Mulţumesc, a zis.

Orice urmă din uimirea lui de mai devreme dispăruse, deşi când mi-am aţintit privirea asupra locului în care cămaşa i se lipise de piept, m-a surprins şi s-a uitat în altă parte. S-a aşezat lângă mine şi, fără un cuvânt, a desfăcut tabla şi a pus-o pe masa din faţa noastră. Din punguţă a scos ceva mai mult de două duzini de piese, jumătate verzi,

jumătate roşii.

— Ai mai jucat? a întrebat.

M-am înroşit din nou, surprinsă pentru a doua oară holbându-mă.

Tabla era instalată, dar ca pentru jumătatea jocului.

— Şatranj?[7] Da. E popular în rândul copiilor.

A ridicat din nou sprânceana.

— Şi celor mai vârstnici dintre noi le place să joace.

Am luat una dintre piesele roşii, de forma unui car vechi.

Deşi era foarte uzată, tot puteam desluşi urme aurii în adânciturile sale.

— Nu şi dacă nu vor să fie acuzaţi de trădare sau de răzvrătire, am zis eu, punând-o jos.

Idris a pufnit, zâmbind cu jumătate de gură.

— La ce le trebuie fermierilor să înţeleagă strategie, dacă nu pentru a se răzvrăti?

M-am lăsat pe spate, îndepărtându-mă de joc.

Şi-a ţuguiat buzele, rezistând parcă impulsului de a-şi muşca buza de jos. Fără să vreau, pielea mi s-a înfiorat doar uitându-mă la gura lui.

— Ei bine, a zis el, întrerupându-mi şirul gândurilor, o prinţesă trebuie să ştie strategie şi tu, cu atât mai mult. Când ai jucat ultima dată?

Am dat din umeri.

— Atunci îmi va fi uşor să te bat?

N-am înghiţit momeala. A oftat.

— Chiar încerc să te ajut. Faţa te dă de gol şi, până acum, nu te-ai confruntat singură cu cercul lui Maram. Va trebui să gândeşti strategic pentru a supravieţui.

— Bine, am zis după o clipă.

Mi-am pus cartea deoparte şi mi-am dat jos picioarele de pe canapea.

— Va trebui să aranjezi tabla ca pentru începutul jocului.

A clătinat din cap.

— Este o mansuba, a explicat el. O tablă cu probleme. Piesele tale sunt blocate în felul ăsta. Cum le eliberezi?

[7] Veche formă de şah, care se juca în Imperiul Persan. Stă la baza şahului modern (n. tr.).

Probabil nu aveam mai mult de nouă sau zece ani când jucasem şatranj ultima oară, dar mi-am amintit repede regulile şi strategiile pe care le învăţasem. Idris era un jucător antrenant. Nu m-a surprins să descopăr că era la fel de priceput să-şi ascundă emoţiile în timpul jocului ca în orice altă situaţie. Era şiret şi crea diversiuni, şi nu doar o dată am pierdut şirul din cauza râsului.

— Nu gândeşti mai departe de două mişcări, mi-a zis el când m-am întins după piesa în formă de elefant. Trebuie să anticipezi finalul, altfel n-o să poţi rezolva problema.

— Ar trebui să-l cunosc extrem de bine pe celălalt jucător, i-am atras atenţia, luându-i piesa.

A rânjit când am făcut mutarea.

— Ai putea, dacă ai fi atentă. Uite aşa.

O singură mutare l-a propulsat pe partea mea de tablă. Vedeam clar cum ar câştiga în patru sau cinci mutări. Şi nu l-aş fi putut opri în niciun fel.

— Ai trişat.

Chiar şi eu îmi dădeam seama de tonul meu plângăreţ.

— M-am folosit de ce aveam la dispoziţie, a zis el şi mi-a luat unul dintre vizirii de pe tablă. Nu e vina mea că îţi place să râzi. Mai încercăm o dată?

Am dat din cap că da. Cartea de basme zăcea pe masă lângă mine, aşa că am deschis-o, în timp ce el golea tabla şi rearanja piesele într-o altă mansuba.

— Poţi să citeşti?

Am înlemnit şi am aşteptat să repete întrebarea. N-a făcut-o, aşa că am ridicat ochii din carte, încă tăcută. S-a încruntat, evident derutat şi, într-un final, ochii i s-au mărit.

— Nu… n-am vrut să zic… a rostit el.

— Ce ai vrut să zici? am spus eu, lăsând puţin din răceala lui Maram să mi se strecoare în voce.

Privirea i-a căzut pe carte.

— Kushaila. Poţi citi în kushaila?

— M-a învăţat mama, am răspuns şi am închis cartea.

Nu l-am întrebat dacă citea în kushaila. Devenea din ce în ce mai clar că, deşi clasele de jos suferiseră sub

ocupaţie, familiile regale înduraseră un alt fel de cruzime. Era posibil să fi învăţat când era mic şi să fi fost forţat să uite. L-am privit cum rearanja piesele şi am încercat să mă gândesc ce să-i spun. Ştiam ce-mi doresc. O parte din mine, din familia mea, înapoi. O fărâmă, oricât de amară, era mai bună decât să ştii că în tine exista un gol care nu putea fi umplut.

Mi-a zâmbit din nou cu jumătate de gură.

— Te uiţi fix.

Idris îmi oferise un răgaz. Să-i spun numele meu adevărat, să-i povestesc despre viaţa mea din Cadiz, toate acestea mă ajutaseră într-o oarecare măsură să-mi regăsesc drumul spre mine însămi. Nu-i datoram oare acelaşi lucru?

— Aş putea să citesc, am zis.

A fost rândul lui să înlemnească, ţinând mâna pe o piesă precum un cal roşu. Ştia că mă refeream la desenul de pe braţul lui.

— E în scrierea formală, a rostit într-un final.

— În ce crezi că e scrisă Cartea?

Am crezut că va refuza oferta, fiindcă a rămas tăcut mult timp. Apoi a dat din cap brusc, parcă temându-se să nu se răzgândească. Nu s-a uitat la mine când a apucat cămaşa de jos şi a tras-o peste cap. Nu voia să mă privească şi maxilarele îi erau încleştate de parcă se pregătea să încaseze o lovitură.

Bănuiala mea fusese corectă – era un khitaam. Mi-am trecut degetele peste braţul lui, iar el a tresărit, apoi s-a crispat.

— Nici măcar nu ştiu ce este, a spus el.

Avea vocea aspră şi pumnul drept strâns în poală. Îl vedeam fără mască, fără poleiala şi distanţa obişnuite. Am vrut să-mi feresc ochii, de parcă îl surprinsesem şi mai gol decât atunci când ieşise din apă.

Însă l-am apucat de braţ şi mi-am îndreptat privirea spre tatuaj.

Era frumos şi complex, clar, în pofida literelor înghesuite într-un spaţiu atât de mic.

— Este un khitaam, am zis. Un sigiliu regal.
A tras adânc aer în piept.
— Acelea sunt de obicei pe spate.
— Aşa e, am zis. Acesta a fost făcut imediat după capitulare, nu-i aşa?
A tăcut, fixând tabla de şah cu privirea.
— Idris?
— Da, a spus. Chiar după.
— Probabil ţi l-au făcut pe braţ pentru a-l ascunde de vathi. Ar fi căutat dacă ai pe spate tatuaje daan şi khitaam. Însă scrierea barbară de pe braţ ar fi trecut neobservată.
— E ridicol, a zis el.
— Totuşi îl ai, am subliniat. Şi eşti logodit cu moştenitoarea imperială.
N-a avut nimic de comentat.
Sigiliul avea trei părţi: jumătatea de sus era împărţită în două, dar cea de jos rămăsese întreagă. Am urmărit colţul stâng.
— Aceasta este obârşia. Te tragi dintr-o casă antică, regală, am zis zâmbind. Jumătate dintre familii pretind că se trag direct din Kansa el Uwla.
— A mea la fel? a întrebat.
— Da, am răspuns eu, apăsând cu degetul pe zona îngustă a respectivei secţiuni. Aici e numele ei. Tot scrisul porneşte de la ea.
A dat din cap, părând că înţelege.
— Aici, am continuat atingând secţiunea dreaptă, este descendenţa imediată. Mamă, tată, bunică.
— Numele lor? Sunt acolo?
— Da, am confirmat, iar el a închis ochii. În partea de jos, numele tău e în centru, aici. Este o binecuvântare dihyan. Acestea sunt urările familiei tale – bunătate şi dreptate. Asta cred că e pentru sănătate.
— Destul, a zis el şi şi-a smuls braţul din strânsoarea mea.
Nu a fost dur sau brutal, deşi nu l-aş fi învinovăţit. Culoarea i se scursese din obraji, iar tendoanele de pe gât i se conturau ca urmare a tensiunii din maxilar. Şi-a frecat

faţa cu palmele, apoi le-a trecut prin păr.

— Idris, am zis şi mi-am urât tonul blând din voce.

Nu era un animal sălbatic pe care l-aş fi putut speria.

Arăta atât de obosit cu coatele pe genunchi, aplecat înainte, împovărat dintr-odată de cele aflate. *N-ar fi trebuit să mă ofer,* m-am gândit.

— Ar trebui să ştii ceva, am spus. Oricine ţi-ar fi tatuat khitaamul te iubea inimaginabil de mult.

— Nu înţeleg.

— Este o infracţiune să tatuezi daan sau khitaam pe piele regală. Cineva şi-a riscat viaţa pentru ca tu să ştii mereu de unde vii.

M-am întins spre el instinctiv, punându-mi mâna peste a lui şi apropiindu-mă. A expirat uşor. O clipă am fost absorbită de imaginea mâinilor noastre, a mea pictată cu henna peste mâna lui, mai mare. Mă lăsasem dusă de val, deşi Maram dispreţuia obiceiul. Când am ridicat privirea, am constatat că mă urmărea, iar faţa lui era aproape de a mea, evident curioasă. Aveam senzaţia că mă vedea cum îl văzusem şi eu pe el – mă vedea pe mine, nu pe cea care trebuia să o imite pe Maram, nu pe fata dintre noi. Mâna i s-a răsucit sub a mea, iar degetele ni s-au împletit.

Pulsul iute de la baza gâtului meu şi-a înteţit bătăile, suficient de tare cât să îl simt în tot corpul.

— Mi-ai făcut un dar, a zis când mi-am îndreptat ochii spre el. Nu ştiam că îi port cu mine. Riscul de a-ţi fi uitat limba maternă.

Nu te holba, m-am gândit. Nu se bărbierise şi astfel arăta mai kushaila. Ca un băiat pe care l-aş fi putut vedea plimbându-se prin satul meu.

Mi-a atins uşor obrazul şi a coborât degetul mare până în colţul gurii mele. Am simţit că avea la fel de puţin control asupra propriilor mâini ca şi mine.

Mâna i s-a oprit pe gâtul meu, a trecut uşor degetul mare chiar peste vena în care sângele îmi pulsa repede, ştiam că destul de repede şi de puternic încât să-l simtă.

— Eu… a început.

— Vere?

Vraja nu se rupsese, dar l-am văzut amintindu-şi, ca şi mine, unde ne aflam. Cine eram. Ne-am despărţit cu uşurinţă, fără vorbe sau stânjeneală, deşi îmi simţeam pulsul zvâcnind la baza gâtului, ca o pasăre care încerca să evadeze.

Furat stătea pe treptele foişorului, zâmbind de parcă descoperise un secret. Când ni s-au întâlnit privirile, zâmbetul i s-a lărgit.

— O înveţi să joace şatranj?

— O învăţ să devină mai bună, a răspuns el şi i-a reuşit un zâmbet cu jumătate de gură.

— Jucaţi pe dezbrăcate? a întrebat, ridicând o sprânceană.

Valul de ruşine a revenit, de două ori mai puternic.

— Da, a zis Idris, izbutind să zâmbească sincer şi lăsându-se pe spate, sprijinit în mâini. Am pierdut prima rundă.

— Cred că atât am chef să joc azi, am spus eu ridicându-mă şi adoptând atitudinea aspră a lui Maram ca o a doua piele.

Idris nu s-a uitat la mine, deşi genele i-au tremurat o clipă când mi-am luat cartea. Eu – noi – făceam un joc periculos. Idris era după cum spusese Tala: frumos şi trist. Dar nu era al meu şi nu existau nicio lume şi nicio realitate în care ar fi putut vreodată să fie.

Era logic şi totuşi, de când ieşisem din grotă înapoi la aer, nu puteam scăpa de senzaţia că era la fel de conştient de mine cum eram şi eu de el.

18

Am dormit şi am visat.

Noaptea majoratului se apropia de final. Într-o atmosferă de vis, sărbătoarea a continuat neîntreruptă. De copaci erau agăţate mici felinare, iar cântecul lăutei umplea aerul, punctat de sunetul unui bendir. Iureşul zgomotos de aripi fâlfâind în aer a apărut şi a dispărut, deşi nu s-a văzut nicio pasăre. De pe umeri mi-a căzut o mantie neagră, brodată cu pene cu fir de aur. Precum pelerina Massiniei, s-a auzit vocea mamei. Am râs, deşi habar n-aveam de ce. În mijlocul curţii, prietenii mei dansau, chemându-mă prin semne alături de ei.

— Uite, a şoptit Husnain, care era aşezat lângă mine. În dreapta ta.

Idris.

Stătea lângă fratele meu mai mare, îmbrăcat ca noi, zâmbind relaxat. Aziz era mai înalt decât el, o ştiam sigur, dar în seara aceea păreau de aceeaşi înălţime. Fratele meu mai mare l-a bătut pe umăr, apoi a arătat spre mine.

Când ni s-au întâlnit privirile, zâmbetul lui Idris s-a transformat. A devenit mai dulce, mai îndrăzneţ, colorat de un tip diferit de fericire.

Şi apoi visul s-a estompat. Am fost smulsă din somn de notele delicate ale unei alte lăute. Sunetul din vis nu se oprise. M-am ridicat din pat, de parcă aveam legată de piept o sfoară care mă trăgea uşor spre sursa sunetului.

În fundul curţii era o portiţă din lemn ce dădea într-o grădină. Acolo l-am găsit pe Idris, aşezat la o masă, pe un maldăr de perne. Grădina era mai mică decât jumătate din curtea noastră şi înconjurată pe toate laturile de spaliere din lemn. Idris stătea sub un copac, legănându-şi lăuta în umbra lui.

Tocmai îşi punea mâinile peste corzi, amuţindu-le, când poarta din lemn s-a închis în urma mea.

— Te-am trezit?

Am clătinat din cap. Semăna atât de mult cu versiunea

pe care o visasem! Părul îi ajungea până sub bărbie, iar barba îi crescuse doar cu puţin. Purta djellaba[8], deşi mânecile fuseseră scurtate şi nu avea glugă.

— Te... te las să cânţi, am zis într-un târziu şi m-am întors să plec.

— Poţi să rămâi.

M-am oprit. *Ar trebui să plec,* m-am gândit. Cu cât petreceam mai mult timp cu Idris, cu atât mai uşor uitam cine eram. El un prinţ şi eu o sclavă, chiar dacă nu cu numele. Această poveste nu avea final fericit, nu exista nicio şansă ca noi doi să construim unul.

Şi totuşi...

— Ai mâncat? l-am întrebat.

M-am întors cu o tavă cu ceai, pâine şi unt. A ciupit distrat corzile lăutei, în timp ce eu am turnat ceai şi i-am pus un pahar lângă cot. Sprijinise o pernă de copac şi mi-a făcut semn că mă pot aşeza acolo. Instalată confortabil, cu un pahar de ceai încălzindu-mi mâinile, am închis ochii şi l-am ascultat reluând cântecul.

Inima mi s-a înfiorat imediat, ca răspuns la muzica ce creştea şi se schimba, urcând şi coborând delicat. M-am întrebat cine îl învăţase să cânte. Nu ştia să vorbească sau să citească în kushaila, deci cine şi-ar fi dedicat atât timp să-l înveţe să cânte atât de bine la un instrument kushaila? N-ar fi fost dificil pentru un prinţ să-l obţină, însă învăţatul era o altă poveste. Vathi nu interziseseră toate obiceiurile noastre religioase şi culturale, dar poziţia lor era clară. Mai ales printre makhzen, o astfel de pasiune ar fi fost înăbuşită.

Melodia s-a schimbat din nou şi am deschis ochii.

— Ştiu acest cântec, am zis zâmbind.

Mi-a întors zâmbetul.

— Vrei să-l cânţi?

Am râs.

— Am vocea unei fete de la ţară.

— Atunci sunt sigur că e frumoasă.

M-am abţinut să-l numesc linguşitor, deşi vedeam în

[8] Veşmânt unisex lung şi larg, purtat în Magreb (n. tr.).

ochii lui că îmi observase gura strâmbându-se ironic şi am început să cânt. Era un cântec vechi ce ajunsese la kushaila dinspre sud. O fată care se plimba printr-o grădină a găsit un bărbat legănându-se şi cântând şi, deşi a cerut îndurare, nimic nu a putut-o elibera de dragoste şi nici nu era sigură că dorea asta. Sunetul lăutei s-a stins înainte să se încheie cântecul şi am lăsat propoziţia în aer, neterminată.

— Tu… a început el, apoi s-a oprit.

— Eu?

Mă nelinişteа când mă privea ca acum. Nu critic, ci atent. Nu rata nimic atunci când se uita aşa la mine şi mereu pleca după ce mai învăţase ceva ce eu nu-i oferisem. M-am gândit la cum ghicise cine eram, în ciuda săptămânilor întregi de pregătire asiduă. Oare ar mai fi putut cineva să facă asta? Fusesem furioasă pe mine pentru că eşuasem, dar adevărul era că el văzuse nu doar că nu eram Maram, ci observase şi indiciile despre cine eram eu cu adevărat.

Stăteam suficient de aproape încât să se întindă, să-mi dea părul peste umăr şi să tragă de lănţicul de la gât. L-am prins de încheietură să-l opresc, însă descoperise deja pandantivul atârnat de el. Acesta era lung cât jumătate din degetul meu mare şi un pic mai lat de-atât. Pe o parte era gravată forma unei mâini decorate, iar pe cealaltă cineva inscripţionase un vers din Carte.

Crede, căci Noi cunoaştem lucruri neştiute de tine. Şi vedem ceea ce tu nu vezi.

Maram n-ar fi purtat niciodată aşa ceva.

— E din vechea ta viaţă? a murmurat.

Duritatea mi s-a topit când i-am întâlnit privirea.

— Nu am nimic din vechea mea viaţă.

Îl găsisem acum două nopţi, ascuns printre bijuteriile lui Maram. Probabil fusese un dar de la Dowager, pe care nu-l purtase niciodată, sau o bijuterie comandată înainte de moartea mamei ei. Astfel de talismane erau des întâlnite printre adepţii Dihyei şi, mai ales, printre kushaila. Erau purtate pentru a te feri de rău şi a chema binele, pentru a

întoarce privirile invidioase şi a-ţi proteja norocul.

A coborât privirea ca să examineze talismanul.

— Nu îţi place? l-am întrebat.

— Nu mă încred în astfel de lucruri pentru protecţie.

— Atunci în ce?

— În mine însumi, a zis el, dându-i drumul.

— Niciunul din noi nu poate supravieţui singur, Idris, am zis.

M-a privit pentru o clipă.

— Tu eşti singură.

— Nu în întregime.

Degetele mi s-au strâns pe talisman.

— Am avut speranţă.

— Amani… a început.

Am înmărmurit. Încă mi se părea neobişnuit să-l aud pe el – pe oricine – spunându-mi pe nume.

— Vreau să-ţi cer ceva.

— Da?

— Vreau să te deschizi faţă de Dowager când o întâlneşti azi, a spus. Şi faţă de Furat. Îţi voi păstra secretul. Cu toţii o vom face. Însă merită să ştie. Aceasta e casa lor.

Îmi riscasem deja viaţa dezvăluindu-i lui identitatea mea. Să spun şi altora era… nu puteam nici să mă gândesc la asta.

— Ştii că ceri prea mult, aşa că de ce mai întrebi?

— Dowager îmi este ca o bunică, mi-a explicat el. O iubesc foarte mult. Şi a suferit enorm. Este kushaila, dar niciunul dintre urmaşii ei nu-i vorbeşte limba maternă. Niciunul nu ştie cântecele sau poveştile vechi. E prea periculos. Şi-a cedat casa şi tronul străinilor.

Cu toţii o făcuserăm. Asta era lumea. Dar cei mai mulţi aveam o familie care să ne aline în vremuri grele, bunici sau nepoţi, prieteni care suferiseră în timpul războiului. Aveam limba care să ne mângâie şi poveştile să ne ţină de cald.

Dowager n-avea nimic din toate astea. Şi nu fusese regină peste o mică fermă, condusese lumea şi acum era blocată pe această lună. Am simţit cum mi se înmuia inima

– o treabă periculoasă.

— Şi Furat?

— Cu siguranţă, ştii ce crede Maram despre ea. Când Maram vizitează Ouzdad… urăşte să fie aici şi se răzbună pe Furat. Verişoara mea simte că fiecare moment este ca o mină gata să explodeze. Vreau să uite pentru scurtă vreme de toate astea.

Şi-a pus mâna peste a mea şi a coborât uşor privirea.

— Nu face asta, am zis râzând. Nu suntem în Ziyaana.

A zâmbit larg şi mi-a strâns mâna.

— Ăsta e un da?

— A funcţionat vreodată cu cineva?

— Amani.

M-am abţinut să nu-mi muşc buza de jos.

— E un risc mare, am zis blând.

— Mă voi asigura că nu ţi se întâmplă nimic.

— Cât de galant, am replicat sec, iar rânjetul i s-a lărgit.

— Ăsta e un da? a repetat el.

— Da, am răspuns într-un final. O voi face.

— Mulţumesc. N-ai idee cât de mult înseamnă pentru mine, a zis el, cu un zâmbet aproape orbitor, şi m-a sărutat pe obraz.

Am înlemnit cu mâna nemişcată într-a lui şi l-am privit fix, derutată. I-a trebuit o secundă să-şi dea seama ce făcuse. A întins mâna spre obrazul meu şi şi-a trecut degetul mare peste locul pe care îl sărutase.

Nu m-am mişcat şi nici n-am putut să-mi iau privirea de la el. Păşeam pe muchie de cuţit, într-o zonă despre care îmi spusesem că trebuie să mă feresc. Se uita la mine la fel de atent cum mă uitam eu la el, cu mâna tot pe obrazul meu şi cu ochii într-ai mei.

— Aici eraţi, a zis Tala gâfâind. V-am căutat peste tot! Sunteţi aşteptată la prânz la Dowager. Oh, Dihya, nici măcar nu sunteţi îmbrăcată.

Idris m-a ajutat să mă ridic în timp ce Tala aştepta, dar nu mi-a dat drumul la mână când am vrut să plec. M-a privit ca ieri, parcă încercând să găsească răspunsuri în tăcerea mea. Degetele îi erau uşoare ca pana, coborând de

pe obraji pe gât. În pântec simţeam fierbinţeală şi încordare, degetele mă mâncau şi nu-mi puteam lua ochii de la el. Privirea lui îşi pierduse complet duritatea, dar îmi plăcea şi mai puţin cu ce fusese înlocuită. Era căutătura cuiva care mersese prea departe.

Mă iscodea, aşteptând un răspuns.

— Alteţa Voastră, a izbucnit Tala.

Nici măcar asta nu ne-a putut smulge unul de lângă altul.

— Îi spui azi lui Dowager? a întrebat suficient de încet ca Tala să nu audă.

Am dat din cap că da, încă incapabilă să vorbesc. Am făcut un pas în spate, dar m-a ţinut strâns de mână.

Idris a zâmbit şi a făcut semn către Tala.

— Începe să-şi piardă răbdarea.

Nu m-am uitat înapoi când m-am îndepărtat.

* * *

Tala mi-a uns şi mi-a pieptănat părul. Am observat-o nu doar o dată privindu-mă îngrijorată, dar n-a zis nimic.

— Să-l împletesc în stil gibran? m-a întrebat, punând pieptănul jos.

— Ce înseamnă asta?

— Cozi mai mici, împletite cu panglici, a explicat ea.

Am încuviinţat în tăcere.

Mult timp încăperile au rămas tăcute, cu excepţia sunetului scos de pieptăn prin păr şi al unei muzici surde, de corzi şi tobe, care răzbătea de pe un coridor îndepărtat. Simţeam cum greutatea din piept dispărea pe măsură ce secundele treceau. În Ziyaana îmi petreceam jumătate din timp împărţind lumea între a lui Maram şi a mea. Graniţele nu erau niciodată clare sau cel puţin nu mi se păreau astfel. Ştiam că asta se întâmpla din cauză că nu mă puteam detaşa de rolul pe care îl jucam. De fiecare dată când ieşeam din cameră ca Maram, mi se părea că şi mai multe bucăţi din mine erau întreţesute cu fiinţa Alteţei Sale. Dar momentul acesta simţeam că îmi aparţinea mie. Idris mă cunoştea acum după nume şi în curând aveau s-o facă şi Dowager şi Furat. Cererea mă speriase; exista un

risc, oricâtă încredere aş fi avut în Idris. Dar pe undeva mă entuziasma gândul că mai multe persoane aveau să ştie cine eram cu adevărat; că puteam să fiu din nou Amani, că acea sămânţă de uşurare şi de mulţumire plantată de Idris ar putea înflori.

Pe masă se afla un mănunchi de ierburi parfumate abia aprinse, iar fumul se unduia leneş în lumina târzie a apusului.

— Tala?

— Da, a mormăit ea.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii lui Idris?

S-a oprit din împletit şi m-a privit din nou în oglindă.

— Nu ştii?

Degetele şi-au reluat mişcarea.

— Sunt o fată de fermier de pe o lună uitată de lume, ţii minte?

Zâmbetul i s-a topit repede.

— Îţi aminteşti al doilea asediu de la Walili?

Am dat din cap afirmativ.

— Salih, familia lui Idris, l-a condus. Mai erau şi alţii, desigur, însă înainte de ocupaţie ei erau cea mai mare putere militară a lumii. Când ei adoptau o poziţie însemna ceva.

— Au murit în timpul asediului?

Tala a clătinat din cap.

— S-au predat după moartea reginei Najat, pentru a-i onora ultimele dorinţe. Dar cu toţii ştiam că Mathis nu îi va graţia. Nu arătase niciodată îndurare şi încă era la începuturile regimului. Nu putea să suporte.

Am dat iar din cap în semn că înţelegeam, în timp ce groaza creştea în mine. Cine supravieţuise asediului trebuie să fi tatuat khitaamul pe pielea lui Idris, ştiind că se apropia o furtună şi mai rea. Că ar putea veni Garda Imperială, că ar putea izbucni un alt război, că Mathis s-ar deda la cruzimi implacabile.

— N-a fost niciun proces. Niciun avertisment. A trecut un an. Şi apoi într-o noapte, forţele vathek au luat cu asalt fortăreţele tuturor familiilor disidente, i-au smuls din pat şi

i-au împuşcat.

Inima mi-a zvâcnit surd, dureros. Exterminarea.

— Idris a supravieţuit?

— Idris a fost lăsat să trăiască, m-a corectat Tala. Oricine a supravieţuit Exterminării a servit doar ca avertisment pentru toţi ceilalţi.

— Nu putea să aibă mai mult de…

— Avea zece ani, m-a întrerupt ea, legând o panglică de un roşu-aprins la capătul unei cozi.

Suficient de mare să-şi amintească. Nu senzaţia difuză a unei experienţe, ci o amintire puternică şi clară în mintea lui. Şi eu, din ignoranţă, răscolisem respectivele amintiri. Îi dădusem o bucăţică dulce-amăruie din ceea ce pierduse. E adevărat, moştenirea sa, însă una strâns legată de sânge şi de durere.

M-am simţit de parcă îmi descoperisem o julitură pe coaste, nouă şi sensibilă, lipicioasă şi gata să sângereze.

— Amani?

Am clipit şi am fixat-o pe Tala în oglindă. Îmi muşcam buza de jos, roşie de cât mă frământasem. M-a privit cu nelinişte, dar şi cu o doză din dezaprobarea ei obişnuită. A prins ultima coadă şi le-a răsucit pe toate într-un coc la baza gâtului. Capătul panglicilor roşii împletite în el fluturau. Deasupra, Tala a aranjat o plasă de argint de care atârnau monede mici. Apoi s-a ridicat din spatele meu şi s-a aşezat lângă mine.

— Nu poţi repara asta, a zis ea, apucându-mă de bărbie, înţelegi? Nu e treaba ta să-l ajuţi, aparţine alteia.

— Ştiu, am spus eu, ridicându-mă de la măsuţa de toaletă.

Cât de mult mă trăda faţa? Presupun că nu era greu de bănuit.

Tala a rămas tăcută cât m-am îmbrăcat. Abia după ce m-am aşezat în faţa oglinzii şi mi-am observat propria expresie, i-am înţeles îngrijorarea. Arătam năucită, ochii conturaţi cu kohl erau măriţi, buza de jos roşie din cauza neliniştii. N-am recunoscut-o pe acea fată care mă privea, aflată mai aproape de dragoste decât fusesem eu vreodată.

Când m-am uitat la Tala, a dat din cap.

— Amani, m-a strigat ea când am pornit spre Dowager.

Arăta cu adevărat speriată.

— Opreşte-te! Cât mai poţi.

M-am gândit la mâna lui Idris peste a mea şi am simţit o încordare dureroasă în piept. Chiar dacă aş fi putut, nu eram sigură că voiam.

Privirea Talei nu m-a slăbit, aşa că, în cele din urmă, am încuviinţat din cap şi mi-am văzut de drum.

19

M-am plimbat înainte şi-napoi la intrarea în aripa lui Dowager. Reşedinţa ei se afla în capătul cel mai îndepărtat din Ouzdad, cu zidurile din spate încastrate în peretele canionului. Pentru a intra, trebuia să treci de o pereche enormă de uşi, care izolau întreaga aripă de restul palatului. Erau frumoase, precum cea mai mare parte a palatului, dar se deosebeau prin picturile care le încadrau. Două păsări tesleet stăteau de pază, fiecare cu câte o aripă întinsă. Penele din aripi scânteiau în reflexii de nestemate: verzi, roşii, purpurii, iar capetele aveau coroane de pene albe.

Idris s-a ivit în spatele meu, tăcut ca o umbră, şi m-a prins de încheietură. Fără să-mi dau seama, mi-am încurcat degetele în lanţul colierului, însă nici măcar asta nu m-a putut distrage. Am rămas amândoi tăcuţi, în timp ce el mi-a descâlcit lanţul.

— Mulţumesc că faci asta. Ştiu că rişti mult. Dar nu ţi-aş fi cerut-o dacă n-ar fi fost important, a zis el cu voce scăzută.

Am dat din cap fără să-mi ridic privirea.

— Ştiu. Nu schimbă nimic – în continuare mi-e teamă.

Dowager nu s-a ridicat când am intrat, însă Furat, da. M-am lăsat pe o pernă de pe podea, iar Idris şi Furat m-au imitat numaidecât. Dowager nu şi-a mutat privirea de la fereastra deschisă şi nu ne-a salutat pe niciunul.

Asemănarea lui Itou bint Ziyad cu nepoata ei, cu mine, m-a lăsat mută de uimire. Bărbia uşor ascuţită, gura largă, ochii încadraţi de riduri. Mi-ar fi putut fi bunică, atât de bine semănam.

Încă mă uitam la ea fix, când şi-a ridicat privirea şi m-a surprins. Era greu să nu tresari văzându-i expresia feţei – vârsta şi durerea o apăsau şi nu-mi dădeam seama dacă arăta mereu aşa sau părea astfel doar când Maram se afla prin preajmă. Nu-mi imaginam cum se simţeau nici Maram, nici Dowager. Una, confruntată cu dovada

eşecului de a-şi apăra poporul, şi cealaltă, cu felul în care bunica ei trebuie să o fi văzut, drept o reprezentare a acelui eşec.

— Ya'bnati, mi s-a adresat ea în kushaila. Copilă.

Nu sunt sigură ce m-a determinat să vorbesc în kushaila, dar am făcut-o.

— Dowager Sultana, am zis, nu sunt Maram.

Furat s-a tras înapoi, de parcă ar fi fost lovită. Mi-am închipuit că n-o auzise niciodată pe Maram vorbind în kushaila. Cât despre Dowager, s-a aplecat, cu chipul calm şi serios, de pe care se şterseseră durerea şi oboseala.

M-am gândit că, după război, puţine lucruri puteau să o surprindă sau să o determine să-şi arate surprinderea.

— Atunci cine eşti? a întrebat ea în kushaila.

— Sunt dublura nepoatei dumneavoastră.

Ochii i-au stăruit pe faţa mea. M-a privit cercetător, parcă evaluându-mi fiecare trăsătură.

— Numele?

— Amani, sayidati.

— Qadissiya? a întrebat într-un final. Cadiză?

Am încuviinţat cu ezitare.

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet.

— Fratele meu a fost adăpostit pe Cadiz, a zis ea, vorbind în continuare în kushaila. Ei îşi trimit deseori scrisori în kushaila lor, i-au trebuit ani întregi să scape de obicei. Aji.

Vino aici.

Mi-a făcut semn să mă apropii. După ce i-am aruncat o privire lui Idris, care mi-a zâmbit încurajator, m-am ridicat şi m-am dus să mă aşez lângă ea. Îi simţeam mâinile uscate pe faţa mea, iar inelele pe care le purta erau reci la atingere.

— Cât de ciudat, a zis când mi-a dat drumul. Cum ai ajuns în locul nepoatei mele?

Furat ne privea curioasă pe amândouă. Nu înţelegea ce spuneam. Mi-am dat seama şi am schimbat pe vathekaar.

— Droizii imperiali au dat buzna în noaptea majoratului, am început eu.

Cuvintele îmi veneau mai uşor, acum că le mai rostisem înainte.

— Faţa mi-a fost scanată şi am fost răpită şi dusă în Ziyaana. Am fost pregătită să fiu Maram, pentru a o putea înlocui.

Dowager a ridicat din sprâncene.

— Să o înlocuieşti?

Am lăsat privirea în jos. Nu voiam să o insult pe Dowager, deşi probabil cunoştea reacţiile violente pe care Maram le trezea în rândul populaţiei.

— Nu e în siguranţă afară, am zis.

— Oamenii o urăsc, a spus Dowager cu un aer obosit. Din moment ce n-a făcut mai nimic să le câştige dragostea.

— Da, sayidati.

— Vathi nu se pricep să inspire iubire, a zis ea. Sau să o primească, din câte înţeleg.

— Sayidati?

— Sfiala nu ne stă în fire, a zis ea, iar în tonul său am recunoscut ceva din stilul răstit al lui Maram. Eu şi nepoata mea nu suntem apropiate. Motiv pentru care probabil te-a trimis în locul ei – e dificil pentru amândouă. Asta şi rebelii.

— Sayidati? am îndemnat-o din nou.

— Rebelii cu care tatăl ei crede că am o legătură.

Oboseala i s-a strecurat iar în voce. Puteam auzi ce nu spunea. *Rebelii cu care nu sunt asociată.* Se luptase cu propriul frate într-un război civil, însă, privind-o acum, nu credeam că ţinea să-i vâneze pe cei care mai rămăseseră din familia ei.

Am plecat fruntea. Ce-aş fi putut să zic? Nu aveam ce mângâiere să-i ofer. Maram îmi demonstrase în repetate rânduri toate lucrurile pe care Dowager le ştia deja.

— Ei bine, a spus ea. Spune-mi despre tine. Familia ta?

— Tot în Cadiz, am zis.

A înclinat capul, aşteptând să continui.

— Mama şi tata au o fermă acolo, împreună cu fraţii mei.

— Mai mulţi?

Pe chip mi-a înflorit un zâmbet ezitant.

— Doi, am continuat mai serioasă.

Le duceam dorul clipă de clipă, în fiecare zi – cum aş fi putut să nu o fac? M-am rugat de milioane de ori ca Husnain să fie bine după noaptea din kasbah. Ca toţi să fie bine.

— Sunt cea mai mică.

— Ah, a spus ea. Deci lumina ochilor tatălui tău.

Pentru prima dată după mult timp, am zâmbit larg.

— Poate, am zis. Eram preferata lui. Aveam multe în comun.

— Adică?

— Era botanist înaintea ocupaţiei… mă învăţa înainte… în fine, înainte.

Idris m-a strâns de mână pe sub masă şi m-am trezit zâmbind uşor.

— Îi plăcea poezia la fel de mult ca mie şi m-a învăţat şi asta, atunci când mama nu era atentă.

Furat a scos un sunet slab, dar a scuturat din cap când am privit-o.

— Şi eu eram la fel, mi-a zis Dowager. Fratele meu o moştenea pe mama, eu pe tata. Vânam deseori împreună.

Mă dureau obrajii de cât zâmbeam.

— Nu avem aşa ceva pe Cadiz. Cel puţin, nu acum.

— Nu. Presupun că nu. Odată puteam să vânăm acolo, însă călătoriile mele sunt limitate acum. Eu… vathi îmi refuză dreptul de a-mi vizita vechile domenii din sud.

A închis ochii o clipă.

— Era o vreme când nu aş fi acceptat refuzul nimănui. Când aş fi mers pe oricare stea doream.

— Îmi pare rău, sayidati.

A zâmbit.

— Păstrează-ţi compătimirea pentru tineri şi pentru morţi, fată. Mie nu-mi este de ajutor.

Minutele se scurgeau în timp ce vorbeam. Am crezut că-i spusesem lui Idris tot ce aş fi putut spune, însă cu cât Dowager îmi punea mai multe întrebări despre viaţa şi familia mea, cu atât aveam mai multe de zis. În schimb, am aflat despre copilăria ei şi cum a crescut. Vedeam că o

durea să vorbească despre viaţa ei de dinaintea vathilor, era o bucurie dulce-amăruie să-şi amintească de vremurile bune, ştiind că nu aveau să se mai întoarcă niciodată.

M-am simţit… nici nu pot să spun cum m-am simţit stând cu ea şi vorbind în kushaila. Parcă mă strecurasem înapoi în vechea mea piele. O cunoşteam pe fata asta care zâmbea şi vorbea fără amărăciune despre familia ei, care înclina capul când muzica se pornea în curte şi recunoştea melodia, care râdea când un băiat îi spunea o glumă.

Idris era mai destins decât îl văzusem vreodată. Avea umerii relaxaţi şi îi zâmbea fără întrerupere lui Dowager, umplându-i întruna paharul cu ceai, fără ca ea să i-o ceară. Îi fusese oare interzis acest lucru în timpul vizitelor lui Maram?

— Nu te-am mai văzut de mult zâmbind atât, vere, a comentat Furat.

El a scos un sunet dezaprobator.

— Nu fi ridicolă, a zis. Zâmbesc tot timpul.

— Există zâmbete, a spus Dowager luând paharul cu ceai, şi zâmbete.

El a ridicat din umeri, dar a lăsat capul în jos.

— Te cheamă Amani, da? a întrebat Furat.

Am încuviinţat în tăcere.

— La balul Terminus m-am întâlnit cu tine sau cu vara mea?

— Cu mine.

S-a lăsat pe spate, cu ochii uşor căscaţi.

— Poţi să mă consideri impresionată, a zis ea râzând. Ai fost leit Alteţa Sa Regală.

Am zâmbit larg.

— Verişoara ta nu e de acord.

Furat şi-a fluturat mâna.

— Nu toţi suntem cu ochii în patru când valsăm.

— Nu avem cu toţii motive să fim, a intervenit Idris. Dar tu te-ai descurcat foarte bine, Amani. Aproape că n-am crezut până să-ţi aud critica aspră referitoare la harul meu de povestitor.

— Atunci nu fi atât de înfiorător de plictisitor, am zis,

abţinându-mă să nu râd.

Dacă Husnain ar fi fost aici cu mine, s-ar fi simţit bine, m-am gândit – îi plăcea să râdă, mai ales dacă avea ceai şi mâncare bună. El şi Idris s-ar înţelege bine. Cel puţin Husnain s-ar distra făcând glume pe seama traducerilor şi a povestirilor sale lipsite de talent.

Dowager ne-a privit cu un zâmbet blând, în sfârşit relaxată în scaunul ei.

— Probabil îţi lipseşte foarte mult vechea ta viaţă, a zis Furat cu precauţie. Vechiul tău… sine.

— A fost greu. Mai greu decât orice aş fi crezut că voi înfrunta în viaţă, am răspuns eu sincer.

Mi-am dat seama că nu mai fusesem atât de relaxată din noaptea majoratului.

— Ouzdad e un răgaz.

— Unul meritat, a spus Furat. Suntem bucuroşi să te avem printre noi.

Dowager s-a ridicat cu un trosnet de oase bătrâne. Idris s-a ridicat odată cu ea şi s-a întins după baston. Dowager i-a făcut semn să se dea la o parte.

— Nu, a zis. Fata. Amani. A trecut ceva vreme de când nu m-am mai plimbat prin grădină.

El mi-a întins zâmbind bastonul. Fără să vreau, mi-am simţit colţurile gurii ridicându-se. Când am sărit în picioare şi l-am luat, Idris m-a strâns de mână.

— Mulţumesc, a murmurat.

— Nu e nevoie de mulţumiri pentru ce e oferit de bunăvoie, am replicat.

— Nu a fost de bunăvoie. Ştiu asta.

Ne-am privit fix o clipă şi am simţit cum căldura mă inunda, reînnoită şi puternică.

— Du-te! a zis într-un final. Dowager aşteaptă.

20

Am dormit adânc în noaptea aceea. Auzeam vântul şuierând prin canion, fântâna bolborosind în curtea noastră şi sute de alte sunete ale unui domeniu întins pregătindu-se de somn. Sunete în mare parte absente în aripa mea din Ziyaana. M-am trezit împrospătată înainte ca soarele să răsară şi ca palatul să se trezească. Nu am mai sculat-o pe Tala şi m-am îmbrăcat singură. Probabil avea să facă o criză când avea să-şi dea seama că ieşisem din camerele mele îmbrăcată doar într-un caftan gri-oţel, cu puţine bijuterii şi cu părul împletit într-o coadă simplă.

Mi-am pus o mantie şi mi-am croit drum prin palat, spre templu.

Templul Dihyei era sobru în comparaţie cu restul Ouzdad. La intrare avea o arcadă gravată cu versuri din Carte, susţinută de două coloane albe simple. Curtea era pavată cu plăci simple din marmură gri şi verde, cu o singură fântână din piatră în centru, înconjurată de bănci şi rogojini. Era mărginită pe trei laturi de coridoare, ale căror coloane albe aveau vârfurile învelite în lemn închis la culoare. Ţiglele acoperişului erau de un verde strălucitor şi vesel şi ieşeau în evidenţă chiar şi în lumina ceţoasă a zorilor. Era o structură legendară. Jumătate dintre zidurile sale fuseseră aduse din ruinele lăsate de un război civil străvechi.

Acolo nu vedeai icoane, nici picturi murale înfăţişându-i pe liderii noştri sau pe adepţi. Pereţii şi coloanele aveau inscripţionate cuvinte vechi, versuri din Cartea noastră, reamintind de Dihya, de pace şi de credinţă. Am auzit lipăitul picioarelor goale pe piatră, foşnetul uşor al robelor, murmurul crescând al oamenilor care se rugau. În celălalt capăt al curţii se afla o pereche de uşi din lemn închis la culoare, gravate cu pomi roditori: uşile către zaouia[9]. În partea opusă, găsea adăpost şi era bine-venit oricine avea nevoie de odihnă, de milostenie sau de ajutor.

---

[9] Cuvânt arab desemnând o şcoală religioasă sau o mănăstire (n. tr.).

Am simţit miros de ierburi parfumate proaspăt arse şi aroma clară şi puternică a templului însuşi, clădit de oameni cu piatră şi cu rugăciune. Nu m-am putut aduna să intru, aşa că m-am aşezat în curte, sub tendă, şi am tras aer în piept.

Pentru prima dată după luni bune am simţit că mă învăluie ceva asemănător păcii. Tensiunea din piept, din muşchi s-a risipit. Când am expirat, a fost ca şi cum sute de pietricele s-au desprins şi s-au rostogolit departe. Pentru o fracţiune de secundă, n-am fost nici Maram, nici Amani. Eram o fată într-un templu, plină doar de dorinţe şi de aşteptări. Soarele răsărea, iar razele îşi făceau drum prin curte, împărţind-o în lumină şi umbră. O pasăre s-a cocoţat pe marginea curbată a fântânii, ciripind spre apă, de parcă aceasta i-ar fi putut întoarce trilul.

O mână plină de inele mi-a atins umărul. Am sărit surprinsă în picioare. Când m-am întors, am văzut-o pe Furat de dincolo de bancă. Părul îi atârna ondulat pe umeri, la fel de lipsit de podoabe ca al meu, şi purta un caftan la fel de modest. Nu eram singura care îşi evitase slujnica în acea dimineaţă.

A zâmbit.

— N-am vrut să te iau prin surprindere, Amani, a zis ea.

Era calmă şi stăpână pe sine, profund relaxată în templu.

Avea o seninătate şi o linişte adâncă pe care ştiam că nu le-aş putea tulbura vreodată. Mă îndoiam că mulţi oameni ar fi putut să o facă.

Ne-am aşezat amândouă pe bancă, tăcute, în timp ce lumina dimineţii însenina treptat curtea.

— Acesta e locul meu preferat din toată lumea, a zis ea. Nu există altul care să mă umple de o asemenea linişte.

— Pari să te simţi ca acasă aici, am remarcat. În Ouzdad, vreau să spun.

— Adevărul e că n-am vrut niciodată să plec de aici, a spus fără să mă privească. Am plâns când bunica mi-a sugerat-o. Toată viaţa i-am evitat pe vathi şi pe verişoara mea – aici nu au nicio putere. Şi apoi, dintr-odată…

— Atunci de ce să pleci?

Nu reuşeam să înţeleg. Dacă aş putea alege, aş rămâne în Ouzdad pentru totdeauna. Nu era perfect, dar era o oază departe de politica şi de intrigile vathek.

Furat a tăcut, reflectând la întrebarea mea. Mi-am dat seama cu uimire că nu putea fi forţată să facă nimic dacă nu-i servea propriilor scopuri.

— Datoria. Am o datorie faţă de familia mea, faţă de bunica, de Andala. Detest ce a devenit planeta noastră şi nu pot să rămân aici, plângându-mă. Ar fi trebuit să plec mai devreme, dar…

— Pot să te întreb… de ce nu te place Maram?

Furat a pufnit.

— Timpul petrecut în Ziyaana te face diplomată. Maram mă urăşte. Sunt destul de sigură că, dacă ar putea, ar pune să fiu executată.

— De ce?

— Înainte ca Najat să moară, mamele noastre – a mea şi a lui Idris – i-au condus pe cei loiali nouă într-o lovitură de stat, în speranţa de a-i lua puterea lui Mathis şi de a-l pune pe fratele meu pe tron.

Începutul Exterminării, m-am gândit.

— Au eşuat, am zis eu, de parcă era nevoie de completări.

— Au eşuat, a repetat ea. Întreaga ramură Watasi a fost nimicită. Cu excepţia mea, pentru a le aminti tuturor celorlalţi care era preţul când pierzi în faţa vathilor.

— Asta nu explică de ce Maram te urăşte, am zis încruntată. Sau de ce Idris este logodit cu ea şi tu exilată.

— Maram… Ea este incapabilă să privească raţional această jumătate a familiei ei. După lovitură, tatăl ei a trimis-o pe Luna-Vaxor şi cred că asta a făcut-o şi mai paranoică. Precum ştii, vathi nu o iubesc. Pentru ei este o corcitură, iar cei care nu o urăsc pentru descendenţa sa o detestă ca presupusă urmaşă la tronul imperial. Însă i-au sădit o neîncredere profundă în noi – crede că, dacă mi s-ar da libertate, m-aş întoarce împotriva ei.

— Şi Idris nu?

— Suntem două feţe ale aceleiaşi monede, a răspuns ea blând: îndurare şi cruzime. Am fost crescuţi să ne rugăm pentru mila vathilor şi să facem orice pentru a o păstra.

Nu-mi puteam imagina cum trebuie să fi fost pentru Maram să crească astfel, ocărâtă pentru circumstanţele naşterii ei, vânată de jumătate din propria familie, urmărită de cei de un sânge. Ce fel de persoană se naşte dintr-o astfel de copilărie? Ce fel de femeie devine? Mereu speriată, plină de ură şi crudă, toate ca să supravieţuieşti.

Nu-mi puteam imagina nici cum e să creşti ca Idris şi ca Furat, îngroziţi că puţina stabilitate obţinută le poate fi răpită într-o clipă. Echilibrul pe care îl aveau, în pofida situaţiei, m-a uimit.

— Maram se înşală? am întrebat precaut. În legătură cu tine?

S-a gândit o vreme înainte să răspundă.

— Dacă aş crede că pot – că poate oricine să o întoarcă împotriva vathilor –, nu mi-ar fi atât de frică de viitoarea ei domnie. Aş încerca să mă împrietenesc cu ea, să o ajut. I-aş jura chiar şi loialitate. Însă a întors întreaga planetă împotriva ei. Să sperăm că, în final, răbdarea va da roade.

Mi-am îndreptat privirea spre cer. Ne apropiam periculos de mult de trădare. Nu va exista niciun nou regim, regele Mahis se îngrijea de asta în fiecare zi. Iar cercul makhzen al lui Furat n-ar fi susţinut-o, indiferent de situaţie.

A pus o mână pe braţul meu.

— Ştii ce mi-a zis bunica înainte să plec în Ziyaana?

Am clătinat din cap.

— Că toţi cei din Ziyaana vor spune să te resemnezi cu înfrângerea. Să nu o faci. Chiar şi fericirea ta înseamnă rebeliune.

Am vorbit fără să mă pot abţine.

— Poate că fericirea este rebeliune, dar nu va câştiga războiul.

Furat m-a privit, cumpănind încă.

— Nu, n-o va face, a rostit într-un târziu.

Vântul a suflat prin curte.

— Dar mai există o cale.

Furat m-a strâns de braţ. Clopotele care anunţau deschiderea porţilor exterioare au sunat, urmate de tropotul unor copite.

— Vino! Vreau să cunoşti pe cineva.

21

Pe porţi au intrat călare trei femei tazalghite, cu mantii şi văl, îmbrăcate în albastru-închis. Două se aflau pe cai negri, dar călăreaţa din faţă, cea care descăleca, avea un armăsar alb. Şi-a tras vălul de pe chip şi turbanul de pe cap în timp ce se apropia de noi. N-a scos niciun sunet şi, spre deosebire de cele care au rămas călare, nu purta sabie la şold şi nici vreun talisman.

M-am străduit să-mi controlez reacţia când i-am văzut chipul.

Această femeie tânără arăta exact ca Massinia.

Nu părea mult mai în vârstă decât mine, deşi era cu mult mai înaltă. Lumina soarelui se reflecta pe pielea ei închisă la culoare şi pe monedele din argint care îi atârnau la urechi. Grămada de păr creţ îi era strânsă într-o singură coadă ce curgea de la coroana de pe frunte, într-un cordon gros, pe spate. Avea două daanuri negre, câte unul pe fiecare obraz, deşi pe frunte nu purta coroana Dihyei. O cicatrice i se întindea din lobul urechii, dispărând sub maxilar.

Nu puteam să ignor asemănarea ei cu Massinia, cum nu o puteam ignora pe a mea cu Maram. Era mai tânără decât în majoritatea reprezentărilor, însă asprimea trăsăturilor, expresia dură a gurii, faţa ei vădeau o asemănare nu stranie, ci exactă.

Furat şi-a apropiat gura de urechea mea.

— Nu sunt aici să te rănească, a murmurat, după care s-a îndepărtat.

Părul mi s-a ridicat pe braţe, parcă aveam o revelaţie. Zvonurile despre rebelii de pe Cadiz mi-au revenit rapid în minte: Massinia renăscută, strângând rândurile rebelilor. Nu putea fi adevărat – nu? Şi totuşi… Priveam dovada vie. Iat-o pe conducătoarea rebelă. *Sângele nu moare niciodată* nu era o figură de stil. Era realitatea.

Aproape că m-a copleşit o a doua undă de şoc. Furat. Hotărârea ei de a se întoarce în Ziyaana îmi era dintr-

odată clară. Datorie, spusese ea. Un fel de datorie diferit de ceea ce îmi imaginasem eu. Spiona. Spiona pentru Massinia. Capul îmi vâjâia gândindu-mă la asta.

Însă de ce mă adusese aici?

Tânăra femeie a făcut un semn energic din mână, iar însoţitoarele ei şi-au întors caii, inclusiv armăsarul alb, şi au plecat. Pe chipul ei s-a întins un zâmbet, de parcă i se părea amuzant felul în care arătam.

— Vino cu mine, a zis în kushaila.

Se vedea că era obişnuită să fie ascultată.

Ceva mai departe, în grădină, se afla o masă pe care erau o ladă din metal şi două cupe mici. Tânăra a luat loc într-o parte, strângându-şi picioarele sub ea, iar eu m-am aşezat în partea opusă. Lada conţinea gheaţă pisată. Ea a umplut cupele şi le-a pus între noi, pentru ca gheaţa să se topească, apoi şi-a întins hotărât palmele pe masă, parcă pentru a nu-şi pierde controlul.

— Te-ai născut cu faţa aceasta? m-a întrebat.

Kushaila ei suna diferit de a mea, mai tăioasă, mai iute.

— Da.

Vocea îmi era plină de uimire.

Ca întreaga ei persoană, privirea îndreptată spre mine era ageră şi iscoditoare. Poate că era felul ei, felul tazalghit, de a căuta slăbiciunea în toţi cei întâlniţi. Sau poate că, la fel ca mie, nu-i venea să creadă că eram o dublură.

A pufnit în râs când am ridicat bărbia.

— Atunci probabil te simţi destul de norocoasă să fi fost salvată de la sărăcie.

Nu mi-am putut stăpâni ironia.

— Doar un prost ar putea spera la salvare în Ziyaana. Chiar şi din aur, o cuşcă rămâne o cuşcă. Chiar dacă îmi înmoaie mâinile.

A zâmbit, iar faţa i s-a transformat – arăta mai tânără, mai radioasă, iar daanul de pe obrazul stâng s-a adâncit într-o gropiţă.

— Deci nu eşti proastă, a zis trăgând spre ea una din cupe. Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Şi care e numele tău?

O tratam cu precauţie.

— Amani.

— Drăguţ, a răspuns. Mama mi-a spus Arinaas, deşi puţini mai folosesc acest nume. Aveam nouă ani când mama şi-a dat seama că rebelii ne urmăreau tabăra pe câmpii. Bănuieşti ce voiau.

— Massinia renăscută.

Şi-a ridicat cupa în semn de confirmare.

— Văzuseră semnul de pe umărul meu şi l-au luat drept semn de la Dihya.

Am făcut ochii mari. Sigur nu se referea la...?

— Semnul?

A lăsat jos cupa şi a tras de gulerul veşmântului până a scos la vedere mare parte din claviculă şi din umăr. Căldura mi s-a scurs din corp. Cicatricea pornea chiar de sub gât, o explozie albă, şi i se întindea pe umăr în zeci de linii subţiri. Arăta de parcă din cicatrice izbucniseră vâlvătăi, arzându-i pielea. Şi totul era întreţesut cu aur. Nu piele mai palidă sau linii tatuate, ci aur, ce îi strălucea şi scânteia în piele.

— Şi au primit rebelii ce voiau?

A ridicat o sprânceană, iar gura i s-a arcuit într-un zâmbet amuzat.

— Mama nu era fraieră. Ştia ce avea să se întâmple – aş fi supravieţuit un an poate, cât ei m-ar fi plimbat mândri de colo colo. Apoi vathi m-ar fi găsit şi m-ar fi executat.

— Dar acum...

— Le-a spus că, dacă îi mai prinde urmărindu-ne tabăra, o să-i ucidă. Apoi a mers în Andala chiar după Exterminare, ca să vadă ce îi împinsese pe acei oameni disperaţi să caute un salvator pe această lună.

Nu e greu de imaginat ce a găsit. Chiar dacă nu cunoscusem Exterminarea, am ţinut minte acel an. Părea că mamele din satul nostru nu aveau să se oprească niciodată din plâns. Părea că Garda nu va pleca niciodată. Că niciodată nu era suficientă mâncare, apă sau destui

bani. Ultimul frate în viaţă al mamei şi familia lui au dispărut în anul acela.

— Ce s-a întâmplat când s-a întors?

— Le-a chemat pe celelalte regine tazalghit, a spus Arinaas, privindu-mă în ochi. Şi au plănuit. Restul vieţii mele, viitorul lumii, destinele a miliarde de oameni.

Chipul i se îmblânzise, dar a redevenit aspru. Furia era, probabil, ceva constant, mereu aproape de suprafaţă, luptându-se pentru aer cu toate revendicările pe care trupul ei le reprezenta.

Cunoşteam sentimentul, pe Dihya, chiar îl cunoşteam. Niciuna dintre noi nu ceruse astfel de chipuri, de semne, de soartă, dar ne-au fost băgate pe gât oricum.

— Spune-mi, a reluat ea, crezi în Dihya?

— Cred, am răspuns.

— Nu eram sigură de asta când aveam vârsta ta, a zis. Nu reuşeam să înţeleg de ce mi se dăduse faţa Massiniei, semnul ei şi nimic mai mult. Nu am vise despre o viaţă trecută. N-am nimic din răbdarea ei, din perspectiva ei. Cartea nu îmi arată înţelesuri ascunse. Am doar chipul ei şi, în majoritatea zilelor, m-am simţit pedepsită. Odată ce vestea s-a răspândit, oamenii au început să vină în tabăra mamei, căutând credinţă, alinare sau tărie, iar eu nu aveam nimic din toate acestea.

Se uita în cupă, cu privirea în gol, de parcă o putea vedea pe fata care fusese, tânără, plină de amărăciune şi singură.

— Ştii de ce mi-am dat seama?

Am clătinat din cap.

— Nu contează dacă sunt Massinia, cum nu contează nici dacă tu eşti prinţesa imperială.

— Nu înţeleg.

— O prinţesă şi o profetesă pot realiza lucruri incredibile. Putem face dreptate pentru milioane de oameni. Putem face ceea ce oamenii obişnuiţi nu pot.

Şi ce anume nu puteau face oamenii obişnuiţi? Inima îmi bătea repede, în timp ce mintea îmi gonea, încercând să înţeleagă tot ce credea ea că noi – eu – puteam face.

— Ce anume vrei de la mine?

— Avem nevoie de un spion în Ziyaana.

— O aveţi pe Furat, am zis bănuitoare.

— Furat este o verişoară îndepărtată căzută în dizgraţie, a replicat Arinaas. Tu eşti o dublură. Ai acces la locuri şi la informaţii la care ea nu are.

Nu am zis nimic. Nu era nevoie să vorbesc – cunoştea riscul pe care îmi cerea să mi-l asum. A aşezat o cutiuţă neagră pe masă, între noi.

— Înăuntru este un comunicator imposibil de detectat de sistemul de securitate din Ziyaana. Informaţia e tot ce vrem acum. Priveşte, ascultă, raportează orice este de interes.

— Tot ce vreţi acum, am repetat, fixând cutia cu privirea.

Ideea mă provoca şi mă speria în acelaşi timp. Spionajul nu era un joc – ştiam ce s-ar întâmpla dacă eram descoperită. Nu puteam să acţionez pripit sau nesăbuit şi să mă arunc cu capul înainte, fără să mă gândesc la consecinţe.

— S-ar putea să apelăm la tine, a adăugat. Asta e natura muncii noastre.

— Rebeliunea, am precizat eu.

— Libertatea, a replicat ea şi mi-a aruncat o privire. O vei face?

Oricât de copilăros ar fi sunat, o voiam pe mama. Îmi doream sfatul ei, dar şi mai mult umărul ei, pe care să-mi pot pune capul. Aproape că puteam s-o văd, să miros apa de trandafiri cu care îşi dădea uneori pe păr, să-i urmăresc expresia fermă a gurii. Voiam mâna ei pe umărul meu, aşa cum fusese de nenumărate ori, voiam strângerea ei încurajatoare.

Chipul lui Arinaas părea sculptat în piatră. Probabil nu avea loc pentru blândeţe, dacă reuşise să supravieţuiască atât. Dacă îşi petrecuse viaţa ferindu-se de şoaptele şi de zvonurile care i-ar fi condus pe vathi la ea. Avea un foc în interior, o flacără de neoprit, care ar fi devorat pe oricine i-ar fi stat în cale. Asta trebuie să fi fost, m-am gândit, ce i-a

ţinut pe oameni lângă ea. Probabil îi inspira pe cei din jur, după ce aflau că nu are niciuna dintre amintirile Massiniei, ci doar aspectul ei. Asta e ceea ce m-a făcut să mă apropii, incapabilă să rezist flăcării speranţei care ardea în ea.

Orice ar fi aşteptat oamenii de la ea, Arinaas se călise în acel foc. Devenise cineva în jurul căruia merita să strângi rândurile.

Speranţă. Câştigată din greu, îmbibată de sânge, o speranţă care îi ardea şi îi lumina calea în acelaşi timp. Opusul a ceea ce cultivasem eu când încă eram pe Cadiz. Ceva ce fusese luminos şi strălucitor, lucind ca o lună pe cer. Inofensiv, însă lipsindu-i căldura proprie. Mi-aş putea oare trăi viaţa ştiind că nu mă apropiasem niciodată de o asemenea flacără? Mi-aş putea duce viaţa în Ziyaana conştientă că alesesem o existenţă ciuntită, din umbră, că acceptasem o schimbare îngrozitoare a sufletului meu, în loc să apuc cu ambele mâini ceva care m-ar putea transforma? Flacăra lui Arinaas mi-ar putea arde pielea şi rupe oasele, dar, în cele din urmă, aş ieşi refăcută, înnoită şi mai puternică, o versiune a mea pe care nimeni n-ar putea-o distruge.

Mă rugasem pentru un semn, pentru speranţă, pentru un scop când am fost trimisă pe Ziyaana. Mi se răspunsese cu ceva ce nici măcar nu-mi imaginasem.

— Voi face tot ce îmi ceri.

— Bun, a zis ea, de parcă se aşteptase la asta.

A întins mâna cu palma în sus şi, după o clipă, mi-am dat seama ce voia. Îi văzusem doar pe soldaţi făcând acest gest când se întâlneau sau se despărţeau. M-am întins peste masă, mi-am pus braţul peste al ei şi i-am strâns cotul, iar ea a făcut la fel.

22

Încă nu se crăpase de ziuă, dar iată-mă privind fix în fântâna din curtea noastră. Prezenţa mea o declanşase, aşa că apa curgea susurând. M-am gândit la ce îmi spusese Furat ieri, *Fericirea este rebeliune.* De când ajunsesem în Ouzdad, le găsisem pe amândouă: fericire şi tihnă cu Idris, pe care nu le mai trăisem din zilele dinaintea nopţii de majorat, şi rebeliune, cea de care auzisem de când eram mică, dar în care nu crezusem. Ştiam care ar putea fi preţul. Dacă eram prinsă, nu aş fi găsit îndurare în Ziyaana. Dar m-am mai gândit şi la noaptea în care fusesem luată din sânul familiei mele, la expresia de pe faţa lui Husnain în timp ce striga că vathi nu mă pot avea.

M-am gândit că, dacă m-ar vedea acum, ar fi mândru.

La lumina felinarului, propria reflexie mi-a întors privirea încordată, spartă de valuri şi de unde. O recunoşteam pe această fată, cu obrajii ei plini şi bărbia rotundă, cu ochi mari, acum mereu conturaţi cu kohl. Nu era o fată de fermier, nu cu lanţul din aur ce-i atârna la gât şi cerceii ornaţi. Şi nu era nici Maram; ea n-ar fi arătat niciodată atât de vulnerabilă ca mine acum.

Am înţeles, mirată că eram eu.

— Alteţa Voastră.

Eram prea obosită ca să fiu surprinsă sau speriată, deşi paşii lui Idris nu făcuseră niciun zgomot pe podeaua din piatră. Stătea la intrarea în umbrar, îmbrăcat la fel de simplu ca mine, într-o tunică verde-închis, ţesută pe margini cu fir alb, şi pantaloni largi asortaţi. Părul îi era lăsat liber, cum părea să fie mereu aici, iar faţa îi era în continuare umbrită de un început de barbă. Una dintre mantiile mele – ale lui Maram, mi-am amintit mie însămi – îi atârna pe braţ.

— De ce eşti treaz?

A ridicat o sprânceană.

— Tu de ce eşti?

N-am răspuns. El s-a apropiat şi mi-a aşezat mantia pe

umeri. Nu era prea groasă, dar ţinea departe răcoarea uşoară a dimineţii. Mi-am strâns-o în jurul umerilor şi m-am străduit să nu mă holbez la Idris. Mă gândisem prea des la el din dimineaţa în care îi cântasem. Şi pe măsură ce în mintea mea creştea conştiinţa faptului că puteam alege cine eram, la fel creşteau şi sentimentele mele pentru el.

Mi-a scos coada împletită de sub mantie şi mi-a aşezat-o pe umăr.

— Idris…

— Vreau să îţi arăt ceva, a zis într-un târziu. Vii cu mine?

* * *

M-a dus jos în catacombe. Mâna lui, uscată şi rece, s-a strâns în jurul mâinii mele şi m-a tras uşor prin semiîntuneric. Nu era niciun felinar, dar când mi-am ridicat privirea am văzut mici luminatoare planând aproape de tavanul peşterii. Şuierau şi şopteau ritmat spre noi, de parcă băteau măsura. Pasajul se întindea mult dincolo de picturile murale massinite. Idris m-a condus pe un drum care o lua la stânga şi apoi pe un altul. Într-un târziu, la capătul tunelului a apărut un cadru luminos.

Am ajuns într-o grotă incredibil de mare, al cărei tavan se surpase cu ani în urmă. Chiar sub deschizătură se afla un lac, cu apă întunecată şi liniştită. Aerul era ameţitor, plin de parfumul florilor şi al verdeţii. Oriunde mă uitam, creşteau plante şi copaci, încolăcite în jurul stalagmitelor, căţărate pe pereţi.

— Ce este locul ăsta? am rostit cu răsuflarea tăiată.

— Oaza Janat, a răspuns Idris. Eu şi Furat am descoperit-o când eram mici. Luna este plină de astfel de oaze subterane. Aşa au teraformat-o coloniştii.

— Suntem în siguranţă aici? Singuri?

A dat din cap şi m-a tras de mână.

— Tazalghitele controlează aproape toate oazele, dar pe aceasta au cedat-o familiei Ziyad cu secole în urmă, drept cadou. Oamenii lui Dowager o păzesc bine. Vom fi în siguranţă.

Am urmat o cărare care ne-a dus un nivel mai sus, pe o stâncă de pe care se vedea întreaga grotă. Am stat acolo o

vreme, privind lumina soarelui cum umplea peştera, tăcuţi în timp ce cântecul păsărilor se înălţa în jur. Când m-am îndepărtat, Idris m-a lăsat în pace. Am apreciat asta – că mă adusese aici, că nu punea întrebări – mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată. În Ziyaana, nimeni nu voia sau nu încerca să mă facă să mă simt în largul meu. Chiar şi aici, în Ouzdad, Dowager mă plăcea doar pentru că vorbeam kushaila, Furat îmi dădea atenţie pentru că puteam fi de folos rebeliunii, iar Tala era constant cuprinsă de disperare din cauza incapacităţii mele de a respecta regulile.

Aceasta era prima oară când cineva îmi oferea un răgaz, fără să ceară nimic în schimb.

În cele din urmă, am găsit un bazin mic, încastrat în peretele peşterii. Mi-am scos papucii şi, cu un oftat de mulţumire, mi-am băgat picioarele în apă, peste muchia pietrei. Era rece, dar aerul se încălzea cu repeziciune şi nu mi-a luat mult să-mi desfac mantia pe care mai devreme o ţinusem strâns. Janat era tăcută, aşteptând parcă ceva sfânt. Se auzeau păsărelele cântând, sunetul apei curgătoare şi foşnetul frunzelor, dar nu se vedeau nicăieri oameni sau, cel puţin, aşa părea. Eram ca într-un templu în aşteptarea chemării la rugăciune, a răsăritului, a slujbei. Am închis ochii, am respirat şi am simţit greutatea ultimei săptămâni alunecându-mi de pe inimă.

Idris m-a găsit aşa, sprijinită în mâini, cu faţa în sus, spre tavanul grotei. N-a spus nimic, şi-a scos şi el încălţările şi s-a aşezat alături de mine pe piatră. Tăcerile noastre erau deseori încordate, de parcă amândoi ne gândeam la după-amiaza din grotă sau la dimineaţa din curte. Nu ar fi trebuit să-l ating, nu ar fi trebuit să-l las să mă atingă. Ar fi trebuit să păstrez distanţa. Şi pentru că nu o făcusem, eram pusă în faţa unei alegeri.

Când m-am uitat la el, mă privea.

— Ce e?

A zâmbit.

— Te-aş putea învăţa să înoţi.

Am pufnit, iar zâmbetul i s-a lărgit.

— Alteţa Sa nu înoată, i-am reamintit. Iar eu voi merge doar acolo unde trebuie să fie ea. În plus, este o idee groaznică.

— N-ai trăit niciodată lângă apă?

Am clătinat din cap şi m-am întors.

— Era o vale, am zis eu după o clipă. Vathi au construit un baraj pe râu acum douăzeci de ani. Nu există niciun loc de înot.

— Ah, a fost singura lui reacţie.

Nu mă mai gândisem de foarte mult timp la valea care îmi fusese casă. Mereu gândurile mi se îndreptau spre Husnain sau spre Aziz şi spre părinţii mei. Nu mă gândisem niciodată că valea îmi va lipsi şi totuşi iată-mă cu inima strânsă la gândul munţilor şi al cerurilor sale ceţoase.

— M-am tot întrebat, a început din nou Idris, iar eu mi-am înăbuşit un oftat.

— Da, sayidi.

— Cântecul din dimineaţa aceea. Ce spunea?

Am simţit emoţia urcându-mi în gât, înainte ca măcar să îl privesc. Chiar nu ştia, îmi dădeam seama de acest lucru după expresia lui. Dar cât de nesăbuită fusesem să cânt un vechi cântec de dragoste! El ştia ce era, chiar dacă nu şi sensul cuvintelor. Fusese sedus de el la fel de mult ca mine, mă privise de parcă eram singura persoană din grădină, chiar în timp ce Tala ne mustra aspru că eram singuri.

Nu-ţi lăsa gândurile să rătăcească, mi-am spus. Nu aveam niciun viitor împreună. Orice deznodământ pe care mi-l imaginam pentru noi se afunda în tragedie. Oricât de frumos sau de bun era Idris, nu era al meu. Şi, cu toate astea, fericirea ce prinsese rădăcini în inima mea refuza să asculte. M-am uitat la el şi el la mine, absorbiţi şi incapabili să ne mutăm privirile.

M-am întors chiar când el şi-a pierdut echilibrul pe margine. Am privit parcă în reluare: surpriza, mâna întinsă, degetele agăţate de mantie. Nu mă aşteptam la greutatea sau forţa sa fizică, aşa că, atunci când m-a tras

după el, am ţipat.

Am căzut în bazin cu un pleoscăit. Cumva, apa se răcise de când îmi scosesem picioarele. Ajungea doar până la genunchi şi, după ce m-am zvârcolit şi m-am lovit de Idris, am reuşit să mă ridic în picioare. El m-a urmat după câteva secunde. Ne-am uitat şocaţi unul la altul, uzi leoarcă. Hainele s-au lipit de el ca un al doilea strat de piele, iar când m-am uitat în jos la mine…

Am gemut. Tala va fi foarte furioasă când mă va vedea. Oricât de simplu ar fi fost caftanul albastru, era distrus. Când mi-am ridicat din nou privirea spre Idris, rânjea.

— Ce e? am izbucnit.

Eram udă şi mă simţeam prost, iar încântarea lui nu mă ajuta cu nimic.

— Nimic, doar că…

A izbucnit în râs.

— Arăţi foarte furioasă. Vino, ştiu un loc unde ne putem usca.

M-a ghidat pe lângă marginea stâncii şi am coborât chiar pe mal. Era mai cald acolo, sub tavanul deschis al peşterii, iar soarele se afla la zenit, transformând lacul într-un turcoaz strălucitor. Apa se izbea şi se retrăgea de la mal, cu murmurul uşor pe care îl făcuseră în drumul nostru luminatoarele. La distanţă de câţiva metri era o piatră mare şi plată, iar Idris m-a condus acolo. Am întins mantia pe ea, în speranţa că se va usca repede, şi am oftat.

O clipă mai târziu, s-a auzit un pleoscăit. Am ridicat privirea. Idris îşi scosese cămaşa. În lumina dimineţii, părul şi pielea lui umede păreau să sclipească. Khitaamul de pe braţ arăta mai clar conturat şi mai întunecat decât ultima dată când îl văzusem. S-a uitat la el, parcă amintindu-şi, şi apoi la mine. A făcut ochii mari şi a înlemnit, ca şi cum nu se aşteptase să mă surprindă privindu-l.

Ar fi trebuit să mă uit în altă parte. Dar eram încremenită, cum părea să fiu mereu când Idris era prin preajmă. I-am simţit pielea caldă sub palmă şi mi-am imaginat pentru o clipă că aş putea să-i simt inima bătând

dedesubt. Când frunţile ni s-au atins, am închis ochii şi am răsuflat adânc.

În tot timpul petrecut în Ouzdad ne-am apropiat unul de celălalt milimetru cu milimetru, atingându-ne uşor degetele, aranjându-ne şuviţe rebele, privindu-ne pe furiş. Ştiam ce voiam. Propria fericire, nu legată de el, ci alături de el.

Înţelegeam ce aş putea avea, în secret, pe ascuns, dar real. Îmi arătase o părticică din cine era şi acum…

Degetele i s-au încâlcit în claia mea de păr ud. Simţeam că întreaga lume dintre noi aştepta decizia noastră. Decizia mea. Zâmbetul altfel acum, mai molcom, mai dulce, făcându-mă să-i răspund la fel. I-am dat după ureche o şuviţă şi am coborât uşor degetul pe obrazul lui.

Am simţit că întregul lui corp aştepta sărutul. Degetele mi s-au strâns pe braţul său şi m-am ridicat pe vârfuri pentru a-l întâmpina. Mi-a cuprins capul în palme, în timp ce gura lui a atins-o uşor pe a mea o dată, apoi din nou. Părea o întreagă conversaţie în sine – întrebări pe care le aveam, dar nu le puteam articula, răspunsuri pe care voiam să le ofer, dar nu ştiam cum. M-a tras lângă el până când corpurile noastre s-au lipit, până când a trebuit să îl cuprind cu braţele pentru a-mi ţine echilibrul.

Mai sărutasem şi alţi oameni, iar lucrurile pe care mi le aminteam erau ciudate – gustul unei guri, albina care bâzâia în jurul capetelor noastre, soarele care ne bătea în creştet.

Nu m-am gândit la nimic din toate astea cu Idris. Fierbinţeala bruscă pe care o simţisem de fiecare dată când eram împreună, răsuflarea sacadată, împunsătura repetată a dorinţei se învârtejeau, împingându-mă mai aproape de el, deschizându-mi gura sub a lui. Îmi spuneau să îi răspund la întrebări, să îi spun ce voiam, cum mă simţeam, să îi dau răgazul pe care îl căuta şi, astfel, să-l capăt şi eu pe al meu. Lumea dispărea, monotonă, când ne despărţeam. Tot ce auzeam, tot ce simţeam se rezuma la noi doi şi la puţinul spaţiu dintre noi.

Pentru a doua oară în acea zi, mi-am amintit cuvintele

lui Furat. *Fericirea e rebeliune,* m-am gândit.

23

Dimineaţa plecării m-a prins nepregătită. Un vânt puternic sufla în canion, şuierând furios, avertizând pe toată lumea de sosirea furtunilor de nisip. Ouzdad însăşi era tăcută, umbrită de norii de pe cer. Zorii zilei m-au găsit stând în faţa oglinzii, în timp ce Tala mă îmbrăca în ceva primit în dar de la Dowager. Slujnica ce adusese caftanul stătea alături, privind atent cum se mişcau de colo colo mâinile Talei, potrivind cureaua şi pelerina.

Era un caftan frumos, cenuşiu, cu mâneci până la cot bătute pe margini cu cristale negre şi brodate cu purpuriu-închis. Peste el venea o jachetă fără mâneci, lungă până în podea, de aceeaşi culoare purpurie, iar un torent de şifon din mătase gri, în mai multe straturi, se revărsa de pe umeri, adunându-se pe podea în spatele meu. Îmi curăţase henna de pe mâini noaptea trecută şi, chiar încărcate de inele, degetele arătau golaşe.

— Gata, a zis Tala, trecând în faţa mea, să mă privească. O frumuseţe.

— Dowager a cerut să o vadă înainte de plecare, a zis slujnica în kushaila.

Tala a tradus până să răspund şi, după o clipă, am încuviinţat din cap.

M-am îndreptat spre aripa lui Dowager şi m-am oprit la intrare. Avea să treacă mult timp până să revăd imagini ale păsării tesleet şi voiam să-mi întipăresc în memorie felul în care încadrau uşile. Massinia fusese însoţită în cea mai mare parte a lungii ei vieţi de o astfel de pasăre, cu o coroană de pene dintr-un verde smarald incredibil de strălucitor. Unii credeau că era Azoul, pasărea tesleet pe care o întâlnise în deşert, şi că semnul pe care îl purta era darul său pentru ea, care să le lege una de cealaltă. Nu ştiam dacă să cred asta, însă pasărea vestise întotdeauna schimbarea şi puterea. Şi acum dispăruse.

— Gata, doamna mea? a întrebat slujnica într-o vathekaar cu accent.

Am încuviinţat din cap, iar uşile s-au deschis cu un geamăt.

Dowager Sultana stătea în obişnuitul ei scaun ca un tron, cu faţa îndreptată spre o fereastră deschisă.

— Îmi pare rău să te văd plecând, fato, a zis ea în kushaila. Mi-ar fi plăcut să mai bat aleile grădinii împreună cu tine. Puţinele plimbări de după-amiază nu mi-au ajuns.

M-am străduit să zâmbesc şi m-am aplecat să-i sărut ambii obraji şi mâinile.

— Dacă voi mai fi în viaţă, am zis în kushaila, probabil mă veţi revedea la anul.

A mormăit şi şi-a fluturat mâna.

— Un an este prea mult pentru o femeie bătrână ca mine.

Furat a intrat grăbită, încă în veşmintele de somn, cu părul revărsat pe spate.

— Mă temeam să nu fi plecat deja.

Abia am apucat să mă ridic, că m-a tras spre ea, într-o îmbrăţişare. Strângând-o în braţe la rândul meu, am fost străbătută de un sentiment de recunoştinţă. Nu petrecuserăm mult timp împreună, însă ce aflasem despre ea m-a liniştit.

Era un aliat bun, aici şi în Ziyaana. Iar acum simţeam că eram şi camarade. Avea să-mi păzească spatele, iar eu pe al ei.

Pentru scurt timp, mi-am dorit o soră adevărată – care să aibă grijă de mine pentru simplul motiv că aşa voia. Însă n-am avut o astfel de viaţă, iar dorinţa mea a venit şi s-a dus, aprinzându-se şi dispărând cu viteza fulgerului.

— Când ne vom întoarce în Ziyaana, vom fi duşmance, a zis ea, trăgându-se înapoi.

— Dar noi vom şti adevărul, am răspuns, strângându-i mâna.

Data viitoare când ne vom întâlni, eu îi voi spiona pe vathi. Ideea a trezit în mine deopotrivă frică şi entuziasm, dar gândul că voi avea o aliată însemna pentru mine mai mult decât orice altceva.

Am plecat la fel cum veniserăm, conduşi de Nabil şi

garda sa în afara canionului şi prin deşert. Am simţit o împunsătură în piept şi m-am străduit să nu privesc înapoi. Petrecusem trei săptămâni la umbra acelui canion, fericită şi în siguranţă. Acum eram obişnuită să mă simt astfel, iar perspectiva întoarcerii în Ziyaana, un loc învăluit în durere, mă înspăimânta.

Departe la orizont, am văzut silueta a şase femei tazalghit călare. Unul dintre cai s-a ridicat pe picioarele din spate, nechezând furios. Nu ştiam dacă era Arinaas sau dacă ea le trimisese pe femei să ne urmărească părăsind palatul. Însă vederea lor m-a încurajat oricum.

Ştiam că nu eram singură.

* * *

Odată ajunşi în aer, m-am retras în camera mea. Nu simţeam nicio dorinţă să petrec următoarele câteva ore permanent conştientă de prezenţa lui Idris, întrebându-mă când îl voi revedea.

Am tot aţipit până când Tala m-a trezit şi m-a ajutat să mă aranjez.

— Eşti bine? a întrebat.

Am dat din cap că da şi mi-am aşezat mantia subţire pe umeri.

— Nu cred că sunt pregătită să mă întorc.

Tala a zâmbit.

— Mi s-ar părea ciudat dacă ai fi.

Când am ieşit din cameră şi am intrat în salon, vasul îşi începuse coborârea spre Walili, urmând să aterizeze în Ziyaana. Idris era deja acolo, lângă fereastra mare, încadrat de un val de nori şi de lumina de după-amiază a planetei. Avea părul prins la spate, ca întotdeauna în Ziyaana, şi jacheta bleumarin încheiată până la gât. Părea sever, cu faţa proaspăt bărbierită, lipsită de expresie. Sprâncenele nu îi erau ridicate sarcastic, iar micile încreţituri de la coada ochilor lipseau.

Când s-a întors de la fereastră şi m-a văzut, figura i s-a destins. M-am trezit zâmbind la rândul meu, doar un pic. Şi când mi-a întins mâna, am apucat-o fără să ezit.

Avea mâinile uscate şi calde, mâinile unui makhzen, cu

puţine cicatrice şi fără bătături. Probabil că Idris nu arase niciodată pământul şi nu cărase grâul în hambar. Luptele lui erau cu totul diferite.

Am înlemnit când mâna lui mi-a atins uşor obrazul. Degetele i-au alunecat în spatele urechii mele şi prin păr.

— Data viitoare când ne vom vedea, a început el, nu vom fi noi înşine.

Mi-am împletit degetele cu ale lui. Ştiusem de la început că timpul nostru va fi drămuit şi puţin, împărţit între angajamente, în vreme ce întreaga lume mă va privi ca fiind Maram. Ştiam că nu va fi destul, dar în momentul acesta tot era ceva, ba chiar mai mult decât avusesem înainte să fi plecat în Ouzdad.

— Cu toţii avem rolurile noastre, i-am spus. Asta nu schimbă…

— Nimic, m-a întrerupt şi a zâmbit. Lanţurile pe care ei le-au făurit au fost rupte, iar Soarta ne-a condus paşii spre libertate.

Nu mi-am putut stăpâni zâmbetul.

— Asta a fost o traducere foarte bună. Şi încă dintr-un poem mai puţin cunoscut.

— Dowager m-a ajutat.

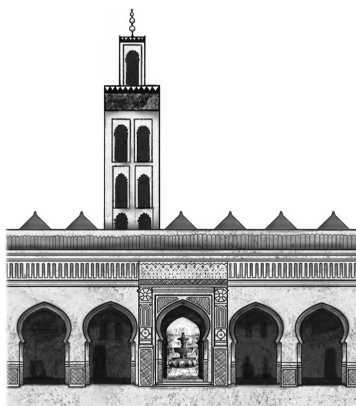
Râsul mi-a fost copleşit de un val de emoţie. Recunoscuse că nu ştia să citească prea bine în kushaila, dar se chinuise să găsească ceva pentru mine. Era un dar mai preţios decât îşi imagina.

I-am strâns mâna. Nu ştiam când ne vom revedea, câte săptămâni sau luni va trebui să aşteptăm până să ne întâlnim din nou.

— Ne vom revedea? am întrebat blând, lipindu-mi fruntea de a lui.

— Da, a răspuns, ca o promisiune. Da.

ZIYAANA, ANDALA

24

— Te vei stinge de dor precum Bayad? a bombănit Tala într-o după-amiază, smulgându-mi un hohot de râs.

M-am uitat la ea, revenindu-mi din visare.

— Se termină cu bine, nu? am întrebat.

Povestea lui Bayad şi a lui Riyad era cea a unei iubiri ce reuşise să depăşească diferenţele şi clasa socială. Bayad, fiu de negustor, se îndrăgostise de Riyad, o slujnică la curtea vizirului. Nu era printre preferatele mele – Bayad era prea leşinat pentru gustul meu –, dar oricum era frumoasă.

Tala a pufnit.

— Întrebarea rămâne valabilă.

Ziyaana părea tăcută de când mă întorsesem din Ouzdad, în urmă cu trei zile. În mod surprinzător, Maram mă lăsase de capul meu şi nici pe Nadine nu o văzusem. Nu eram copleşită de dor, cel puţin asta îmi spuneam, deşi petreceam exagerat de mult timp visând cu ochii deschişi şi ducându-i lipsa lui Idris. Cu cât eram mai departe de Ouzdad, cu atât timpul petrecut acolo părea un vis frumos.

Singura dovadă că fusese real era comunicatorul primit de la Arinaas. După cum mă instruise, l-am testat în prima noapte în Ziyaana, să mă asigur că are semnal. Îl ascunsesem sub literele de pe spatele talismanului, astfel că citatul din carte părea aprins de circuitele minuscule.

Crede, căci Noi cunoaştem lucruri neştiute de tine. Şi vedem ceea ce tu nu vezi.

Era ciudat să-l port la gât, cu mica sa suprafaţă gelatinoasă lipită de piele. Dar mi s-a părut că era mai în siguranţă acolo decât să risc să fie observat de Tala sau de vreun droid.

Am continuat şi în Ziyaana lectura basmelor începută în Ouzdad şi am extins-o către orice fel de poezie pe care puteam pune mâna. Aveam atât de mult timp, încât nu ştiam ce să fac cu el – nu existau capre de care trebuia să am grijă, livezi din care să culeg fructele sau mâncare ce

trebuia gătită în cuptorul din sat. Succesul meu, întâi la bal şi acum în Ouzdad, însemna că Nadine şi Maram mă lăsau, în mare, de capul meu. Petreceam cât mai mult timp posibil evitând să mă gândesc la următoarea sarcină. Până acum nu-mi făcuseră surprize – dar ştiam că rebelii şi întreaga lume o urau pe Maram. Ştiam că fusesem adusă pentru a muri în locul ei. Mintea îmi intra în alertă şi gândurile îmi deveneau sumbre ori de câte ori îmi aminteam asta.

Ţineam aproape darul lui Husnain cât de des puteam şi mă gândeam deseori la ce îmi spusese ultima oară când îl văzusem. O parte din mine îşi dorea să-mi încerc mâna cu propria poezie – în vremurile de demult ar fi existat saloane pline de kushaila, concurând pentru premii de la magistraţii oraşului, prin crearea celor mai bune versuri. Dar am încercat.

Destinul îi urmează paşii…

— N-o să mă sting, am asigurat-o pe Tala şi am bătut-o pe mână. Să înţeleg că eşti mijlocitoarea iubiţilor despărţiţi?

A ridicat din umeri, dar zâmbea.

— Ferească Dihya să fiţi vreodată cu adevărat iubiţi despărţiţi şi eu să fiu mijlocitoarea voastră, Amani.

Încă rânjeam când droidul a apărut să mă cheme la întâlnirea cu Maram.

Inima mi s-a strâns un pic în timp ce îmi puneam pelerina pe umeri şi apucam vălul întins de Tala. Ştiam că nu voi primi un perdaf; Maram şi Nadine credeau că mă descurcasem admirabil în Ouzdad şi nu aveau cum să ştie ce se petrecuse între mine şi Furat sau Dowager şi Idris.

Cu toate astea, dacă tulburarea mea era atât de vizibilă pentru Tala, ce ar putea deduce Maram privindu-mă?

Pe drum spre camerele ei, am încercat să mă pregătesc pentru o altă sarcină. Cel mai probabil avea să fie în Walili; nu-mi puteam închipui că ar trebui să călătorească iar la o distanţă la fel de mare ca până pe Gibra. Se ascundeau destui scorpioni în deşertul care înconjura Walili. Droidul m-a condus dincolo de uşa ei, apoi pe câteva trepte în jos.

Am ieşit în curtea pe care o văzusem când am vizitat-o ultima oară.

Am mers mai departe, către un umbrar izolat înconjurat de copaci şi plin de luminatoare plutitoare. Maram stătea pe o pernă, pe iarbă, având în faţă o masă joasă cu o tablă de şatranj întinsă. Era evident căzută pe gânduri, dar imediat ce s-a ivit droidul, privirea i s-a limpezit şi s-a întors către mine.

— Poţi să pleci, i-a zis droidului.

După o clipă, a făcut un semn spre văl şi a aşteptat să mi-l dau jos.

— Ei bine, a zis ea, ridicând din sprâncene. Te aşezi sau trebuie să-ţi poruncesc?

Mintea îmi oscila între teamă şi suspiciune. Însă după ce m-am aşezat pe pernă şi am scăpat de mantie, am avut impresia că Maram se plictisea. Pe tablă era aranjată una dintre problemele pe care Idris mi le arătase în Ouzdad, doar pe jumătate rezolvată.

— Deci dumneavoastră şi Înălţimii Sale vă place acest joc? am întrebat.

— Aţi jucat în Ouzdad?

Zâmbetul radios al lui Maram nu m-a făcut să mă simt mai în largul meu.

— Ne-a mai ţinut ocupaţi, am zis.

Nu era în întregime o minciună. Cu siguranţă, ne-a distrat pe amândoi.

— Deci… ţi-a plăcut? a continuat ea şovăitor.

Am ridicat din sprâncene, surprinsă.

— Să-mi placă?

Şi-a sprijinit bărbia în pumn.

— Am auzit că logodnicul meu este o adevărată partidă kushaila, a continuat ea. Nu eşti de acord?

Ca atâtea altele în cazul lui Maram, şi asta părea o capcană. Mi-am ales cuvintele cu grijă înainte să vorbesc.

— Înălţimea Sa a fost binevoitor şi amabil. Foarte relaxat.

— O formulare diplomată, a replicat sec. Şi niciun cuvânt despre frumuseţea sa.

— Înălţimea Sa are nevoie de confirmări? am întrebat cu acelaşi ton.

A râs.

— Aş putea fi mai caldă sau, cel puţin, asta mi s-a zis.

— De ce? am întrebat surprinsă. E o chestiune politică. Nu romantică.

— Mă uimeşti, ţărăncuţo. Aş fi crezut că genul provincial pune preţ pe dragoste.

Am încuviinţat dând din cap.

— Părinţii mei s-au luat din dragoste, am zis.

Păstram nenumărate amintiri despre lucrurile mărunte pe care le făceau unul pentru celălalt, care spuneau mai mult decât ce îşi declarau mulţi soţi în timpul festivalurilor. Mâna lui pe spatele ei, expresia blândă pe care ea o avea uneori când îl privea umblând prin casă. M-am simţit mereu norocoasă că am crescut într-o casă plină de dragoste, deşi îmi dădeam seama că, probabil, nu mă aştepta acelaşi lucru.

— Dar ştiam că nu voi avea acest lux. Că probabil ar fi trebuit să aleg pe cineva care să nu mă afunde şi mai mult în sărăcie decât pe cineva care să mă iubească.

— Destul de mercantil, a replicat Maram.

Părea încântată.

— Presupun că o burtă goală te face mercantil, am răspuns dând din umeri.

Tabla stătea nebăgată în seamă între noi, în timp ce ea se holba la mine de parcă aş fi fost o problemă interesantă.

— Nu suntem îndrăgostiţi, a rostit într-un târziu, pe un ton sec. Căsătoria este stipulată în tratatul de pace care îi garantează tatei guvernarea planetei.

S-a oprit.

— Ce enigmă ciudată eşti tu! a adăugat, întorcându-se spre tablă.

Am râs.

— Oare însoţitorii dumneavoastră sunt atât de neinteresanţi, Alteţă?

S-a strâmbat şi s-a îndepărtat de masă.

— Nici n-ai idee.

Probabil păream sceptică, pentru că a continuat.

— Nu sunt în stare să vorbească decât despre faptul că în curând împlinesc optsprezece ani.

— Îmi închipui că sunt entuziasmaţi, am zis, privind-o cum rearanja tabla. Cu siguranţă, astfel de discuţii sunt mai interesante decât mine.

Un colţ al gurii i s-a ridicat, ca un ecou al zâmbetului mulţumit de sine al lui Idris.

— Ar fi, dacă nu şi-ar petrece jumătate din timp aruncându-mi priviri piezişe aparent discrete.

— Cum aşa?

A terminat cu aranjatul tablei şi şi-a aplecat capul spre mine.

— Prostia nu te prinde – nici pe mine, presupun. Pe niciuna. Moştenirea mea asupra planetei şi a anexelor nu a fost confirmată. Trebuie să fie până când împlinesc optsprezece ani, altfel îi va reveni surorii mele vitrege, Galene.

— Vai!

Am încercat să procesez ce îmi spusese. Că, de fapt, s-ar putea să nu moştenească Andala. Că ne-ar putea conduce cineva şi mai rău. Îmi venea să întreb de ce ar putea fi ea omisă, dar mi-am ţinut gura. Curiozitatea mea i s-ar fi părut ciudată şi nu voiam să-şi bage nasul în noile secrete pe care trebuia să le păstrez.

Jocul de şatranj al lui Maram era ornat cu azuriu şi alb. A aşezat piesele albastre pe partea mea de tablă şi pe cele albe pe a ei. Setul lui Idris avea elefanţi, al ei avea păsări. Am luat una în mână să o privesc mai de aproape.

— De ce păsări?

A ridicat din umeri.

— Setul era în apartament, a zis ea. Trebuie să-i fi plăcut păsările cui o fi locuit aici înainte.

Mi-am trecut degetul peste cioc, apoi peste coroană şi am înlemnit. Un arc de pene i se contura în spatele capului, netezit de timp şi aproape şters.

— Ce e? a zis ea, smulgându-mi piesa din mână.

S-a încruntat din nou.

— Ce e asta?
— Cred că e o pasăre tesleet, am zis eu, ducându-mi un deget la frunte. E aproape ştearsă, dar...
— De ce ar conta?
— Presupun că nu contează.
Era pasărea regală – sau, cel puţin, fusese înaintea vathilor. Cât de straniu că Maram păstrase aceste piese, că păstrase toate vechile însemne ale ordinii Ziyad.
Maram a aşezat piesa înapoi pe tablă.
— Albul mută mereu primul.
Am rămas tăcute. Probabil că, într-adevăr, se plictisea şi nu voia să joace împotriva unui robot sau a unui curtean, care ar fi lăsat-o să câştige. Eu eram pe măsura ei, ceea ce însemna că niciuna din noi nu era neapărat bună. Ca şi mine, Maram nu gândea niciodată mai mult de câteva mişcări înainte şi, în cele din urmă, ne-am trezit pe o tablă blocată.
A pufnit în râs.
— O luăm de la început?
Am ridicat din umeri.
— Cum a fost în Ouzdad? a întrebat. Cum era bunica?
Ar fi trebuit să fiu pregătită pentru o astfel de întrebare, dar nu eram. Crezusem că voia să evite orice menţionare a faptului că ar fi trebuit să meargă ea. Încă o lecţie, deci. Fii mereu pregătită să îi dai raportul lui Maram.
— Bătrână, am scos-o eu la capăt, ignorând imaginea cu Idris chiar înaintea primului nostru joc.
— Da, în fine, a murmurat ea.
Murmurul i s-a transformat în surpriză când i-am luat una dintre păsări.
— Şi Furat? S-a întors acolo chiar înainte să pleci tu.
Mi-am amintit ultima dată când eu şi Maram vorbiserăm despre Furat.
— Pentru scurt timp, am răspuns sec.
— Şi? a întrebat Maram nerăbdătoare.
M-am îndepărtat de tablă.
— Poate ar trebui să-mi puneţi întrebări mai precise, Alteţa Voastră.

Şi-a luat ochii de la mine şi, o clipă, mi-am imaginat-o copil, cu braţele mici încrucişate la piept. Mi-am închipuit că fusese obişnuită să primească orice voia. Măcar pentru o vreme. Oare Najat o adorase pe Maram, în ciuda tatălui ei? Ar fi fost oare în stare să respingă un copil cu chipul ei, inconştient de toate ororile din jurul zămislirii lui?

Poate că nu. Poate că Najat fusese o femeie care îşi putea ierta fiica pentru păcatele tatălui.

— Cum părea Furat? a întrebat Maram într-un târziu.

M-am gândit la plimbarea mea cu Furat şi la complicitatea noastră. Acum eram aliate, unite în rebeliunea noastră împotriva coroanei. Împotriva lui Maram.

— A vrut să joace şatranj cu mine. Cu Alteţa Voastră. Am refuzat. Îmi închipui că aţi fi făcut la fel.

A încuviinţat în tăcere şi s-a întors la tabla dintre noi. Nu mă puteam abţine să nu o privesc, deşi ar fi trebuit să-i urmăresc avansul pe tabla de şatranj. Acum era aparent normală, deşi asta mi se părea cam mult spus. Aveam aceeaşi vârstă, iar ea era preocupată de cum o întâmpinaseră verişoara şi bunica ei, purtându-le pică celor pe care bunica îi prefera.

Nimeni nu-i dăduse şansa de a fi crescută printre ei şi, până să se întoarcă din sistemul vathek, mintea îi fusese otrăvită împotriva unei părţi din familia sa. Şi mi-am închipuit că verii ei nu au căutat-o când s-a întors. Acum toţi o priveau cu teamă şi suspiciune, dar poate că ura ei profundă n-ar fi rezistat în faţa bunătăţii.

Sau poate eram o proastă care spera la prea mult.

Maram m-a surprins fixând-o şi a mijit ochii.

— Ce e?

Aveam destulă minte şi, cu toate astea…

— Nu cred că bunica dumneavoastră pune la cale o rebeliune.

— Ţi-am zis că prostia nu te prinde, a replicat ea. Ce ar putea şti o ţărăncuţă despre planurile lui Dowager?

— Vorbesc kushaila, vă amintiţi? Dumneavoastră nu. N-au zis prea multe în preajma mea.

Am ridicat din umeri şi am continuat.

— Şeful securităţii este prea precaut pentru asta. Însă păreau că încearcă să vă protejeze.

Nu era în întregime o minciună. Lui Dowager îi era dor de nepoata ei; îi era dor de ce ar fi putut deveni. Plângea după relaţia lor. Nu ar fi trădat-o, nu atât de violent. Şi cu cât treceau zilele, cu atât serveam drept o rămăşiţă, un mod de a-şi alina durerea pricinuită de pierderea singurei sale nepoate.

Maram se juca leneş cu o piesă în formă de car, cântărind-o în mână.

— Eşti sigură.

— Pe cât se poate.

A zâmbit brusc şi a pus piesa înapoi pe tablă.

Nu voiam să sondez profunzimea ascunsă a lui Maram. Nimic nu putea schimba ce îmi făcuse atunci când sosisem aici sau cum se purta cu cei din jurul ei. Totuşi, nu puteam ignora felul în care o modelaseră vathi. Cât de timpuriu îşi pierduse mama. Cât de îngrozitoare putea fi o astfel de maturizare. O transformaseră în creatura crudă şi plină de ură care era acum. Îmi închipuiam că nu credea că felul în care se purta era o alegere. Acesta era preţul supravieţuirii printre vathi.

A scos un sunet triumfător, iar eu m-am uitat înapoi spre tablă.

Câştigase.

— Pe Idris nu-l bat niciodată, a zis rânjind. Va trebui să jucăm din nou.

M-am gândit prea târziu să-mi înăbuş zâmbetul. Ochii ni s-au întâlnit şi am urmărit-o cum încerca să-şi amintească cine era, cine eram. Nici prietene, nici gemene. Stăpân şi servitor.

— Un droid te va conduce înapoi, a zis ea, făcând semn spre aleea pe care venisem.

M-am ridicat, m-am înclinat şi mi-am luat mantia. Ştiam că nu mă va mai chema. O văzusem venindu-şi în fire, având în ochi un licăr ciudat de furie. Dar nu m-am putut abţine să nu mă întreb cum ar fi viaţa în Ziyaana dacă ea

ar fi aşa mereu, cum ar putea arăta viitorul dacă ea s-ar înmuia măcar un pic.

25

M-am aşezat cu mâinile în poală şi cu ochii în pământ pe perna oferită de Maram.

Trecuse o săptămână de când jucasem cu ea şatranj. Nu mă mai aflasem de mult în aceeaşi cameră cu Maram şi cu Nadine şi mă simţeam neliniştită. De fiecare dată când fuseseră împreună, plătisem pentru vreun comentariu nepoliticos sau pentru vreo izbucnire pe care Nadine nu putea sau nu voia să o controleze.

Aşa că am aşteptat, sperând că uitaseră că Maram mă chemase în încăperile ei. Rugându-mă să nici nu-mi treacă prin minte vreo opinie despre cearta lor.

— Nu este o păpuşă, a zis Nadine. Nu poţi să o îmbraci şi să o trimiţi unde ai chef. Este un scut.

— Fie, petrecerile lui Galene sunt periculos de plictisitoare, a replicat Maram.

Fără niciun avertisment, fusesem anunţată mai devreme să fiu gata să particip în locul lui Maram la balul surorii sale vitrege. Îmi aruncase un holopad în poală şi îmi ordonase să învăţ numele şi feţele celor care aveau să fie prezenţi, după care se instalase pe divan.

Nici măcar sosirea lui Nadine n-o clintise. Cât de ciudat că noi două stăteam aproape, chiar dacă eu eram la picioarele ei, în vreme ce Nadine se afla în picioare. Nu mi-a scăpat că Maram nu îi oferise un scaun. De fapt, orice loc ar fi ocupat, era în mod evident absentă.

— Şi ce vă faceţi dacă prostovana se deconspiră?

— Nadine, a păcălit-o pe bunică-mea, a zis Maram.

Nu era nevoie să ridic capul ca să ştiu că privirea pe care i-o aruncase lui Nadine insinua o doză de prostie.

— În mod evident, e destul de pricepută la treaba ei.

— Alteţă…

— Mi-o interzici?

— Aveţi grijă, Alteţă. Ar fi în detrimentul dumneavoastră să o pierdeţi.

Mi-am ţinut răsuflarea în timp ce Nadine a zburat spre

uşă, căptuşeala argintie a fustei sale strălucind în soarele de după-amiază. Am expirat abia când uşa s-a închis cu zgomot, eliberându-mi tensiunea din umeri.

— Haide, a zis Maram coborându-şi picioarele pe podea.

Am ridicat privirea; zâmbea.

— Începem?

* * *

Maram avea un dulap mare cât o cameră. Pe lângă hainele care atârnau pe pereţi, se mai aflau acolo un salonaş, o măsuţă de toaletă şi un mic alcov cu o etajeră şi o oglindă. Am zăbovit în uşă în timp ce ea s-a repezit să scotocească printre caftane şi rochii.

— Aşadar, am început eu, e vorba de o petrecere?

A oftat şi şi-a dat ochii peste cap, de parcă simpla menţionare a cuvântului i-ar fi provocat durere.

— Galene dă o petrecere pentru a-şi sărbători anul reuşit petrecut în nord. E o încercare disperată pe ultima sută de metri de a fi luată în considerare ca moştenitoare a planetei. Doar invitaţi vathek, cu excepţia soţilor şi a logodnicilor.

— Vă displace atât de tare?

— Ţie îţi plac toţi fraţii tăi? a întrebat cu răutate.

Am reuşit să îmi înăbuş râsul.

— Da.

Pe faţă i-a apărut o expresie ciudată, de parcă retrăia o amintire.

— Galene era – este – vârful selecţiei imperiale. Totul în viaţa ei era garantat până când m-am născut eu şi nu m-a iertat niciodată pentru asta, nici pentru că nu sunt pursânge. A întors împotriva mea curtea vathek de pe Luna-Vaxor, înainte ca măcar să pun piciorul acolo.

— Sângele este atât de important pentru vathi?

Mi-a aruncat o privire ucigătoare.

— O spui de parcă n-ar fi la fel la kushaila. Însă da, este pentru Galene. Urăşte străinii şi mai ales poporul mamei mele.

Încă avea o umbră în privire, de parcă lucrurile pe care le făcuse Galene erau mai rele decât era Maram dispusă să

mărturisească.

Propria soră, m-am gândit, încercând să-mi înăbuş mila ce se insinua. Nu era de mirare că nu avea încredere în nimeni. Mi-am ţinut părerile pentru mine – Maram nu s-ar fi coborât niciodată să-mi accepte compasiunea.

— Şi nu puteţi refuza? am zis în schimb.

— Dacă refuz, aş părea slabă.

M-am încruntat.

— Slabă?

— Te depăşeşte cuvântul?

M-am abţinut să nu pufnesc.

— Nu. Dar dacă nu vreţi să mergeţi la petrecere, atunci nu o faceţi.

— Galene ar fi fost pretendenta legitimă dacă tratatul galactic nu l-ar fi obligat pe tata să mă declare moştenitoare, a zis Maram.

— Bine, am spus cu scepticism.

— Nu ştii nimic despre istoria propriei tale lumi, aşa-i?

Am tăcut, altfel izbucneam.

— Când tata a cucerit Andala, a încălcat legea galactică. Singurul mod de a păstra planeta – întregul sistem – era să-şi legitimeze conducerea. Să se însoare cu regina sau cu una dintre fiicele sale, asigurându-se că descendenţii ei vor moşteni planeta.

A fluturat din mână.

— În orice caz, Galene încă mai crede că are o şansă să moştenească protectoratul Andalei, în defavoarea mea.

M-am aşezat lângă ea.

— Dar…

— Dar este moştenirea mea, nu?

Şi-a întors privirea.

— Nu este în firea vathek să îi lase pe cei cuceriţi să se conducă singuri şi, cu un logodnic andalan, oamenii spun… lucruri. Spun că tata va trebui să încredinţeze altcuiva nucleul domniei vathek.

— Aha, am zis, ignorând durerea bruscă din stomac.

Deci aşa funcţiona conducerea vathek – noi, cei cuceriţi, eram trofee în jocul unor oameni cărora nu le păsa de noi.

— Este o încercare de a vă detrona.

— Da, a recunoscut ea. Şi nu o pot evita. Dacă nu merg, tata va şti că nu am tăria necesară pentru asta şi le va da dreptate celor care consideră că nu sunt o urmaşă potrivită.

Eram prea nechibzuită ca să nu râd. Părea în concordanţă cu absurdul vieţii mele ca acum să apară şi o rivalitate cosmică între surori.

— Ce e? a întrebat furioasă.

— Nimic, doar că, am răspuns eu tuşind, nu mă aşteptam să aveţi o astfel de problemă.

— O astfel de problemă? a repetat tăios.

— Sunteţi rivale, am spus eu. Se mai întâmplă.

— Ţi s-a întâmplat şi ţie?

— Nu. Dar n-am avut niciodată nimic pentru care să mă invidieze cineva.

A pufnit şi s-a lăsat pe spate.

— Atunci cum de ştii? Că este o situaţie atât de normală?

Am ridicat din umeri.

— Deşi poate e greu să vă imaginaţi, am avut prieteni. Şi într-un sat mic precum al nostru, mai apar rivalităţi.

Khadija se trezise deseori ţinta vreunei fete furioase. Era frumoasă şi îi plăcea să zâmbească – întorcea capete, care uneori ar fi trebuit să se uite după altcineva.

— Şi ce ai face tu?

— Serios?

— Întreb, nu-i aşa? Nu mă face să repet.

Am ezitat, cercetându-i faţa, în căutarea unui semn că s-ar răzgândi.

Mi-am muşcat buza de jos, uitându-mă prin cameră.

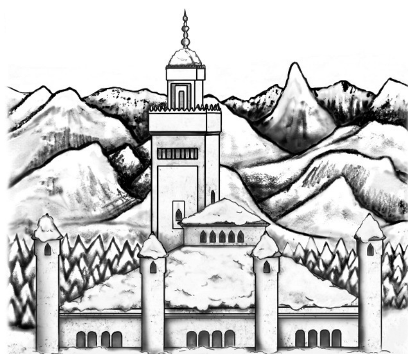
— Cel mai bun mod de a o tulbura este să vă purtaţi ca şi cum deja aţi câştigat. Sunteţi cea care trăieşte în Ziyaana. Cea născută aici şi urmaşa destinată. Ea este străina. Aveţi bijuterii care să-i amintească de scaunul regal andalan?

— Ceva de genul unei coroane?

Mi-am înfrânat cu greu scepticismul.

— Ceva mai subtil.
— Pasărea regală tesleet nu e foarte subtilă, ţărăncuţo!
— Păsările au pene, i-am amintit. Şi aveaţi un pandantiv – o gheară încleştată pe o piatră.
— Şi va asocia aşa ceva cu moştenirea?
— Vrea să moştenească întreaga planetă, am zis. Şi-a petrecut toată viaţa urând că v-aţi născut. Probabil şi-a petrecut multe ore imaginându-şi garderoba, sigiliul şi tot ce e legat de această poziţie, în eventualitatea succesului.
— Hm, a pufnit Maram, dar s-a ridicat în picioare. Nu eşti atât de proastă pe cât pari, ţărăncuţo.
Mi-am înăbuşit un zâmbet şi m-am întors la holopadul pe care încă îl strângeam în mână. Lista de invitaţi era destul de lungă, dar îi recunoşteam pe toţi. Toţi vathek, palizi, cu păr argintiu. Maram ar ieşi în evidenţă într-o asemenea mulţime.
M-am încruntat.
— Înălţimea Sa nu se află pe listă.
A scos un sunet nedemn de o prinţesă.
— Se dă bolnav, aşa că a fost înlăturat, a comentat ea fără să se întoarcă.
— Cum?
— Ne-am certat. Prin urmare, a refuzat să mă însoţească.
Am căscat uşor ochii. Nu mi-i închipuisem certându-se vreodată. Să te cerţi cu Maram mi se părea un lucru periculos şi eram cât pe-aci să mă las învinsă de curiozitate şi să întreb care ar fi putut să fie motivul.
M-a străbătut şi un fior de dezamăgire. Nu-l mai văzusem pe Idris de la întoarcerea din Ouzdad şi sperasem… Dar, pe de altă parte, lucrurile au mers rareori ca unse în Ziyaana.
— De-asta vreţi să mă trimiteţi în locul dumneavoastră?
— Mă întrebi dacă îmi evit logodnicul? a replicat ea şi s-a oprit din scotocit.
Am plecat imediat ochii.
— Nu, Alteţă.
— Bun, a zis, aruncându-mi o rochie. Probeaz-o.

DOMENIUL LUI GALENE, ANDALA

26

Domeniul lui Galene era departe în nord, dincolo de mare, mai la nord de Atalasia. Se afla la poalele unui lanţ muntos şi era construit din piatră albă, ce strălucea chiar şi pe zăpadă. Turle înalte şi acoperişuri conice o deosebeau de arhitectura cu care mulţi vizitatori erau obişnuiţi în sud. Chiar şi de la bordul navei auzeam urletul vântului de munte, care aducea gheaţă şi zăpadă în josul versantului.

Am fost instalată în încăperile dintr-o clădire turn din aripa de nord, cu vedere spre panta abruptă care ducea departe de castel. Focul vuia în dormitor, deja aţâţat de slujnică. M-am întrebat pentru o clipă cine locuise aici înainte ca proprietatea să fie confiscată şi dată lui Galene. Nu cunoşteam nici măcar numele celor care locuiau atât de adânc în nord. Cine a avut tăria să construiască un astfel de castel într-un asemenea loc? Cine a avut tăria să rămână?

O bătaie în uşă m-a făcut să mă ridic. Uşa s-a deschis până să ajung la ea, iar vizitatorul s-a arătat.

— Idris!

Nu mi-am putut înăbuşi zâmbetul.

El s-a încruntat şi a privit peste umăr, de parcă ciocănise la uşa greşită. Am închis-o în urma lui şi i-am atins braţul.

Într-o clipă, i-a înflorit un zâmbet larg pe buze, înţelegând că nu Maram îl întâmpinase, ci eu. M-a cuprins un val de fericire. Să fiu recunoscută – şi mai ales de Idris – era un lucru care nu avea să-şi piardă nicicând magia.

— Nu mă gândeam... a început el după ce a intrat.

— Am crezut că merg singură, l-am întrerupt eu, închizând uşa.

Era încă încruntat.

— Abia am ajuns. Eu şi Maram ne-am certat şi urma să nu vin.

— Dar ai venit să-ţi ceri scuze, am zis eu amuzată.

— Ceva de genul ăsta. Ce cauţi aici? Aici nu e niciun

pericol.

— Încercarea surorii mele vitrege de a pune mâna pe coroană este un pericol pentru sănătatea mea mintală, i-am explicat. Sau ceva de genul ăsta.

— Eşti mai veselă decât te-am văzut în ultima vreme.

Avea dreptate. De două ori deja, eu şi Maram petrecuserăm timp împreună şi vorbiserăm, iar eu ieşisem nevătămată. Desigur, eram departe de a fi prietene. Însă acum mi se părea mai reală şi îmi închipuiam – sau speram – că şi eu îi păream la fel. Nu vom fi niciodată prietene, dar…

Dar ce? Nu ştiam.

O slujnică a ciocănit şi a băgat capul pe uşă.

— V-am despachetat rochia, Alteţă. Să o aducem aici?

— Da, am răspuns aruncându-i o privire lui Idris.

Chipul i-a devenit impasibil într-o clipă. S-a înclinat înaintea mea.

— Ne vedem când eşti gata.

Rochia aleasă de Maram era mai degrabă vathek decât kushaila; neagră, cu decolteu oval şi cu mâneci din dantelă neagră. În partea de jos era strânsă pe coapse şi se lărgea doar puţin la genunchi, revărsându-se într-o mare de material în jurul gleznelor. Avea epoleţi de argint şi o curea subţire din argint de forma unor aripi întrepătrunse, nu mai lată decât degetul meu mic. Reuşise să găsească pandantivul de care îi pomenisem – o gheară întunecată din argint, strânsă în jurul unui smarald, mi se legăna acum la gât, lovindu-mi-se din când în când de coaste. Cerceii erau din acelaşi metal închis la culoare, modelat şi gravat în formă de pene şi topit în aşa fel încât sclipea în culorile curcubeului la fiecare mişcare.

Una peste alta, m-am gândit eu în timp ce mă studiam în oglindă, era o ţinută de efect. Slujnica mi-a dat tot părul pe spate, pentru a nu ascunde cerceii, lăsându-l să atârne liber, în cârlionţi.

Idris a făcut ochii mari când m-a văzut.

— Eşti… a început el.

— Mulţumesc, am rânjit. Mergem?

* * *

Galene ţinea petrecerea în curtea centrală, un loc parţial grădină, parţial sală de dans, cu un tavan înalt din sticlă pentru a păstra căldura. Pereţii erau acoperiţi cu oglinzi decorate, iar mult deasupra pluteau câteva candelabre, care se mişcau în sus şi-n jos, parcă împinse de vânt. Peste tot erau flori, încolăcite pe balustrade şi în jurul sfeşnicelor.

Am reuşit să îmi păstrez o expresie calmă şi apatică în timp ce ne croiam drum prin mulţime. Recunoşteam majoritatea feţelor, iar când era câte una pe care nu o ştiam, îl strângeam pe Idris de braţ. Părea că Galene nu îi invitase doar pe curtenii vathek din Andala, ci şi pe câţiva vathi din alte locuri ale sistemului. Nu înţelegeam de ce ar face o asemenea călătorie, dar apoi am presupus că un nobil fără ocupaţie are timp destul.

— Maram!

Theo. Şi soţia lui moranită. Cei doi s-au desprins din cercul lor; Theo m-a sărutat ca în Atalasia, dar soţia a rămas tăcută lângă el.

— Arăţi fenomenal, a zis el. Idris.

— Theo, l-a salutat şi Idris. Arăţi bine. Căsnicia îţi prieşte. Theo a rânjit.

— Ne prieşte. Nu-i aşa, dragă?

Fata părea să nu aibă ochi decât pentru noul ei soţ şi i-a zâmbit radios. Tot nu scosese vreun cuvânt.

I-am zâmbit.

— Vorbeşte vathekaar? am întrebat.

Theo n-a părut ofensat.

— E doar timidă. Încă nu s-a obişnuit cu stilul vathek.

— O moranită nu prea are de ce să se teamă de noi.

Am privit-o atent. Planeta Moran fusese cucerită cu puţin înainte de Andala, dar căzuse mai uşor, se predase mai repede.

— Este Moran atât de diferită de Andala?

Am crezut că nu va răspunde. Însă a clătinat din cap, cu ochii aţintiţi în continuare spre podea.

— Nu, Alteţă. Arătaţi bine, Alteţă, dumneavoastră şi

Înălţimea Sa, lordul, a adăugat.

Am ridicat uimită din sprâncene şi l-am privit pe Idris, care zâmbea uşor.

— Vrea să spună doar că arăţi fericită, a intervenit Theo. Într-adevăr, verişoară, arăţi mai luminoasă.

M-am străduit să zâmbesc, în pofida alarmei care-mi răsuna în cap.

— Mulţumesc, am îngăimat.

Ar fi trebuit să las braţul lui Idris, dar m-am temut că asta va atrage şi mai mult atenţia. Oare arătam mai apropiaţi decât obişnuiau Maram şi Idris? Oare ascunsesem atât de prost ceea ce simţeam?

— Nu te uita acum, mi-a şoptit Idris la ureche. Galene vine încoace.

— Ei bine, am zis, abţinându-mă să mă uit în jur. Nici că-mi pasă.

Să o sfătuiesc pe Maram fusese simplu. Dar la gândul de a o înfrunta pe Galene, propriile sfaturi păreau superficiale şi proaste. Nu ştiam prea multe despre prinţese şi, cu atât mai puţin, despre surorile vitrege invidioase.

Viaţa ta depinde de asta, mi-am reamintit mie însămi.

Treceam perfect drept Maram. Însă dacă ea afla că nu reuşisem să mă ţin tare în faţa lui Galene, aş fi plătit pentru asta. Cu sau fără preludii prietenoase.

Până să ajungă Galene, o mână mi-a atins cotul.

— Draga mea, a zis o voce, pe când mă întorceam.

Ofal vak Miranous era verişoara preferată a lui Maram. O recunoşteam din holopad, avea ochi depărtaţi şi păr neobişnuit de negru, câţiva pistrui pe nas şi obrajii atât de reliefaţi, că uneori semănau cu o mască. Era mai în vârstă decât Maram şi Idris şi îi strecurase dulciuri lui Maram când erau mici, iar mai târziu o învăţase să-şi antreneze rocul pentru vânătoare.

Mi-a zâmbit cald şi fermecător şi nu m-am putut abţine să nu-i întorc zâmbetul. Maram mă avertizase că Ofal avea acest efect asupra oamenilor.

— Ofal, am salutat-o eu şi am lăsat-o să mă sărute pe obraz.

— Nu cred că te-am mai văzut atât de elegantă, a zis ea, dându-se puţin înapoi. Ţi se potriveşte. Te face şi mai impresionantă.

Zâmbetul mi s-a lărgit, mi-am tras mâna din strânsoarea lui Idris şi am luat-o de braţ.

— Ce-ţi fac păsările de vânătoare? am întrebat-o pe măsură ce ne îndepărtam.

A râs.

— Ei haide, nu asta vrei să mă întrebi.

— Fie, am recunoscut. Cum pare?

— Furioasă. Ştii doar că nu-i place să alerge după ceva.

— Cu atât mai rău, am zis. Dacă ar fi învăţat, ar fi putut avea mai mult decât moştenirea.

Ofal s-a uitat la mine rânjind.

— Nu-mi dau seama dacă ai limba mai ascuţită sau dacă doar ai fost mereu drăguţă cu mine.

N-aveam ce să-i răspund la asta. Limba lui Maram mi se păruse mereu ca o lamă, atât de ascuţită că putea ori să se rupă, ori să taie pe cineva.

— Poate că sora mea vitregă pur şi simplu scoate ce-i mai rău din mine.

M-a privit pieziş, cu un zâmbet satisfăcut şi a încuviinţat din cap. Pentru o fracţiune de secundă, mi s-a părut că lumea s-a clătinat. Nu eram Maram, ştiam. Nu aveam cum să uit. Însă nu ştiam când învăţasem să intru atât de bine în pielea ei, să mă port ca ea cu ceilalţi oameni. Nu-i făcusem niciun rău lui Galene, dar îmi plăcea acest joc relaxat de-a şoarecele şi pisica. Probabil mai mult decât ar fi trebuit.

— Hai să găsim un loc, i-am spus lui Ofal. Ştii că detestă să mă salute astfel.

Îl pierdusem pe Idris, dar el se întorsese până ca eu şi Ofal să ne aşezăm pe o bancă împodobită cu flori albe. Ne-a întins amândurora mici cupe cu ciocolată caldă aburindă şi m-a sărutat pe obraz.

— Ai grijă, a murmurat.

M-am gândit să nu comentez.

— Tu, i-am spus lui Idris. Ar trebui să stai jos.

Ofal a pufnit în cupă.
— Asta n-o să-i placă lui Galene.
M-a cuprins o uşoară satisfacţie.
— Bun.
Idris nu s-a împotrivit şi nici nu a comentat, dar m-a privit lung când ochii ni s-au întâlnit. S-a aşezat şi s-a lăsat pe spate, sprijinit în mâini, la fel de nonşalant ca întotdeauna.
Îmi închipuiam ce impresie făceam noi trei. Regali, zâmbitori. Idris, grav şi rezervat, de parcă era atent la pericole. Când eram mai mică îmi imaginasem astfel de petreceri şi râsete, complet lipsite de griji. Maram şi Ofal nu aveau problemele unei fete de la ţară. Nu le fusese niciodată foame şi nici nu făcuseră bătături în palme de la culesul fructelor. Niciuna nu se ghemuise vreodată de frică în faţa străinilor.
Când a sosit Galene, s-a oprit la marginea grupului nostru, aşteptând. Îmi închipui că aştepta ca Idris să se ridice, dar i-am pus o mână pe coapsă ca să-l ţin pe loc. Într-un târziu, m-am întors spre ea, în semn de recunoaştere, şi am observat momentul în care a înţeles. Am văzut-o punând în balanţă preţul plecării şi preţul demnităţii ei.
În cele din urmă, protocolul a învins şi a înaintat, lăsându-se graţios în genunchi.
— Maram, a murmurat. Prezenţa ta mă onorează.
Avea părul aproape argintiu ca al nobililor vathek, iar rochia în stil vechi se revărsa lungă, strânsă pe un umăr. La gât i se legăna un pandantiv mare cu blazonul vath. Arăta ca o adevărată cuceritoare.
Mi-am adunat toată furia resimţită de când venisem în Ziyaana, toată furia de a fi fost răpită în noaptea majoratului, de a-mi fi pierdut propria moştenire, pentru a-mi aspri vocea.
— Galene, am răspuns cu răceală. Ţi-i aminteşti pe lady Ofal şi pe logodnicul meu, lordul Idris.
Nu-i dădusem permisiunea să se ridice.
— Desigur, a zis ea.

A ridicat capul şi am lăsat-o să mă privească, aşteptând ca ochii să-i coboare pe colier. Avea mult mai mult exerciţiu în controlul emoţiilor. Când l-a văzut, a strâns din dinţi, însă atât.

— Mulţumesc pentru invitaţie, am zis şi i-am permis, într-un târziu, să se ridice.

Când era în picioare, i-am întins cupa aproape goală, aşteptând s-o ia.

— Mâncarea este delicioasă.

Apoi mi-am îndreptat din nou atenţia spre Ofal, făcându-i semn lui Galene să plece. Cât despre Ofal, abia reuşea să-şi înăbuşe râsul. Buza de jos i-a tremurat până când şi-a muşcat-o.

N-am auzit paşii lui Galene îndepărtându-se, aşa că m-am întors şi am înclinat capul.

— Ai nevoie de ceva?

Pumnul i s-a făcut alb, strâns în jurul cupei.

— Nu, Alteţă, a rostit ea printre dinţi. Petrecere plăcută!

* * *

Mi-am petrecut restul serii îmbătată de propria reuşită, hlizindu-mă cu Ofal şi alţi câţiva prieteni. Nu era greu să uit că nu eram Maram, că aceia nu erau prietenii mei, viaţa mea. Era uşor să mă bucur de tot, mai ales când Idris mă conducea pe ringul de dans. Până să încheiem seara, succesul mă ameţise.

— Ai mâncat prea mult zahăr, a comentat Idris când mă conducea pe scări.

— Nu-i adevărat, am răspuns. Doar că seara asta mi se pare o victorie.

A oftat, dar n-a zis nimic.

Am făcut baie, cu speranţa că apa caldă îmi va aduce somnul, dar n-a avut niciun efect. Când am ieşit cu halatul pe mine, cu părul pe spate, nu m-am putut băga în pat.

Descoperisem că salonul apartamentului meu făcea legătura cu camerele lui Idris. El stătea aplecat deasupra mesei, cu părul ud, aranjând o tablă de şatranj.

— M-am gândit că am putea juca, a zis el. Dacă nu eşti prea epuizată.

— Trebuie să jucăm la masă? am întrebat.

Detestam masa înaltă şi scaunele pe măsură, preferate de vathi. A mutat în tăcere tabla pe podea şi a adus două perne.

— Pari obosit, am zis eu.

S-a aşezat pe podea şi mi-a aruncat un zâmbet slab.

— Întâlnirile astea mă epuizează, a răspuns. Totuşi, nu sunt atât de obosit pe cât aş putea fi.

— Adică?

— Niciodată nu m-am putut uita prin sală ştiind că am un aliat, a zis el fără să mă privească. A fost… ceva nou.

— Serios?

— Ştiai că niciunul dintre cei care mă înconjoară nu-mi este prieten? a zis cu un zâmbet trist, privind în gol o clipă. La început, am încercat. Ne-am gândit… ne-am gândit că suntem cu toţii prizonieri. Dar că, dacă rămânem împreună, vom deveni, în cele din urmă, suficient de maturi să ne împotrivim vathilor. Să ne luăm înapoi fortăreţele, să ne răzbunăm familiile. Vathi au câştigat doar pentru că noi nu am colaborat. Sau aşa am judecat.

M-am întins să-l iau de mână. Privirea i-a devenit distantă, dar mi-a apucat mâna ca pe o ancoră.

— Ne-a luat trei luni să ne dăm seama că frica era mai puternică decât loialitatea. Când dispărea un băiat sau o familie minoră era atacată, ştiam că cineva cedase în faţa vathilor. Băgaseră frica în ei şi îi întorseseră împotriva noastră, a celorlalţi. Până la sfârşitul primului an, nu mai aveam încredere unii în ceilalţi.

Fără să vreau, m-am uitat la el îngrozită. Părea imposibil să-mi imaginez o astfel de lume, chiar dacă acum trăiam în ea. Nu mă îndoisem niciodată de prietenii mei, nu mă întrebasem niciodată dacă vreunul m-ar vinde vathilor în schimbul propriei siguranţe sau al îndurării. Ştiam că la începutul ocupaţiei un astfel de lucru se întâmpla frecvent, dar până acum…

— Îmi pare rău, am zis într-un târziu.

Altceva nu mi-a venit în minte.

A scuturat din cap şi s-a uitat în jos, la tablă.

— Şi Maram… nu îţi e aliată?

Auzindu-mă, a ridicat privirea, parcă întrebându-mă dacă vorbeam serios.

— Ea… nu e de încredere. În majoritatea zilelor suntem prieteni. Sau pe cât de prieteni putem fi. Însă ţine mult mai mult decât mine la respectul tovarăşilor ei vathek. Asta mă pune constant în situaţii dificile.

— Mai mult sau mai puţin dificile decât atunci când te cerţi cu ea? am întrebat eu, copleşită de curiozitate.

A zâmbit larg.

— Mă gândeam când o să întrebi.

Nu m-am putut abţine să nu-i întorc zâmbetul şi i-am dat o şuviţă după ureche.

— Ce s-a întâmplat? Nu credeam că e genul pe care îl poţi contrazice.

— De obicei nu este, a zis oftând. Nu ştiu ce m-a apucat. A comentat ceva despre Furat şi am izbucnit.

— Ai izbucnit? am repetat eu, cu răsuflarea tăiată.

— Situaţia mea şi a lui Furat sunt foarte asemănătoare. Ştii doar. Am întrebat-o dacă asta crede şi despre mine şi s-a înfuriat.

M-am lăsat pe spate, surprinsă.

— Mă mir că nu ţi-a scos ochii. Sau ai riscat de la bun început să ţi-i scoată.

— Am simţit că merită, a replicat el, privindu-mă. Că acum… miza e mai mare. Mai multe motive să… îmi pese, presupun. E simplu să nu faci sau să nu zici nimic, a continuat calm. Nu mai vreau să urmez calea uşoară.

Am simţit cum fierbinţeala îmi urca în gât şi mi-am ferit privirea. Eram amândoi tăcuţi, în cameră era linişte, cu excepţia focului care trosnea. El a rupt tăcerea.

— Vrei să muţi prima? m-a întrebat.

N-am vorbit o vreme. Nu progresasem pe cât aş fi vrut şi nu doar o dată m-am aplecat, încercând să-mi plănuiesc ieşirea. Idris era metodic, înaintând uşor pe tablă şi pe terenul meu. Mi-am închipuit că, dacă i s-ar fi încredinţat vreodată comanda unor armate reale, ar putea provoca pagube mari. Răbdarea lui m-a uluit.

— Trişezi, m-a dojenit el.
— Nu-i adevărat!
— Acoperi tabla cu părul, a zis el, îndepărtând o şuviţă cu degetul.
O clipă n-am înţeles la ce se referea. Apoi am râs şi m-am lăsat pe spate.
— Scuze, am zis şi am început să-mi strâng într-o mână părul răsfirat pe umeri şi pe spate.
M-a privit atent, parcă aşteptându-se să găsească o piesă de şatranj ascunsă printre bucle.
— N-a fost niciodată atât de lung. Uit mereu asta.
Gura i s-a arcuit sceptic.
— Strâmbă-te cât vrei, i-am zis. Fetele de fermieri nu au timp să îngrijească un păr prea lung, ca doamnele nobile. Mama mi-l tăia iarna. De ce te holbezi?
Coada era doar pe jumătate împletită, dar ştiam că tremurul brusc din degete mă va împiedica să o termin. Se uita la mine de parcă întreaga sa răbdare fusese şlefuită şi transformată într-o privire lungă ce putea să taie în metal. Aceeaşi privire pe care mi-o aruncase în Ouzdad. Nu ne mai văzuserăm din acea după-amiază şi o parte din mine se entuziasma la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Totuşi, cealaltă parte din mine…
— Nu înţeleg cum te poate confunda cineva cu ea, a rostit într-un târziu.
Am făcut ochii mari.
— Te referi la Galene? Nu m-am descurcat bine?
A râs cu jumătate de gură.
— Nu, în privinţa asta ai fost leită Maram.
— Atunci ce vrei să spui?
Şi-a sprijinit bărbia în pumn. Lumina focului îi dezvăluia doar parţial chipul, încât îi vedeam umbrele genelor pe obraz, dar nu şi ochii. Mă hipnotiza cum nimeni nu o făcuse vreodată. Voiam nu doar să privesc, ci să şi ating. Mă mâncau degetele de dorinţa de a mă întinde să i le trec prin păr.
A scuturat din cap, parcă dezmeticindu-se dintr-un vis.
— Îmi cer scuze, a zis. Sunt… mai obosit decât credeam.

Mi-am recăpătat suflul, deşi am continuat să-l privesc. Părea într-adevăr brusc obosit, cu umerii lăsaţi şi cu o mână ferindu-i ochii.

— Dacă vrei, putem relua jocul data viitoare când ne vedem.

— Nu ştim când va fi data viitoare, a zis.

Mi-am sprijinit fruntea de a lui şi ne-am împletit mâinile mai strâns. Singurul sunet din încăpere era trosnetul focului. Flacăra îi punea în evidenţă ochii căprui, o cicatrice subţire şi ştearsă din bărbie, nuanţele negru-roşietice ale părului.

— Niciodată… Obişnuiam să nu mă gândesc la căsătoria cu Maram, a zis. Părea mereu atât de îndepărtată…

— Cât de îndepărtată? am întrebat, deşi nu-mi doream răspunsul.

— După ce împlineşte optsprezece ani şi moştenirea este confirmată, a zis. Mereu…

Mâinile i s-au încleştat în jurul alor mele.

— Ce?

— Căsătoria mea părea necesară.

Vocea i-a scăzut aproape la o şoaptă, de parcă se chinuia să recunoască ceva faţă de el însuşi.

— Pentru Andala. Pentru viitorul său. Dar acum…

Am ridicat mâinile spre obrajii lui.

— Acum?

Nici eu nu eram sigură dacă voiam să aud răspunsul.

Nu şi-a terminat propoziţia. În schimb, s-a aplecat şi m-a sărutat. Am simţit uşurare şi dorinţă. Eu – noi – evitam gândurile despre viitorul nostru, despre ce însemna să fiu o dublură a logodnicei lui. Evitasem să-mi examinez prea atent sentimentele. Însă îl voiam pentru mine, pentru totdeauna. Măcar atâta lucru puteam să recunosc.

Mi-am concentrat toată emoţia în degetele prinse de faldurile halatului său, în timp ce mâinile lui mi-au căutat coada încâlcită şi mi-au despletit-o, de parcă plănuise asta de când mi-o strânsesem.

Când, într-un final, ne-am despărţit, m-am chinuit să respir şi mi-am sprijinit capul de umărul lui.

— De fiecare dată când te văd, Amani, mă simt de parcă primesc un dar şi un răgaz, a zis el, trecându-şi o mână prin părul meu. Însă fiecare moment petrecut împreună arată că se apropie confirmarea ei şi căsătoria noastră.

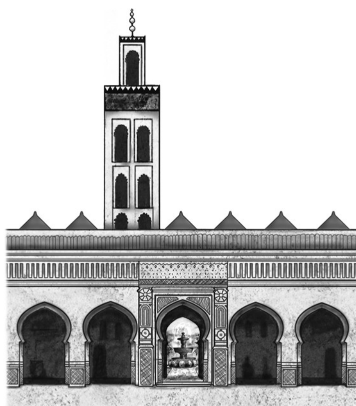
Acest gând mi-a tăiat avântul şi am simţit că exaltarea de mai devreme se risipea. *Oare aveam de ales?* m-am întrebat. Trăiam în lumea vathilor, iar lanţurile lor îl legau de Maram. Era unit cu ea şi cu tronul la fel cum eu eram de umbra ei.

— Avem asta, am zis eu, punându-mi mâna pe inima lui. Însă lumea va decide ce se va alege de noi.

M-a sărutat apăsat pe frunte.

— M-am săturat să fiu la mila lumii.

ZIYAANA, ANDALA

27

— Ce e cu tine? a răbufnit Maram, dându-se înapoi destul cât să mă poată măsura cu privirea. Mă asculţi măcar?

— Cum?

Eram prea distrată. Ca de obicei, Tala avea dreptate; nu puteam permite ca amabilitatea elementară a lui Maram să mă atragă într-un fals sentiment de siguranţă. Nu îmi permiteam să nu fiu atentă în prezenţa ei.

— Îmi cer scuze.

— Ce naiba te-ar putea distrage?

— Rochia?

M-am arătat intenţionat stingherită, încercând să-mi pun gândurile în ordine. N-ar fi bine să fiu prinsă cu gândul la Idris sau la ceea ce îmi împărtăşise. Faptul că îl pierdeam cu atât mai repede cu cât o ajutam pe Maram.

A pufnit.

Pentru a doua oară consecutiv trebuia să mă îmbrac în stilul vathek. Rochia aceasta nu era la fel de stridentă ca ultima, dar nu avea mâneci şi o mantie grea cobora din partea din faţă a umerilor, nu din spate. Mă simţeam expusă şi incomodată, însă eram aşteptată la o întâlnire a consiliului vathek. Maram putea apărea în îmbrăcăminte kushaila, dar efectul ar fi fost mai puternic dacă n-ar fi făcut-o.

— Poate ţi-ar fi mai bine dacă te-ai tunde? a sugerat ea, trăgând de mantie.

— Atunci ar trebui să o faceţi şi dumneavoastră, am subliniat eu.

— Hm. Nu, aşa e bine. Merge.

S-a aruncat înapoi pe un scaun de lângă oglindă.

— Ţine minte, *tu* nu ai voie să vorbeşti. Asculţi şi nimic mai mult. Nu-mi permit să-mi rişti poziţia spunând ceva stupid.

— Şi dacă dumneavoastră aţi fi acolo?

— Aş avea notiţe şi aş fi pregătită să particip, a zis ea cu

voce tărăgănată. Voi deveni regină – trebuie să ştiu cum să-mi conduc planeta.

— De ce această întâlnire reprezintă un risc atât de mare pentru siguranţa dumneavoastră?

— Vor veni delegaţii comerciale din afara sistemului, a explicat ea. Toată lumea este verificată, dar Nadine l-a considerat un risc inutil.

— Atunci ce rost are să mergeţi?

— E un test de-ale tatei… Vrea să afle dacă am stomacul suficient de tare pentru genul ăsta de lucruri. Dacă voi fi moştenitoare, va fi una dintre responsabilităţile mele.

Am dat din cap. Deşi petrecerea lui Galene fusese un succes, tatăl lui Maram nu spusese nimic despre situaţia moştenirii ei. Până la aniversare, fiecare zi era o ocazie de a le dovedi lui Mathis şi celorlalţi nobili vath de ce era în stare.

— În plus, a continuat ea, dacă n-aş fi acolo, am părea slabi în ochii celorlalţi. Dacă vathi nu au suficientă pază pentru a o proteja pe urmaşa imperială, de ce ar face comerţ doar cu ei şi tot aşa.

A fluturat leneş din mână.

— Doar cu ei? Nu înţeleg. Cu cine altcineva ar mai putea face comerţ?

— Cu rebelii, a răspuns tărăgănat. Dacă ar strânge fonduri suficiente, şi-ar putea construi un arsenal. Toată lumea trebuie descurajată să facă afaceri cu ei.

Mi-am înăbuşit un zâmbet. Nu-mi dădusem seama că şi alţii din galaxie trebuiau descurajaţi să se alieze cu rebelii – păruse mereu o luptă pe care o duseserăm singuri. Deşi mi-am fixat privirea în podea, faptul că oamenii trebuiau descurajaţi să ne ajute mă bucura dincolo de cuvinte.

* * *

Camera de consiliu fusese golită şi complet remobilată de vathi. Dispăruseră coloanele portocalii şi roşii, iar vechea scriere se înghesuia pe la jumătatea pereţilor. Aceştia erau albi, gravaţi în colţuri cu modele florale aurite şi opulente. De-a lungul zidurilor se înşirau oglinzi şi în jurul unei mese ovale, scaune capitonate. Masa era goală

în mijloc, iar deasupra deschizăturii avea o hologramă a Sistemului Ouamalich.

Membrii consiliului şi vizitatorii lor se învârteau în jurul său, aşteptând să deschidă cineva şedinţa. Erau prezente câteva rude îndepărtate de-ale lui Maram, care m-au salutat zâmbindu-mi uşor sau atingându-mi cotul. Am observat că era prezentă şi Galene, deşi scaunul ei se afla în celălalt capăt al mesei. Când m-a văzut, a dat din cap o singură dată, cu răceală.

Era uşor să fiu atentă şi să simulez obişnuita expresie tăioasă a lui Maram. Discuţia înainta încet, iar delegaţii comerciali discutau şi negociau taxele, ce anume le era legal permis să importe în sistem şi ce ar fi în concurenţă directă cu producţia vathek. Nu doar o dată am făcut un efort conştient să-mi păstrez chipul impasibil – nu reuşeam să mă obişnuiesc cu nonşalanţa cu care vathi vorbeau despre planeta şi vieţile noastre. Eram nişte cifre în balanţa de câştiguri şi pierderi, nimic mai mult.

Şedinţa părea să se încheie la fel de lent cum începuse, dar nu m-am ridicat din scaun. Unii dintre consilierii vathek au plecat, alţii şi-au luat ceva de băut. Însă foarte curând, comandantul militar, un bărbat pe nume Isidor, a reconvocat şedinţa, de data aceasta doar cu participanţi vathek. Era flancat de câţiva directori inferiori, toţi îmbrăcaţi în tunica de un negru intens a armatei vathek, având prins de gulere fulgerul argintiu ce le indica rangul.

Nu se mai discuta despre comerţ. În schimb, imaginea suspendată deasupra noastră s-a mărit, până când s-a centrat pe capătul estic al teritoriului Andalei. Ascuţitele litere vathek formau numele celui mai mare oraş de pe coastă: Ghazlan. Înainte de ocupaţie fusese un oraş prosper şi un centru al artelor, recunoscut pentru frumuseţea sa. Se aflase sub protecţia clanului Salih, însă nu avea o fortăreaţă centrală şi scăpase de Exterminare. Sub familia Salih, reprezentase o bijuterie culturală, reamintindu-ne de ceea ce fuseserăm. Am rămas nemişcată când cei de pe ambele părţi s-au apropiat şuşotind.

— Cu ce să începem? a zis Isidor cu voce aspră.

— Ghazlan este cea mai urgentă problemă a noastră. Cu toate că întregul Ţinut Estic fierbe de revoltă.

Femeia care vorbise se numea Kora. Maram nu o cunoştea prea bine; în mod normal, îşi avea baza într-un alt avanpost planetar.

Isidor i-a făcut semn să continue. Mâinile Korei s-au mişcat rapid pe tabletă, iar imaginea Ţinutului Estic a fost înlocuită de o rotiţă în mişcare. Turnurile de piatră din Ghazlan se conturau puternic pe fundalul oceanului aflat chiar în spatele lor. Fire de fum se ridicau în aer, încolăcindu-se în jurul steagurilor vathek de un albastru-pal, atârnate de turnuri. Mi-am ţinut răsuflarea, în vreme ce o siluetă mică se căţăra iute pe latura turnului, cu o carabină în spate. Sunetul lipsea, dar îmi imaginam ţipetele – răguşite şi puternice – dedesubt, pe străzi, când rebelul a smuls steagul vathek. Vechiul steag andalan, cel dinaintea ocupaţiei, fusese alb, cu o lună verde crescătoare îndreptată în sus şi o puzderie de stele ţâşnind ca un şuvoi dintre cele două capete ale sale. Alb pentru prosperitate şi longevitate. Verde pentru renaştere şi dezvoltare. Însă nu acesta era steagul pe care rebelul l-a înălţat în turn.

După ocupaţie, steagul fusese înlocuit de cel vathek, iar rebelii îşi reinventaseră un nou steag. O lună verde plină, cu silueta unei păsări brăzdând-o până la jumătate, pe un fond roşu.

Verde pentru renaştere şi dezvoltare. Roşu pentru sânge. Sângele nostru.

De aproape un deceniu, de la Exterminare, nimeni nu arborase steagul rebelilor. Carnagiul care urmase capitulării fusese catastrofic şi majoritatea dintre noi crezuse că se terminase. N-aveai cum să rezişti în faţa noilor stăpâni. Oricât erau de cruzi şi oricât de grea era viaţa, câştigaseră. Mi s-a făcut pielea de găină când imaginea de pe steag a devenit mai clară şi litere kushaila au apărut imediat dedesubt.

Vântul oceanic a săltat pânza, întinzând-o aşa încât toţi cei de jos o puteau vedea. Sub luna plină verde scria în

kushaila.

Sângele nu moare niciodată.

Sângele nu uită niciodată.

Acea parte din făptura mea care înlemnise atunci când pe câmp apăruseră umbre lungi şi diforme, când auzisem bâzâitul avioanelor vathek de luptă, acea parte urla acum în mine. Fusesem de acord să spionez pentru rebeli, însă în timp ce aceştia îşi sărbătoreau prima victorie, vathi se aflau aici, punând la cale distrugerea lor.

Cum ar fi putut – am fi putut – supravieţui după aşa ceva?

— Până acum au reuşit să cucerească Ghazlan şi Sidi Walid, un oraş de pe o rută comercială principală şi o serie de domenii întinse pe hectare întregi de teren înverzit cultivabil.

Mi s-a ridicat părul pe ceafă. Sidi Walid era un oraş sfânt. Acolo fusese construit primul templu Dihyan şi era ultimul loc în care fusese văzută Massinia.

— Sunt ţărani, a zis Galene, deschizând pentru prima oară gura, cu un dispreţ maxim. Cum este posibil?

— Sunt inteligenţi, a oftat Kora. Nu lovesc niciodată acolo unde sunt mulţi vathi. Şi sunt două oraşe, nu e chiar rebeliunea care să ne îngrijoreze.

— Dacă nu o zdrobim… a început Isidor.

— Da, a admis Kora. Deocamdată e limitată la această regiune. Dar dacă pun mâna pe întreaga regiune? Va deveni o problemă mai mare.

— De ce nu a fost nimicită de la început? a insistat Galene.

Încă nu mă mişcasem. De fapt, mi-era teamă şi să respir, ca să nu mă dau de gol. Aveau dreptate; erau doar trei oraşe. Însă niciunul nu reuşise să recupereze ceva de la vathi în peste douăzeci de ani. Păstraseră tot ce luaseră.

— Suntem la limită, a zis Isidor. Andala are nevoie de o prezenţă militară mai numeroasă decât anticipaserăm. Cu asta şi cu pierderile suferite la cel de-al doilea asediu…

— Deja s-au împlinit opt ani de la asediu, a spus ministrul de finanţe, încruntându-se. Deja e timpul să

astupăm găurile din armata noastră.

— Cu ce? Am neglijat infrastructura planetei pentru nimicirea rebeliunii. Iar Luna-Vaxor nu are resursele necesare să ne refacă. Nu în cantitatea de care avem nevoie.

Isidor a ridicat mâna, luându-i-o înainte ministrului.

— Cât ne-ar lua să obţinem resursele de care avem nevoie?

— Cu droizi şi fără sabotaj? Pentru mine ar dura şase luni, pentru fabrici, trei sau patru. Poate un an, ca să înlocuim ce am pierdut în război. Dar asta fără oamenii cu care trebuie să ne echipăm vasele.

Mă treceau fiorii pe măsură ce vorbeau. În acest fel ni se hotărau destinele? De către directori reci din nobilimea vathek ce nu erau interesaţi de planeta în sine, ci de resursele pe care le-am putea folosi? N-au spus nimic despre sistemul acesta sau despre Gibra, nici măcar despre zvonurile renaşterii Massiniei. Era clar că rebelii aveau să devină mai mult decât o simplă problemă pentru vathi. Şi, cu toate astea, ocoleau subiectul, de parcă vorbind despre el l-ar fi alimentat.

Miniştrii au continuat să se ciondănească, invocând costurile şi pierderile de vieţi vathek, în favoarea şi împotriva campaniilor de recuperare a Ţinutului Estic.

— Bombardaţi oraşele de coastă, a zis o voce.

A despicat torentul discuţiei precum un cuţit ascuţit, iar capetele ni s-au răsucit la unison către sursă.

Mathis, regele tuturor, stătea la celălalt capăt al mesei, iar silueta sa lată era lăsată pe spate, ca un leu apatic. Nu l-am auzit niciunul când a intrat în sala de şedinţă, atât de absorbiţi în discuţii fuseserăm. Nu a fost prima dată când m-am gândit la povestea pe care mi-o spusese Maram. Mathis comisese un patricid pentru a-şi însuşi tronul, făcuse rele chiar mai mari pentru a-şi asigura acest sistem.

Nu eram un copil, ştiam că răul se putea ascunde în ce era mai frumos. Însă din Mathis păreau să radieze forţa, primejdia. A aruncat o umbră lungă, rece şi întunecată; parcă simţeam răceala sa chiar şi de la capătul opus al

mesei. Chiar şi Galene a părut să pălească puţin în prezenţa tatălui ei.

— Ce spuneţi, Înălţimea Voastră? a rostit Kora.

— Nu am fost clar? a întrebat el. Nu ne mai permitem o opoziţie atât de făţişă. Nu şi dacă vrem să ne menţinem controlul asupra acestei planete şi a celorlalte din imperiul nostru. Am pornit să cucerim Andala pentru profit şi relocare şi am pierdut mai mulţi bani decât este acceptabil.

Vocea sa era calmă, faţa impasibilă. Cu toate astea, m-am simţit sugrumată de teama că în orice moment ar putea exploda.

— Lasă Ghazlan, a zis el. Nu ne permitem să-i reconstruim infrastructura. Dar putem să renunţăm la Tairout şi la Sidi Walid.

M-am străduit să gândesc, chiar şi cu durerea ce îmi răscolea pieptul. De asta eram una dintre spioanele lui Arinaas, ca să îi transmit informaţii. Şi aveam totul chiar aici, într-un pachet de date conectat la tabletă. Galene mi-a zâmbit din partea cealaltă a mesei, rece şi ironică, parcă simţindu-mi slăbiciunea.

Ştiam ce aveam de făcut, deşi mă îngrozea. Mâinile mi se mişcau agitate pe consolă, în timp ce îmi ţineam privirea aţintită spre rege.

— Sidi Walid găzduieşte una dintre cele mai vechi zaouia de pe planetă, am zis.

Vocea mi-a sunat clară şi la fel de calmă ca a regelui. Galene m-a privit surprinsă, parcă şocată că Maram ar fi fost capabilă să vorbească, ba chiar atât de autoritar.

— Ar fi o lovitură morală pentru disidenţi.

Mi s-a făcut rău că am sugerat ca zaouia să fie distrusă. Chiar şi după ocupaţie, majoritatea acestor aşezăminte îşi făcuseră treaba – oferiseră adăpost celor săraci şi nevoiaşi, un loc de odihnă şi de rugăciune. Dar Maram trebuia să pară dură, iar eu trebuia să-i fac pe oameni să se concentreze la cuvintele, nu la mâinile mele.

Mathis m-a fixat cu privirea şi a zâmbit.

— Un argument excelent, Maram.

S-a întors din nou spre consiliu.

— Trimiteţi flota.

* * *

M-am întors în grabă în apartamentul meu. Tala mi-a oferit mâncare şi ceai, dar le-am refuzat cu un gest şi m-am dus în camera mea. Am reuşit să-mi scot rochia vathek, diadema şi bijuteriile lui Maram şi am îmbrăcat hainele mele. Frisoanele nu dispăruseră şi mi-am dat seama că trebuia să mă înfăşor într-o mantie mai groasă pentru a le împiedica.

— Amani?

Am tresărit când Tala mi-a pus o mână pe umăr.

— Ce e? m-a întrebat.

M-am uitat mirată la ea. Ce i-aş fi putut spune? Doar ce îmi închipuiam că ştia deja. Că vathi nu ne considerau oameni. Că au folosit orice modalitate de a ne pune la pământ şi de a ne ţine acolo şi ar face-o iar oricând. Că prioritatea nu erau cei cuceriţi, ci doar resursele noastre.

Fierea mă ardea pe gât. Îi ajutasem – îi sfătuisem în plănuirea unei campanii care va omorî şi mai mulţi de-ai noştri. Vor ataca zaouia, m-am gândit eu. Pentru că i-am condus spre asta. Acele locuri erau străvechi şi încă le serveau drept casă celor săraci şi nevoiaşi. Eu făcusem asta.

Eu făcusem asta. O, *Dihya!*

Am tras adânc aer în piept.

— Nimic, am zis într-un târziu. Vathi m-au… copleşit. Şedinţa de consiliu a fost… nu eram pregătită.

A fost necesar, mi-am repetat. Avusesem nevoie de informaţii. *Rebelii* aveau nevoie de informaţii.

A zâmbit înţelegător.

— Să-ţi aduc nişte ceai?

Am clătinat din cap.

— Trebuie doar să mă odihnesc. S-ar putea să rămân în cameră pentru restul zilei.

— Bine, a răspuns. Ştii unde mă găseşti dacă ai nevoie de mine.

Am aşteptat ca paşii să se îndepărteze şi m-am ridicat să

încui uşa în urma ei. Am luat talismanul pe care îl purtasem în Ouzdad, dezlipind pelicula subţire ca de gel lipită pe spate. O lumină albastră a pâlpâit scurt când am scos-o, după care am fixat-o sub ureche. Nu după mult timp, s-a auzit o voce.

— Da?

Un fel de zâmbet mi-a întins colţurile gurii.

— M-ai pus pe linia directă?

Arinaas a râs.

— Pot să redirecţionez apelul către altcineva, dacă vrei.

M-am lăsat pe spate în scaunul tapiţat şi mi-am permis un zâmbet adevărat.

— Nu, mulţumesc.

— Ah, a zis ea, încă având o urmă de râs în voce.

Mi-am dat seama că îmi plăcea Arinaas. Părea directă şi mă distra umorul ei sec. Cu ea, nu mă întrebam niciodată cum stăm şi nu o lua pe ocolite când voia ceva de la mine. Acum aveam foarte puţine astfel de relaţii.

— Care sunt noutăţile?

Am devenit serioasă.

— Vathi vor bombarda oraşele de coastă din Ţinutul Estic.

A mormăit în barbă ceva ce părea o înjurătură.

— Mouha!

Un nume.

— Adu-mi-l pe Sa'ad. Repede.

Un murmur scăzut.

— Târăşte-l prin deşert dacă e nevoie.

— Arinaas?

— Amani.

Vocea i se îmblânzise.

— E pe cât de rău mi-am imaginat?

— Nu, a zis ea. Nu încă. Mai e timp să le slăbim atacul. Te-ai dovedit foarte folositoare, prietena mea.

— Am un pachet de date cu numărul de trupe şi depozite de armament, dar cineva trebuie să ridice informaţiile.

— Bună treabă, Amani, a spus cu căldură în glas, în ciuda veştilor pe care i le dădusem. Vom găsi un mod de a

le lua. Ţinem legătura.

— Mai e ceva, am zis. Vor lovi zaouia din Sidi Walid.

Arinaas a înjurat.

— Ne ocupăm de asta. Contactează-mă dacă mai afli ceva.

— Aşa voi face, i-am promis.

Linia a murit fără să ne luăm rămas-bun.

28

Pachetul cu date parcă îmi ardea în buzunar şi în creier. Nimic nu mă putea ţine locului, iar mintea mi se învârtea în cerc, analizând ceea ce ştiam – bombardamentele, pierderile umane –, în pofida propriei neputinţe, în timp ce aşteptam ca Arinaas să aranjeze transferul. Îmi trebuia ceva care să mă distragă, cu care să-mi ocup timpul.

Credeam că e posibil să fi uitat să gătesc, mai ales într-o bucătărie străină. Însă mi-am amintit cu uşurinţă mişcările şi proporţiile. Familia mea încheia mereu vara cu o tajină dulce – în loc de măsline, mama punea smochine sau caise, ce avea la îndemână în anul respectiv. Mă întrebam dacă va face la fel şi în acest an. Dacă Aziz va da târcoale, ca de fiecare dată, încercând să guste pe furiş. Sau dacă le va fi mai greu să obţină fructe, cu toate necazurile pe care satul le îndurase. Pusesem tajina la foc mic şi frământam aluatul adâncită în gânduri, când şuierul unui droid a răsunat în bucătărie.

Maram se afla în centrul curţii, cu mantia revărsându-i-se la picioare, pe pământ, şi vălul aruncat peste umeri. A cercetat spaţiul cu o curiozitate rezervată. Curtea cu puţine plante pălea în comparaţie cu grădina sa luxuriantă. Dar nu a râs batjocoritor, ceea ce mi s-a părut o mică victorie.

— Alteţă? am zis, făcându-mi simţită prezenţa. Ce căutaţi… Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

S-a mai uitat un pic în jur înainte de a privi spre mine.

— Nimic, a răspuns ea. Nu ai nimic de făcut. Mi-am dat seama că nu mai fusesem de mult în această parte a palatului şi am vrut să o văd.

— Ah.

Ochii i s-au îngustat.

— De ce eşti plină de făină?

— Se mai întâmplă, Alteţă, atunci când faci pâine.

Asta a părut să o încânte.

— Mi s-a părut mie că miroase a mâncare, a zis ea,

trecând pe lângă mine. Găteşti. Cât de provincial!

— Alteţă! am strigat, încercând să o opresc.

Pachetul de date era ascuns în camera mea, însă mă neliniştea s-o ştiu pe ea atât de aproape. Dar ea a trecut pe lângă camere, mergând direct în bucătărie.

— Nu! am strigat eu, când Maram s-a întins spre tajină.

A ridicat o sprânceană.

— E o bombă?

— E fierbinte, am zis şi am apucat un şervet. Dar e doar mâncare, vedeţi?

— Astea sunt fructe?

— Da, Alteţă.

Exasperarea faţă de Maram era un sentiment nou. Eram obişnuită cu frustrarea, cu furia, cu destul de multă ură. Însă în acel moment m-am simţit ca şi cum un copil intrase în bucătăria mea, chitit să provoace haos.

— Ei bine, a zis ea aşezându-se, nu te opri din cauza mea. N-am văzut niciodată cum găteşte un ţăran.

Mi-am închipuit că nu văzuse niciodată pe cineva gătind, dar am ţinut-o pentru mine. Îmi rămăsese doar pâinea de făcut şi asta era cea mai uşoară parte a meniului. Plănuisem să coc o singură bucată, dar, dacă Maram se hotăra să rămână, m-am gândit că nu i-ar surâde să o împartă cu mine. Cu două pâinici în cuptor, am pus apă la fiert şi am scos pahare, un ceainic şi farfurii pentru mâncare.

— Intenţionezi să mă hrăneşti? m-a întrebat Maram, sprijinindu-şi bărbia în pumn.

— Dacă doriţi, am zis, sperând să nu fi folosit un ton evaziv.

— N-am mai mâncat niciodată carne cu fructe, a murmurat.

— Pentru vathi, mâncarea bună este cea necondimentată şi uscată, Alteţă.

A zâmbit larg.

Când ceainicul a început să şuiere, am arătat spre paharele pe care le scosesem.

— Ceai?

A ridicat din umeri.

— Ceai să fie!

* * *

— Nu ţi-am mulţumit niciodată, a zis ea când ne-am mutat în curte.

M-am oprit cu farfuria în faţa ei.

— Să-mi mulţumiţi?

— Pentru cum te-ai descurcat cu Galene şi la şedinţa de consiliu, m-a lămurit ea.

Am pus farfuria jos.

— Tata a fost foarte mulţumit. Datorită ţie, consideră că sunt mai potrivită pentru tron decât crezuse. Mai mult, a hotărât ca eu să ţin discursul de deschidere a noii biblioteci, nu unul dintre magistraţii oraşului.

Am ridicat din sprâncene.

— Walili va avea o nouă bibliotecă?

— E atât de neaşteptat?

— Nu credeam că vathi pun preţ pe genul acesta de lucruri, am zis.

— Pe ce?

— Pe lectură, i-am răspuns sec.

— Chiar îmi place limba ta ascuţită, fato, a zis rânjind.

— Înlocuiesc biblioteca Fihri? am întrebat.

— Cum?

— Biblioteca veche de două sute de mii de ani pe care au prădat-o, am zis sec. Şi au ars-o din temelii.

— Nu ştiu, a rostit ea, neobişnuit de posomorâtă. N-am mai făcut niciodată genul ăsta de lucruri.

Văzându-mi privirea confuză, mi-a explicat.

— Nu ies printre andalani, în afara Ziyaanei. Niciodată. Mi-e… teamă… că nu mă voi descurca. Să dau ochii cu oamenii care au arătat cât se poate de clar că mă urăsc. Care nu au de ce să pretindă că mă plac.

Eram din ce în ce mai surprinsă.

— Ah, n-ai de ce să fii atât de supărată, a răbufnit Maram. Pe mine mă urăsc, nu pe tine.

— Doar că mi-e greu să cred.

— De ce? Tu mă urăşti.

— Nu-i adevărat!

Cuvintele s-au revărsat din mine mai tare decât aş fi vrut şi surprinzător de adevărate.

Maram a izbucnit în râs.

— Ai devenit destul de bună la spus minciuni.

— Nu mint, am insistat. Adică v-am urât. E foarte greu să placi pe cineva care pune să fii sfâşiată de păsări.

— Dar acum, că nu pun să fii bătută până să-ţi dai duhul, ţi se pare că sunt fermecătoare?

Am tresărit. Formulată astfel, situaţia părea mai mult decât absurdă.

— De fapt, nu aveţi nevoie de simpatia mea. Dar, în mare, am descoperit că atunci când nu sunteţi crudă, sunt şanse ca oamenii să vă placă.

— Nu sunt un copil, a replicat ea.

Pe chip i se citea un amestec de afecţiune şi amuzament.

— Te afli deja de luni întregi aici şi tot moale eşti.

— Deci vă place să fiţi detestată?

— Teama şi ura sunt paveze bune împotriva asasinilor.

A fost rândul meu să pufnesc. Sunetul a făcut-o pe Maram să rânjească cu toţi dinţii, ca un rechin.

— Ah, te rog, spune-mi.

— Departe de mine gândul ca o fată de la ţară să o sfătuiască pe Alteţa Sa Regală.

— Nu-mi dau seama dacă ai avut dintotdeauna o limbă atât de ascuţită sau ai căpătat-o aici, ţărăncuţo.

— Vi se va părea dificil – la fel ca şi tatălui dumneavoastră acum – să domniţi asupra celor învăţaţi să vă dispreţuiască. Din experienţa mea, teama şi ura determină în bună măsură mari ticăloşii.

Mă urmărea cu atenţie, acum mai deloc amuzată.

— Şi ce experienţă are o fată de la ţară într-ale politicii şi motivaţiilor umane?

Am ridicat din umeri.

— Foarte puţină. Însă ceea ce ştiu este că despre bunica dumneavoastră se vorbeşte cu multă dragoste şi admiraţie. Iar vathi apar în discuţiile oamenilor de rând doar când sunt înjuraţi.

Se juca din nou cu inelul, deşi privirea sa încă îmi fixa chipul.

— Doar nu vrei să spui că domnia bunicii mele asupra acestei planete a fost paşnică. Ştiu că i-a declarat război fratelui ei.

— Fratele său i-a declarat război, am replicat.

Conversaţia mi se părea din ce în ce mai ridicolă. De parcă aş fi putut să o schimb pe loc. De parcă aş fi putut anula tot ce făcuse.

— Iar când s-a terminat, Dowager i-a ajutat pe cei afectaţi de război să reconstruiască. În anii următori nu au apărut rebeli şi disidenţi. Voiau ca ea să îi conducă.

— Da, a rostit Maram tărăgănat. Hai să-i lăsăm pe crescătorii de capre şi pe fermieri să decidă cine să-i conducă.

Da, mi-a venit să zic, dar mi-am ţinut gura. Spusesem destule. Şi, cu tot sarcasmul ei, o vedeam că reflectează. Nu mă aşteptam la schimbări, nu imediat. Probabil că nici nu aveam să văd vreuna. Dar dacă exista vreo speranţă să asculte, voiam să încerc.

Spre surprinderea mea, Maram a mâncat tot din farfurie şi şi-a terminat bucata de pâine. Sperasem să-mi rămână ceva resturi să le împart cu Tala, dar se părea că va trebui să gătesc din nou. După ce am curăţat masa şi am pus deoparte mâncarea, Maram s-a ridicat în picioare, apoi s-a oprit.

— Da? am zis eu, fiindcă ea tăcea.

— O să mă ajuţi. Cu discursul. Nu-i aşa?

Mi-am stăpânit zâmbetul. Lui Maram nu-i stătea în fire să întrebe.

— Desigur, Alteţă. N-am nimic de făcut acum, dacă aţi dori să începem.

29

— Să sperăm că gloata va fi liniştită astăzi, a zis sumbru Maram, în dimineaţa în care trebuia să ţină discursul la deschiderea bibliotecii.

A părut că face o glumă, dar nu a zâmbit. Se purta straniu – oare mă şi vedea moartă? Se vedea pe ea? M-am întrebat ce ar însemna pentru Maram dacă aş muri în văzul întregului sistem stelar. I-ar fi greu să-mi urmărească moartea sau s-ar vedea doar pe ea?

— Ai grijă, a adăugat, privindu-mă.

De data asta, ochii îi erau blânzi.

Am lăsat-o pe Maram şi m-am îndreptat spre locul de plecare. Cuvintele ei mi-au răsunat în urechi în timp ce Idris m-a ajutat să intru în trăsura acoperită şi s-a urcat în urma mea. Nu-mi plăcea să fiu îngrijorată pentru Maram, să mă întreb cum se simţea ştiind că nu putea ieşi din Ziyaana de teama morţii. Că jumătate din neamul ei îi purta un dispreţ de neclintit, ca simbol al opresiunii sale. Că îşi luase la revedere conştientă că orice mă aştepta acolo îi era destinat ei. Oare o simţea – oare în sângele ei se ducea o luptă de fiecare dată când mă privea?

Prin geamurile uşor colorate, priveam curtea cum dispărea, apoi trăsura a luat-o spre zidul nordic şi a intrat pe largul bulevard principal care ducea spre restul oraşului. Idris avea mâna peste a mea şi bărbia sprijinită în pumnul drept.

Dacă Maram s-ar afla în teritoriile din nordul Andalei, îmi închipuiam că nu ar conta atât. Erau mai sigure, sentimentele împotriva vathilor fiind aproape inexistente. Aveau puţine resurse, iar integrarea lor în societatea vathek se dovedise rapidă şi certă. Însă capitala, Walili, fusese un oraş regalist. Locuitorii săi, săraci şi bogaţi deopotrivă, o iubeau pe regina Najat. Fusese un idol, tânără, frumoasă şi neînfricată.

Pentru ei, Maram reprezenta suprema fărădelege. Era sângele lor alterat. Îmi închipuiam că mai ales pentru asta

îi plăcea lui Mathis să o plimbe de colo colo. Dacă nu putea avea un copil vatjek cu sânge pur ca să ne conducă, măcar să le amintească tuturor preţul ocupaţiei.

Idris părea mai trist decât îl văzusem vreodată, o copie palidă a omului pe care îl ştiam.

— Ce e, Idris?

— Familia mea – ce a rămas din ea – are reşedinţa în Al Hoceima.

Îşi întorsese din nou privirea.

— Nu înţeleg, am zis scuturând din cap.

— Vathi îl numesc Ţinutul Estic.

I-am strâns mâna.

— Deci acum înţelegi.

— I-am ţinut locul lui Maram la şedinţa de consiliu, am zis.

Ne mutaserăm mai aproape unul de celălalt, aşa că îi simţeam căldura prin faldurile caftanului. Abia dacă îmi dăduse prin minte că familia lui Idris se afla acolo şi nu mă gândisem cum l-ar putea afecta.

Idris şi-a trecut o mână peste faţă. Acum, că îmi spusese, îngrijorarea şi teama păreau să fi sporit.

— Nu pricep de ce vreunul de acolo ar risca o a doua exterminare. Precedenta n-a avut loc cu atâta timp în urmă încât să nu-şi amintească. Ştiu că nimeni n-a uitat.

Mai bine moarte decât sclavie. Husnain i-o spusese odată lui Aziz, într-o criză de furie – fusese un motiv de ceartă între noi toţi, dar mai ales între ei doi. Mă gândisem atunci că o astfel de declaraţie era rodul tinereţii şi al teribilismului său, că nişte ani în plus îi vor tempera focul. Dar existau oameni care chiar credeau asta. Care mai degrabă mureau decât să sufere sub ocupaţie. Oameni care mai degrabă îşi riscau vieţile, cu speranţa că odraslele lor ar putea trăi să vadă un viitor mai bun.

Devenisem unul dintre ei.

— Nu-i problema ta! a zis brusc. Fie ce-o fi!

— Ba sigur că este, am spus şi m-am răsucit să mă uit în ochii lui. Prietenilor le pasă unul de celălalt.

A zâmbit larg.

— Prieteni? a zis el calm.

— Mai mult decât prieteni, am spus eu, în timp ce el îmi săruta palma. De ce nu-i vizitezi? Te-ar ajuta, nu-i aşa?

Palmele mi s-au închis peste locul sărutat. Parcă trecuseră secole de când îl văzusem ultima oară şi nu-mi plăcea cât de reţinuţi eram. Întâlnirile cu el depindeau de locul în care Maram sau Nadine mă trimiteau şi de prezenţa lui acolo. Îmi doream să-l văd mai des, dar ştiusem de la început că aşa vor sta lucrurile. Vorbeam încet, ca să nu ne audă gărzile de lângă trăsură – încă o constrângere.

— Nu mă gândisem la asta, a zis el. Măcar mi-ar ridica moralul. În curând, mătuşa mea împlineşte o sută şase ani. Maram nu m-ar refuza dacă aş vrea să plec.

— Ea ar merge? am întrebat, atentă să-mi păstrez vocea calmă.

— Nu ştiu, a răspuns încruntându-se. Îmi închipui că îi cunoşti părerea despre familia ei andalană.

Am dat aprobator din cap.

— În orice caz, ţie şi lor vă va prinde bine.

L-am strâns de mână.

— Prezenţa ta îi va linişti. Şi vei fi în siguranţă în Al Hoceima – strâng rândurile mai departe pe coastă.

Mi-a atins uşor obrazul cu degetele, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat pe frunte. Pentru câteva momente, singurul sunet din trăsură a fost valul de zgomot al oraşului însuşi. Îi citeam pe faţă că abia putea să-şi controleze emoţiile.

— Ce e?

— Tu… a început. Eşti o mare alinare, Amani.

M-am străduit să nu râd.

— Alinare? Atâta tot?

A deschis gura, iar eu am scuturat din cap.

— Glumeam doar. Nu e nevoie să spui mai mult.

— Vino cu mine, a zis brusc.

— Ce?

— La Al Hoceima. Te rog.

Am deschis gura să-i spun că era o idee groaznică, dar am închis-o la loc. Nu era o idee groaznică. Ar fi fost ceva

minunat, fiindcă petreceam atât de puţin timp împreună. Şi poate aş fi reuşit să-i pasez informaţiile unuia dintre agenţii lui Arinaas din Ţinutul Estic.

— Bine, am zis într-un târziu. Voi încerca.

* * *

Discursul – cuvântarea în faţa oamenilor din Walili – trebuia să aibă loc într-o zonă a oraşului în declin. Potrivit hărţii pe care mi-o arătase Tala, pe vremuri fusese o zonă comercială, prosperă şi în plină dezvoltare. Însă afacerile se mutaseră altundeva, majoritatea în mâinile vathilor şi, cu toate că mulţi comercianţi reuşeau să se descurce, nu se compara cu situaţia de odinioară. Biblioteca nu va fi de ajutor.

El Maktabatil Fihri rezistase două sute de mii de ani şi slujise drept arhivă a literaturii mondiale. Înainte ca vathi să o bombardeze, spulberând-o, găzduise cea mai mare colecţie de poezie kushaila. Înlocuitoarea ei se afla departe de locul iniţial şi adăpostea recensăminte şi istorii ale ocupaţiei.

Eu şi Idris stăteam chiar lângă platforma înaltă, cu mulţimea la picioarele noastre. Toţi cei din acest sector al oraşului erau obligaţi să participe şi se aliniaseră în hainele lor posomorâte, tăcuţi şi plini de resentimente. Simţeam zumzetul din aer, îl recunoşteam din propria experienţă la aceste adunări obligatorii. De ambele părţi ale drumului pe care erau strânşi andalanii, se aflau scaune înalte, de parcă vathi aşezaţi acolo erau pregătiţi pentru un spectacol.

Deasupra platformei se contura o statuie imensă a Massiniei. Am făcut instinctiv un pas în faţă. Erau multe moduri de a o reprezenta – în extaz, cu o carte deschisă în poală, cu ochii către ceruri şi aşa mai departe. Dar n-o mai văzusem niciodată înfăţişată aşa, cu mâinile ridicate, cu un văl tras peste cap şi cu trupul acoperit de sus până jos. Cartea de la picioarele ei mi-a confirmat că trebuia să fie Massinia.

Statuia era frumoasă, sculptată în piatră, şi totuşi stranie. Simţeam că în orice moment ar putea să-şi scoată

vălul şi să păşească printre noi. Nu respecta tradiţia, era neobişnuită şi, în loc să-mi provoace bucuria pe care o simţeam de obicei când o vedeam, mi-a trezit neliniştea. Poate din cauza aceasta vathi îi îngăduiseră să rămână în picioare.

Am tras adânc aer în piept şi l-am apucat pe Idris de mână.

— Uşor, mi-a zis la ureche. Te vei descurca. Sunt aici cu tine.

Am dat din cap, am inspirat adânc şi am urcat scările platformei, cu Idris imediat în spatele meu.

— Cetăţeni andalani, a spus un oficial andalan, aplecându-se peste podium. Este o mare onoare să o poftim pe Alteţa Sa Regală Maramvak Mathis în mijlocul nostru. Suntem recunoscători dincolo de cuvinte pentru bunăvoinţa şi generozitatea constante ale protectorului nostru.

Mulţimea andalană era nemişcată şi tăcută. Puţinele aplauze au venit de la spectatorii vathek şi de la andalanii makhzen de pe ambele părţi. Am privit cu faţa golită de emoţii cum oficialul şi-a încheiat introducerea şi mi-a făcut semn să urc pe podium.

Murmurul a crescut pe măsură ce urcam treptele şi s-a domolit într-o tăcere bizară când am atins holoreaderul din faţa mea pentru a-mi deschide notiţele.

— Ziua de azi marchează un început de bun augur – deschiderea primei biblioteci din Walili în peste zece ani. Semnul recompensei pe care le reprezintă cunoaşterea şi capacitatea noastră de a merge înainte, uniţi în faţa adversităţii.

Din mine a ieşit vocea lui Maram, însă ceea ce a modelat discursul a fost propria emoţie. Evitasem referinţele la vathi şi speram că, auzind-o pe Maram, văzând-o pe ea – pe mine – purtând pecetea andalană, cei care asistau la sfinţirea temeliei vor pleca plini de speranţă. Se vor gândi la rezistenţa şi supravieţuirea noastră. Mai mult, speram ca Maram să reflecteze la cuvintele pe care mă ajutase să le potrivesc şi să-şi imagineze o lume lipsită de cruzimea

domniei tatălui său.

Era o speranţă mică, m-am gândit eu, uitându-mă pe deasupra mulţimii. Dar una importantă. Dacă Maram ar putea fi un conducător aşa cum tatăl ei nu reuşise, un conducător cum îşi dorise mama ei, atunci exista speranţă pentru noi toţi.

Nu-i aşa?

Trebuia să cred asta.

30

Ziua de azi părea să treacă mai greu decât de obicei. Tala intrase la mine de dimineaţă, dar când îmi văzuse privirea rătăcită, mă lăsase în pace, cu nişte ceai alături. Mă dădusem bătută în încercarea de a-l înfrânge pe droid la şatranj, când s-a auzit clopoţelul ce anunţa un membru al familiei regale.

— Alteţă, am zis eu când Maram şi-a făcut apariţia şi m-am ridicat în picioare. Cum vă pot fi de folos?

Am fost surprinsă când şi-a lăsat privirea în jos, parcă stânjenită de ce urma să-mi ceară.

— Nu pot cere personalului de la bucătărie să-mi gătească. Nici măcar nu ştiu cum s-o numesc.

Mi-am stăpânit zâmbetul.

— Ah. Vă e foame?

Şi-a lăsat capul pe spate, sfidându-mi amuzamentul.

— Da.

— Aceeaşi mâncare?

— Surprinde-mă.

* * *

Am făcut harira şi meloui – erau uşoare, rapide şi speram să nu trezească suspiciuni personalului de la bucătărie. Maram s-a aşezat pe acelaşi scaun şi m-a privit cum fierbeam supa la foc mic, îndreptându-mi apoi atenţia spre pâine.

— Ar trebui să mă laşi să te ajut, a zis ea, scoţând apoi un sunet nerăbdător. Nu trebuie să te arăţi atât de uimită. Fie, îmi retrag oferta.

— Nu, am spus, chinuindu-mă să nu râd. Vă rog. Veniţi, puteţi întoarce pâinea.

— Pot face mai mult de atât.

Suna arţăgos şi tineresc, dar nu mă încumetam să-i încredinţez altă sarcină.

— Să încercăm întâi cu pâinea.

Cu Maram în bucătărie, am înţeles-o din ce în ce mai mult pe mama. Maram se ferea de căldura tigăii, aştepta

prea mult să o întoarcă şi nu o singură dată turtele au ajuns pe podea.

— Uitaţi, am zis în cele din urmă, întinzându-i un şervet curat. Dacă vă e atât de teamă de foc, folosiţi asta.

M-a privit lung.

— Cum îmi va proteja asta degetele?

— Nu o va face, am zis. Dar vă poate păcăli. În plus, mama obişnuia să spună că nu înveţi în veci dacă nu te-ai ars măcar o dată.

— Pare fermecătoare.

— Nu mai mult decât alte mame de la ţară, am zis zâmbind.

După asta, s-a întors din nou la pâine. Dar am observat câteva lucruri ciudate. Era tăcută şi, când nu-şi ronţăia pieliţa de la degetul mare, îşi muşca buza de jos. Maram demonstrase mereu o capacitate extraordinară de a etala fie indiferenţă totală, fie furie; anxietatea nu era o emoţie pe care să o fi văzut vreodată la ea.

— Este… este totul în regulă?

A căscat ochii.

— Ce? Sigur că da.

— Încă ţineţi degetul mare în gură.

Şi-a tras brusc mâna şi şi-a ascuns-o în pliurile fustei. O clipă n-a zis nimic, doar m-a privit cu furie.

— Ştii că trebuie să-l însoţesc pe Idris în Ţinutul Estic?

— Este prima oară când aud, am minţit eu. E vreun motiv pentru care mergeţi cu Idris?

Şi-a mutat privirea, jucându-se cu inelul de pe deget.

— Mama… mama a trecut o clauză în testament. Ei – familiile lor erau apropiate. Sau aşa bănuiesc. A vrut să-i vizitez.

— Aha.

— Cu toţii mă urăsc. Mult. Foarte mult.

Probabil era stupid din partea mea să fiu uimită. Şi totuşi.

— De ce?

Maram părea de acord cu mine şi mi-a aruncat o privire care acum câteva luni m-ar fi băgat în sperieţi.

— Micul detaliu al existenţei tatei.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Trebuie să înveţi să nu mai fii şocată tot timpul. Toată lumea mă urăşte. Sunt obişnuită.

— Dar… este şi familia mamei dumneavoastră, mi-a ieşit pe gură.

— Nu cred că cineva priveşte lucrurile în felul ăsta.

Nu ştiu de ce mi-era greu să cred asta. Ştiam exact cum era Maram. Îi trăisem pe propria piele cruzimea. Dar cum văzusem la Dowager, mulţi din familia andalană a lui Maram deplângeau că o pierduseră. Numai o persoană crudă judeca un copil prin părinţii săi. Şi cu toate că Maram se dovedise ea însăşi o vrednică urmaşă a regimului lui Mathis, cineva care cunoştea circumstanţele – cum fusese tratată de toţi cei de pe Luna-Vaxor, de propria soră vitregă – nu ar urî-o pentru asta. Nu-i aşa?

— Eşti norocoasă, a zis ea.

— Eu?

— Ştii exact care e locul tău. Ai familia şi tradiţiile tale şi nimeni nu… urlă la tine să fii altceva. Tot ce poate vedea familia mea vathek este sângele meu impur. Iar familia mea andalană îi poate vedea numai pe propriii cuceritori. Oriunde merg, sunt tratată ca o prevestire a unui viitor îngrozitor.

Era un lucru ciudat să simt un val atât de puternic de milă faţă de ea. Dar străbătuserăm cale lungă noi două. I-am atins braţul fără să întreb şi am aşteptat să-şi ridice privirea spre mine.

— Poţi alege cine vrei să fii, am zis. Poţi alege ce eşti.

A pufnit.

— Toată lumea a decis deja ce nu sunt – nu sunt vathek şi nu sunt andalană.

I-am strâns braţul.

— Eşti adevărata fiică a ultimei regine andalane. Nu pot alege ei ce eşti.

Am fost surprinsă când a ridicat o mână plină de inele şi a pus-o peste a mea, deşi nu a vrut să se uite la mine.

— Ştiu că nu e drept din partea mea să spun asta, dar…

mă bucur că eşti aici. Mă bucur că eşti tu. Nu cred că altcineva pe lume ar fi bun cu mine după ceea ce am făcut.

N-am găsit nimic de zis. Nu-i puteam spune de ce eram atât de blândă, ce am văzut. M-ar urî pentru mila şi îngrijorarea mea.

— Ce-ar fi să merg eu în locul dumneavoastră? i-am sugerat.

Devenisem destul de bună în a-mi controla emoţiile şi tonul, iar asta îmi folosea cu Maram. Trebuia să merg eu în Ţinutul Estic, pentru a livra informaţiile agentului lui Arinaas. Şi voiam să petrec timp cu Idris. Dar mai mult de atât, spre surprinderea mea, voiam să o ajut. În ciuda a tot ce îmi făcuse, tot ce puteam vedea acum era o fetiţă speriată care nu dorea să înfrunte dezaprobarea rudelor sale sau, şi mai rău, respingerea lor.

— Serios?

Părea umilă şi mai tânără chiar şi decât mine.

— Serios, am zis eu, lovindu-mi umărul de al ei.

— Ce miroase aşa? a întrebat după o clipă.

Am oftat.

— Aţi ars pâinea.

* * *

Masa nu a fost un eşec. Supa s-a făcut şi am luat în curte bucăţile de pâine rămase întregi, împreună cu nişte ceai şi castroanele pentru supă. Am stat într-o tăcere prietenească. Pentru prima oară nu exista tensiune mocnită, nu exista teamă. Era un sentiment ciudat, dar unul care îmi plăcea.

Se juca încet cu un pandantiv pe care nu îl mai văzusem până atunci, mutând leneş între degete, în sus şi-n jos pe lanţ, piesa din aur.

— Voiam să te întreb ceva, a zis.

A prins pandantivul în mână şi l-a strâns în pumn.

— Desigur.

Am urmărit-o cum şi-a scos lanţul de la gât şi mi l-a întins, talismanul auriu legănându-se alene înainte şi-napoi.

— Poţi – ştii ce e asta?

Am ridicat din sprâncene când am apucat să-l văd mai bine.

— Probabil nu mai bine decât dumneavoastră…

Vocea mi-a pierit când l-am întors pe partea cealaltă.

— Ce? Ce e?

— Nimic, am zis râzând. E o pecete regală. Dacă v-aţi fi născut înaintea ocupaţiei, aţi fi avut acelaşi model tatuat pe spate.

Maram şi-a dat ochii peste cap.

— Mulţumesc pentru deducţia isteaţă. De atâta lucru m-am prins şi eu după rocul de pe faţă.

— Nu e un roc. E o pasăre tesleet.

— O ce?

— Tesleet, am repetat. Pasărea familiei Banu Ziyad este tesleet. Şi pe spate este numele dumneavoastră şi un vers: *Am primit semnul înainte de soţul meu. Îl voi avea şi după.*

— Ce naiba înseamnă asta?

— E un citat atribuit Massiniei – avea o cicatrice împletită cu aur pe spate. Mulţi au luat-o drept un semn de la Dihya, că fusese aleasă ca profetesă înaintea morţii soţului său. Istoricilor le place să spună că moartea lui a creat-o pe ea, dar nu a fost aşa.

S-a aplecat.

— Şi de ce e ciudat?

— Peceţile sunt ca un daan. Scopul lor e să indice familia, descendenţa, credinţa – toate lucrurile preţuite de kushaila. Oricine a făcut acest sigiliu a vrut ca dumneavoastră să-l preţuiţi mai presus de orice.

— Minunat, a zis ea tărăgănat, luând înapoi sigiliul. Mama a vrut să ţin minte că l-a urât pe tata.

M-am abţinut să râd.

— Nu asta vrea să spună citatul.

— Luminează-mă.

— Massinia şi-a iubit foarte mult soţul. Multe surse spun că era dintr-o clasă superioară lui şi era tazalghită. S-a căsătorit cu el oricum, în secret. Asta este ceva nemaiauzit, chiar şi astăzi.

— Şi…?

— Înseamnă că ea... că dumneavoastră nu vă definiţi prin bărbaţii din viaţa voastră, oricât de puternici ar fi ei. Aţi trăit înaintea lor şi veţi trăi după ei. Nu-i puteţi lăsa să vă hotărască drumul.

A privit gânditoare sigiliul.

— A dispărut într-un final, nu-i aşa? a zis ea.

Am dat aprobator din cap.

— A mai fost văzută o singură dată, însă, potrivit opiniei populare, oamenii mamei sale au luat-o înapoi şi, după aceea, ar fi fost imposibil de găsit.

A rânjit.

— Şi care e opinia nepopulară?

— Că pasărea tesleet care o însoţea s-a dovedit un spirit care a invitat-o în împărăţia sa cerească.

Zâmbetul superior s-a transformat într-unul cu adevărat visător. Pecetea era ştearsă, tocită şi netedă pe alocuri. Era clar că o ţinea aproape de câte ori putea. Probabil că mama ei o făcuse la comandă şi apoi i-o dăduse personal. Părinţii concepeau daanul copiilor şi îmi închipuiam că, printre nobili, şi khitaamul acestora.

— Îmi place mai mult cea de-a doua variantă, a zis ea.

— Bunica dumneavoastră ar putea şti mai multe despre pecete, i-am spus eu, ca răspuns. Ceea ce ştiu eu e din cărţile de istorie. Dar bunica Alteţei Voastre este membră a familiei regale, probabil a conceput pecetea mamei dumneavoastră.

A privit insistent pandantivul, fără să zică nimic. Voiam s-o întreb la ce se gândea, dar mi-am închipuit că îi fusese suficient de greu să mă roage să-i explic sigiliul. Mama sa îi lăsase ceva preţios şi inestimabil; nu voiam să îi distrag atenţia de la asta. Şi poate că va servi drept o punte, oricât de fragilă, spre bunica ei.

Într-un târziu, şi-a ridicat privirea, fără ţintă şi uşor pierdută, şi a clătinat din cap. N-am zis nimic, doar i-am făcut semn spre farfurie. În cele din urmă, şi-a agăţat pandantivul la gât şi s-a întors la mâncare.

* * *

După ce a plecat Maram, am curăţat farfuriile şi vasele,

am împachetat mâncarea şi m-am retras în cameră.

Uram locul ăsta, pe Nadine, uram ce îmi făcuseră. Fusesem transformată, remodelată într-o fată pe care familia mea nu ar recunoaşte-o. Dar găsisem – descoperisem atât de multe şi nu ştiam dacă aş fi renunţat la asta. La fata care eram, pentru toate celelalte. Dacă – când – rebeliunea va reuşi, n-ar fi cale de întoarcere spre vechea mea viaţă. Ce voi face? Unde voi merge? Unde va merge Maram?

Şi oare trebuia rebeliunea să o sacrifice pe Maram în numele libertăţii? Ar fi fost o aliată puternică – o figură pe care nimeni n-ar respinge-o.

Mi-am scos talismanul din rochie şi mi-am strecurat comunicatorul în spatele urechii. S-a încălzit rapid şi, după o clipă, am auzit un bip.

— Da?

— Sunt eu, am zis. Am veşti.

— S-a schimbat ceva? a spus Arinaas. Sau ţi-a fost dor de mine?

Am râs.

— S-a produs o schimbare, am zis. Maram va însoţi convoiul spre Ţinutul Estic.

— Momentan nu este o ţintă.

— Nici n-ar trebui să fie, am zis tăios. Însă eu voi merge în locul ei.

Aproape că auzeam cum i se învârteau rotiţele în cap.

— Şi poţi aduce planurile pe care le-ai furat de la şedinţa de consiliu?

— Da.

A tras brusc aer în piept.

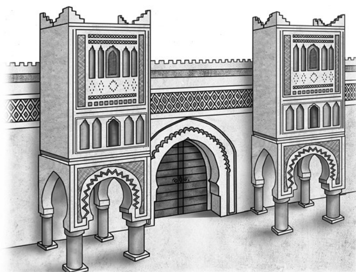
— Amani. Să scoţi aşa ceva din Ziyaana… îţi asumi un mare risc.

— Totul e un mare risc, nu-i aşa?

— Vom aranja un transfer, a zis Arinaas într-un târziu. Ai grijă în zilele următoare, da?

— Şi tu, Arinaas.

AL HOCEIMA, ANDALA

31

Câteva zile mai târziu m-am urcat pe un vas împreună cu Idris şi cu o suită restrânsă şi am pornit spre est, la Al Hoceima. Deşi adevărata intenţie a lui Idris era să afle starea familiei şi a casei sale, îşi sincronizase vizita cu aniversarea strămătuşii sale. Trecuseră trei ani de la ultima sa vizită şi i-am observat agitaţia atunci când nava a aterizat în oraş cu un şuierat uşor.

Majoritatea clanului Salih dispăruse, doar câţiva dintre unchii şi mătuşile lui Idris supravieţuiseră. Un clan care numărase cândva mii de membri avea acum puţin peste o sută, majoritatea fie foarte tineri, fie foarte bătrâni. Idris îi cunoştea pe primii mai mult decât pe cei din urmă – vathi îi îngăduiseră să ţină legătura cu verii săi, dar nu cu cei care şi-ar fi putut menţine înclinaţia loialistă.

Mătuşa sa trăise o sută cinci ani şi acum îl sărbătorea pe al o sută şaselea. Mă uimea că cineva reuşise să trăiască atât de mult. Cei mai mulţi bătrâni din satul nostru nu trecuseră de şaizeci. Sărăcia şi războiul nu favorizau o viaţă lungă.

Oaspetele de onoare, Naimah, se afla în faţa sălii de reuniune, flancată de surori şi de nepoate. Era o femeie mică, mai mult ca o pasăre, cu ochi tăioşi şi un nas şi mai şi. Avea umerii încovoiaţi şi gura încreţită. Daanul de pe chipul său era de un verde şters, nefiind retuşat niciodată. Camera era plină de femei – mi-am închipuit că toate cele rămase din Banu Salih, tinere şi bătrâne deopotrivă. Doar cele mai bătrâne dintre ele, precum Naimah, purtau daan. Ca şi venerabila lor conducătoare, se foiau prin încăpere în veşminte viu colorate, şoptind şi chicotind între ele. Bărbaţii, ca de obicei când aveau de-a face cu atâtea femei, se adunaseră în spate şi monopolizaseră ceaiul.

Cât despre mine, m-am aşezat lângă fereastră, cu spatele întors spre majoritatea oaspeţilor.

De la fereastră, vedeam dărâmăturile oraşului Al Hoceima. În antichitate şi înaintea ocupaţiei, fusese unul

dintre cele mai frumoase oraşe de pe planetă. Leii din Al Hoceima domniseră de pe coasta de nord până în sudul continentului. Iar când s-au aliat prin căsătorie cu familia Ziyad, au format cea mai mare armată văzută vreodată. Mărşăluiseră până în partea cealaltă a planetei, cucerind tot ce vedeai cu ochii, până n-a mai rămas nimic. Acum vedeai mai mult praf decât oameni. Nimeni nu-şi permitea să repare drumurile sau casele. Sistemul de filtrare care purifica apa otrăvită aproape că distrusese oraşul cu preţul său.

În depărtare, vedeam la orizont culoarea roşie a focului, mânjită de fum. Toată ziua se prelinsese un fir constant de refugiaţi care scăpaseră de pe coasta de est cu tot ce putuseră căra, sperând să fie în siguranţă mai adânc în ţinut. Departe de rebeli şi de foc.

Până acum, bombardamentele vathek se limitaseră la cele două oraşe: Sidi Walid şi Tairout. Însă rebelii nu se lăsaseră şi ripostaseră chiar şi fără informaţiile mele. Steagul rebel încă atârna în turnul de un alb strălucitor din centrul Ghazlanului sau, cel puţin, asta spuneau puţinele veşti pe care le primisem. Iar acum îi înţelegeam pe vathi un pic mai bine – mai degrabă decât uşurată, îmi simţeam mintea roasă de nelinişte. Dacă norocul rebelilor se va menţine, vathi vor reacţiona ca fiarele încolţite şi vor face prăpăd în restul regiunii. Informaţiile mele erau tot ce îi despărţea pe rebeli de o moarte sigură. Arinaas o ştia la fel de bine ca mine şi aranjase un transfer pentru miezul nopţii.

Idris se afla imediat dedesubt, în curte. Scăpase de la festivitate cât de iute posibil, pentru a se întreţine cu un cârd de veri ce-l înconjuraseră, luptându-se pentru atenţia lui. Nu-l mai văzusem aşa. O parte din frica sa dispăruse de îndată ce aterizaserăm în oraş şi acum, înconjurat de cei dragi, aproape că radia. Iar ei radiau la rândul lor. Îl urmărisem oprindu-se să stea de vorbă cu unchi, mătuşi, veri şi, în urma lui, fiecare dintre ei a strălucit un pic mai tare, a zâmbit un pic mai uşor.

A ajutat un băiat mai mic să se urce pe cal. Deşi nu

auzeam ce spunea, era clar că îl învăţa cum să stea în şa. Îi iubea, indiferent cât de mult timp fusese departe de ei.

M-am întrebat cu nelinişte ce ar spune dacă ar afla de legăturile mele cu rebelii. Supărarea lui din cauza bombardamentelor îmi spunea că nu-i plăcea ce ar putea face rebelii sau ce represalii ar putea provoca. Dar ei – noi – erau necesari pentru ca oamenii de pe Andala să supravieţuiască acestui secol.

— Arată exact ca Najat, a şoptit o voce în stânga mea.

Am înţepenit, dar nu m-am întors. Maram nu vorbea kushaila – poate o făcuse cândva, dar timpul petrecut cu vathi i-o ştersese din amintire, după cum făcuse cu majoritatea celor îndepărtaţi din familiile lor kushaila.

— Nu contează, a zis o a doua voce. Poate să semene oricât cu mama ei. Tot o străină este.

Având în vedere ce-mi spusese Maram, mă aşteptasem ca aceste cuvinte să fie rostite cu venin. Însă tot ce am auzit era milă. Ştiam că probabil au plâns-o. Legăturile filiale erau importante pentru noi, iar faptul că ea a fost luată din familie la o vârstă atât de fragedă şi niciodată înapoiată probabil i-a durut. Şi acum, la fel ca Dowager, nu ştiau cum să ajungă la ea sau cum să se poarte cu ea. Maram nu făcea lucrurile mai uşoare. Începeam să bănuiesc că nu pe andalani îi ura cel mai tare, ci ura să-şi amintească ce le făcuse tatăl ei.

Am fost smulsă din reverie când ceva – cineva – m-a tras de fustă. Fata nu avea mai mult de opt sau nouă ani. Se uita la mine cu ochii căscaţi, împărţită parcă între frică şi fascinaţie.

— Da? am zis în vathekaar.

— Khaltou Naimah te-a chemat, a răspuns ea.

Când am privit spre podiumul unde se afla mătuşa, am văzut că mă urmărea.

— Ei bine, am zis, atunci să mergem.

Nu ştiam dacă trebuia să îngenunchez, să o sărut pe obraji sau să fac o plecăciune. Eu şi Naimah ne-am privit una pe cealaltă, eu un pic precaut, ea scrutător. N-a zis nimic, ci mi-a arătat o pernă, lângă fetiţă. M-am aşezat. Nu

intenţionam să atrag atenţia întregii săli sau a grupului de mătuşi din preajma ei.

O mătuşă însărcinată, ce reuşise să-şi facă drum pe podium, a oftat.

— Ce ne facem cu ea? a zis în kushaila.

Naimah a cloncănit.

— Ce să facem? a spus. Dacă în urmă cu cinci ani, când s-a întors, n-aţi fi fost toate nişte neghioabe pline de aere, ar fi putut să ne cunoască. Să ne placă. Acum uitaţi-vă la ea. Vathek până în măduvă.

Mătuşa a oftat din nou.

— Poţi să jeleşti trecutul, khaltou. Dar acum nu e nimic de făcut.

O a treia mătuşă a dat precaut din cap.

— Idris se va căsători cu ea şi asta este. Putem la fel de bine să ne resemnăm.

— Cu ce? a întrebat Naimah.

Dacă aş fi putut, le-aş fi avertizat pe surori să nu răspundă. Am recunoscut tonul – Maram îl folosea, mama îl folosea. Întrebarea nu aştepta răspuns.

Însă a treia mătuşă a părut luată prin surprindere, de parcă niciodată în viaţa ei nu mai auzise un astfel de ton.

— Cu domnia vathek, a zis ea, ca şi cum ar fi fost evident.

Naimah a pufnit.

— De asta ai făcut doar băieţi, Nusaiba! Eşti o neghioabă cu minte puţină.

A fluturat din mâini.

— Plecaţi! Toate! Să nu vă mai văd!

După asta, mă aşteptam să nu fiu băgată în seamă, însă Naimah şi-a întors privirea spre mine. Nu mă puteam preface că nu fusesem atentă. A aşteptat ca mătuşile şi nepoatele să dispară, şuşotind între ele. După care mi-a făcut semn să mă ridic şi să mă duc lângă ea. Am tresărit când m-a apucat de bărbie. Degetele îi erau subţiri şi aveam impresia că eram ţintuită de gheare.

— Trebuie să mănânci mai mult, a zis într-o vathekaar cu accent puternic. Ca să reuşeşti să zămisleşti fiice.

— De ce fiice?

— Doar ele vor avea forţă pentru viitor, a zis ea. De asta te-a făcut mama ta.

— Vreau să am forţă pentru asta, am zis uşor.

Naimah a rămas nemişcată, iar degetele i s-au strâns puţin pe bărbia mea. Nu săream calul – acum o cunoşteam pe Maram, ştiam ce simţea. Voia să fie capabilă să facă tot ce e corect, voia ca familia mamei sale să o iubească. Îi era doar teamă.

Ştiam că, dacă Maram ar avea şansa, dacă i-ar da o şansă familiei mamei sale, aceasta ar iubi-o. Iar dragostea lor şi speranţa ei *ar putea-o* transforma în regina pe care andalanii să nu trebuiască să o ştie de frică sau să o urască.

— Schimbarea presupune curaj, yabnati, a zis ea, suficient de încet pentru ca nimeni din jurul nostru să nu o poată auzi. Tu eşti curajoasă. Ca mama ta. Văd asta. Vizitează-ne mai des.

Am dat din cap ca răspuns la invitaţia ei şi, în sfârşit, mi-a dat drumul. M-am întors la locul meu, cu inima bătându-mi nebuneşte, însă i-am simţit privirea asupra mea pentru tot restul serii – nemişcată şi aproape plină de speranţă, de parcă s-ar fi uitat la cineva cu totul diferit. De parcă o vedea pe Najat în locul lui Maram şi asta îi dădea încredere.

* * *

Petrecerea a părut să dureze o eternitate. Khaltou Naimah m-a ţinut pe podium alături de ea şi, când s-a săturat să vorbească în vathekaar, a chemat-o lângă mine pe fata cea tânără, să traducă din kushaila. Era ciudat să mă prefac a nu înţelege când mi se vorbea. M-am surprins cel puţin o dată cu gura deschisă, înainte ca ea să fi terminat de vorbit, şi a trebuit să-mi muşc limba. Până să mă pot întoarce în camerele pe care le împărţeam cu Idris, m-am simţit stoarsă de puteri.

Idris stătea în salon, în faţa unei ferestre mari, înconjurat de strălucirea soarelui la apus.

— Unde ai dispărut? am întrebat, închizând uşa în urma

mea. Mătuşa ta nu m-a slăbit din priviri întreaga petrecere.

A râs uşor.

— Scuze. N-am vrut să te las pradă ei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, l-am tachinat, punându-i o mână pe braţ.

— Hm, a făcut el, iar eu m-am încruntat.

— Eşti bine?

— Am fost la mausoleu, a zis după o clipă. Părinţii şi fraţii mei sunt îngropaţi acolo.

Am şovăit. Nu vorbise niciodată despre fraţii lui – tot ce ştiam despre ei auzisem de la Tala, când mi-a povestit despre noaptea Exterminării.

— Idris…

M-a privit într-un final şi a schiţat un zâmbet.

— A fost mai uşor anul ăsta, a zis.

Şi-a aşezat mâna peste a mea.

— Nu e niciodată uşor, dar… a fost mai bine anul ăsta. Cu tine aici.

Am zâmbit.

— Cum sunt verii tăi?

— Pe cât de bine pot fi.

Mi-a dat drumul la mână.

— Cei mai mici tot întreabă când voi rămâne definitiv.

N-aveam ce să comentez. Nu-i puteam spune că e posibil să rămână cândva, să fie încrezător. Mi-am închipuit că pentru Idris nu exista un astfel de viitor. Însă l-am sărutat pe obraz şi m-am dus să-mi scot bijuteriile şi să mă schimb în ceva mai comod. Când m-am întors, Idris scăpase de jachetă şi de pantofi şi stătea într-o firidă, la fereastră. Lângă el se afla un volum nu prea gros.

— Am găsit asta, a zis el, când m-am aşezat alături. M-am gândit la el încă de când mi-ai corectat traducerea îngrozitoare. Vreau să fie al tău.

M-am uitat absentă la volumul pe care mi l-a întins. Vedeam că era în kushaila, după scrisul de pe cotorul foarte vechi. Aproape la fel de vechi precum foile pe care mi le dăduse Husnain cu multe luni în urmă.

— A fost al mamei, a adăugat Idris.

Am ridicat brusc privirea, să o întâlnesc pe a lui.

— Ce?

Nu-l puteam lua. Ştia că nu puteam păstra ceva ce i-a aparţinut mamei lui. Oricât mi-l doream, oricât însemna pentru el sau pentru amândoi. Idris nu ştia ce-mi dăruise Husnain în noaptea majoratului; nu putea bănui cât aş preţui un al doilea volum de poezie.

— Ce este? m-am trezit întrebând.

A zâmbit larg.

— O colecţie de poezie kushaila. Ei şi tatei le plăcea să-şi citească unul altuia.

— Idris, am zis trăgând aer în piept şi întinzându-mă după volum.

N-aş putea. N-ar trebui. Era periculos să-l am, dovada concretă a ceea ce eu şi Idris simţeam unul pentru celălalt.

— Furat a zis că îţi place poezia veche dacă o cunoşti, că este… e greu de procurat acum.

Mi-am smuls privirea de la copertă şi m-am uitat la el. Zâmbea larg şi mă urmărea de parcă îl bucura să vadă cât de mult îmi doream volumul. Ca şi cum fericirea mea îl făcea fericit.

— Nu-mi poţi da asta, am încercat din nou.

— E un dar, a răspuns şi mi-a aşezat mâinile peste volum. Ar fi nepoliticos să refuzi.

L-am sărutat, tainic şi repede, apoi am tras cartea la piept. Zâmbetul i s-a lăţit, şi-a lipit capul de al meu şi m-a sărutat mai apăsat pe gură.

— Mulţumesc, am şoptit.

— Fie ca asta să-ţi aducă multă bucurie, Amani.

* * *

În dimineaţa următoare, am coborât la grajduri, unde ne aşteptau doi cai. I-am ignorat privirea uimită când m-am ridicat singură în şa, evitându-i mâna întinsă.

— Eşti plină de surprize, mi-a zis, încălecând la rândul lui.

— Nu tocmai, i-am răspuns zâmbind. Cum crezi că mă deplasam înainte de Ziyaana?

Nu erau gărzi, dar îl văzusem luând cu el cu o armă. M-a ghidat prin oraş şi apoi dincolo de marginile sale, în deşert. Nu văzusem niciodată imagini cu Al Hoceima înainte de ocupaţie, aşa că nu aveam cu ce să-l compar, dar îmi puteam imaginea splendoarea sa. Zidurile înalte ale oraşului încă se aflau în picioare, cu cele patru porţi ale sale, chiar dacă în paragină şi acoperite de nisipul deşertului. În centru se găseau templul dihyan şi zaouia sa, nu fortăreaţa Salih. Străzile erau înguste şi nu-mi puteam imagina o trăsură încercând să le parcurgă. Oriunde mă uitam, existau dovezi că oraşul rezistase cel puţin o mie de ani şi era făcut să reziste încă o mie. Bucăţi şterse de mozaic placau intrările, fântâni goale erau sculptate în stil antic, cu florile deşertului şi tot aşa.

Deşi era sfârşit de vară, aerul era în continuare fierbinte şi uscat şi nu exista pe nicăieri apă să îl domolească. Deşertul părea să se întindă kilometri întregi în faţa noastră, o mare neschimbătoare în portocaliu şi auriu.

— Eşti convins că suntem în siguranţă fără gărzi?

— Nu e nimeni în jurul oraşului, m-a asigurat el. Pe kilometri întregi. Rezerva de apă e la jumătate – se duc altundeva acum.

Am mers mai departe, mai degrabă tăcuţi. Nu a fost un drum lung. Nici nu trecuse o oră, când am văzut palmierii conturându-se la orizont şi o colibă mică de păstor, uşor înclinată. Ne-am legat caii de un stâlp şubred şi, sub umbra copacilor, am văzut bazinul unei oaze, golit pe jumătate.

— Fratele meu cel mare, Ishaq, obişnuia să mă aducă aici, a zis el, luându-mă de mână. Părinţii mei voiau să angajeze un profesor care să mă înveţe înot şi călărie. Ishaq a refuzat – tatăl nostru l-a învăţat pe el, iar el avea să mă înveţe pe mine.

— Era mult mai mare decât tine?

— Cu doisprezece ani. Păstorii treceau pe aici şi îl vedeau pe prinţul din Al Hoceima dându-i lecţii fratelui mai mic.

A zâmbit.

— Îl apreciau pentru asta, dar i-a folosit prea puţin în cele din urmă.

I-am strâns mâna şi mi-am lăsat capul pe braţul lui.

— Pare foarte bun la suflet.

— A fost. Îl veneram, mă ţineam după el oricând reuşeam să mă strecor afară. Îmi făcea loc pe scaunul lui la şedinţele de consiliu şi îşi împărţea mâncarea cu mine.

A închis ochii.

— Când au venit, pe el l-au luat primul.

Deci aceasta era moştenirea vathek. Nu mă prea gândisem la cum au supravieţuit regimului lor membrii makhzen – cred că puţini dintre noi aveau timp de pierdut pentru cei superiori nouă. Însă durerea de pe faţa lui Idris era la fel de reală precum cea pe care o văzusem la părinţii mei când se gândeau la fraţii lor.

— Mulţumesc pentru că ai venit cu mine, a zis el într-un târziu.

N-am zâmbit, dar l-am sărutat pe umăr.

— Nu ai pentru ce.

* * *

Am pornit curând înapoi spre fortăreaţă. Toată lumea se retrăsese să doarmă puţin până se mai domolea arşiţa, aşa că palatul era liniştit şi tăcut. Ne-am dus în camerele noastre, iar Idris a tras obloanele, pentru a împiedica soarele să intre.

M-am întins pe una dintre canapele, iar Idris a venit cu o carafă de apă şi pahare, le-a aşezat pe masă, apoi şi-a lăsat capul în poala mea, cu ochii închişi. Nu mă puteam odihni – mărturisirile lui şi felul cum stătea întins acum mă nelinişteau. Mi-l imaginam copil, un băiat mic pe un cal mare, având încredere deplină că fratele său îl va prinde dacă ar cădea. Nu voiam să mă gândesc cum se simţise când toate îi fuseseră smulse din faţa ochilor.

Darul de la el se afla lângă carafa cu apă, ademenindu-mă. Pe prima pagină era o inscripţie:

De la Itimad – fie ca asta să te ducă neîncetat cu gândul la mine!

Când am început să răsfoiesc cartea, m-am încruntat. Itimad era mama, nu tatăl lui Idris. Era o colecţie de poezie romantică, o parte din antichitate, alta mai recentă. Aproape toată m-a făcut să roşesc. Nu mai citisem asemenea cuvinte şi nici nu mă puteam imagina dăruind cuiva o astfel de colecţie. Dar n-am putut lăsa cartea din mână. Majoritatea poeziilor erau scrise în stil clasic şi inundate de pasiune.

O parte din mine se simţea ca un copil confruntat deodată cu realitatea gândurilor unor femei. Cât de tânără m-am simţit, amintindu-mi sărutul cu Idris. Cât de copilăreşti erau încercările mele stângace de a exprima ceea ce simţeam. Nu mă puteam închipui punând astfel de cuvinte pe hârtie sau trimiţându-le cuiva, după cum făcuseră multe dintre aceste femei. Însă cealaltă parte din mine, cea conştientă de capul lui Idris aşezat în poala mea, partea căreia trebuia să-i reamintesc să nu-l atingă de parcă ar fi fost al meu, aceea nu putea închide volumaşul.

Când se lasă noaptea, vino să mă vizitezi,
Căci am văzut că noaptea păstrează cel mai bine secretele.

Şi alta:

Te chem, fie ca picioarele să te aducă mai repede decât vântul,
Vino şi ridică-te peste sânul meu şi prinde rădăcini în mine şi ară-mă.
Şi orice ţi s-ar întâmpla cât suntem împreunaţi,
Nu-mi da drumul până nu m-ai inundat de trei ori.

Am sâsâit surprinsă când Idris mi-a cuprins ceafa cu mâna, provocându-mi un geamăt de uimire. Am lăsat cartea şi m-am uitat la el cu ochii căscaţi, în timp ce mă trăgea în jos, apropiindu-mi faţa de a lui. Şi-a trecut un deget uşor peste obrazul meu şi a zâmbit.

— Roşeşti, a zis el.
— Căldura, am spus eu.
M-am simţit… mă mai simţisem aşa. Pielea îmi era atât de fierbinte, încât părea să mă strângă, inima îmi bătea mai repede, răscolindu-mă straniu între coaste, dându-mi fiori. Îmi simţeam respiraţia prea rapidă, de parcă aş fi alergat ca să ajung aici. Însă nu mai avusesem la îndemână astfel de cuvinte sau expresii cu care să îmi explic senzaţiile. Chiar dacă Idris habar nu avea ce citisem, eram cât se poate de conştientă că şi-ar da seama de ceea ce simţeam.
— Amani, a şoptit, ridicându-se.
— Nu tatăl tău i-a dat asta mamei tale, am zis, ferindu-mi privirea. Ci invers.
Când m-am uitat din nou la el, zâmbea larg. Cu părul ciufulit, părea mai băieţandru decât îl văzusem vreodată, căutând parcă să intre în necazuri.
— De asta te-ai înroşit?
— Nu, am zis prea repede. Da.
— Deci?
S-a apropiat din nou.
— Despre ce e cartea?
— Despre nimic.
— Amani, a zis el, de data asta pe un ton mieros.
— Poezie, am răspuns într-un târziu.
Expresia lui a trecut într-o secundă de la confuzie la înţelegere.
— Ah, a zis, sprijinindu-şi fruntea de a mea.
— N-ar trebui… am început eu.
— N-am făcut nimic. Nu-mi citeşti şi mie ceva? Nici măcar în kushaila? Poezia trebuie citită cu voce tare.
— Nici dacă viaţa ta ar depinde de asta, i-am răspuns.
Îi simţeam hohotul de râs vibrându-i în piept sub palma mea şi suflându-mi peste obraji. Una din mâinile lui îmi ajunsese pe coaste, iar degetul mare desena mici semicercuri. Nu se mişcase şi, când am clipit, genele i-au atins uşor obrajii.
Versurile îmi răsunau obsesiv în cap, îmi stăteau pe

vârful limbii. Nu fusesem nicicând cuprinsă de o dorinţă atât de profundă, ce îmi chinuia palmele. Nu ar fi trebuit – am ridicat mâinile de pe pieptul lui spre obraji, iar cadrul de lemn al canapelei mi-a intrat în spate. Era deasupra mea, cu capul înclinat în aşa fel, încât ţinea întreaga lume la distanţă.

— Amani.

Mâna lui m-a apăsat mai tare pe coaste. Privirea lui mi-a înfiorat până şi degetele de la picioare, fierbinţeala a pătruns mai adânc, tulburarea a răscolit mai ascuţit în coşul pieptului. Voiam să se termine, voiam să uit poezia sau să-i sting focul cu altceva.

— Spune-mi, a zis. Spune-mi ce vrei.

Am dat din cap, incapabilă să vorbesc. Nu mai simţisem niciodată dorinţa gâtuindu-mă atât de puternic. Voiam – pe Dihya, voiam totul, ca de obicei. Pielea, palmele, gura – toate erau chinuite de dorinţă, de nevoia de a mă lipi de Idris cât de mult puteam, de a smulge dorinţa din el, iar el din mine.

S-a ridicat şi a venit lângă mine.

Diferenţa dintre atingerile de dinainte şi cele de azi era lipsa de grabă. Nu uitasem tăişul dorinţei răscolindu-mi sângele, iar amintirea nu se estompase. Însă acum aveam răgaz să descopăr cel mai bun mod de a o încălzi şi locul potrivit unde să prindă rădăcini. Am simţit un fior când Idris m-a tras aproape şi o fierbinţeală care se adâncea în tot corpul. Idris era neschimbat, dar eu eram conştientă într-o mai mare măsură de corpul lui, conştientă de degetul leneş ce îmi desena forme pe braţ, de umerii lui laţi. Şi îl vedeam urmărindu-mă, observând unde îmi rătăcea privirea până să mi-o feresc.

— Tata obişnuia să recite poezie de fiecare dată când mama era supărată pe el, a zis.

S-a tras un pic în spate, lăsând loc între noi.

— Mama obişnuia să-i spună că ar fi mai eficientă dacă ar folosi-o mai cumpătat.

— Era deseori supărată pe el?

Probabil că nu, dacă judecam după zâmbetul lui Idris.

— Nu, a răspuns el. Sau, cel puţin, nu la fel de des pe cât recita versurile lui preferate.

Nu m-am aşteptat ca Idris să le recite la rândul său. Îmi ţineam mâna lipită de pieptul lui, chiar deasupra inimii, în vreme ce cuvintele s-au revărsat din el, crude şi frumoase.

— Credeam că nu vorbeşti kushaila.

— A fost limba mea maternă până la vârsta de zece ani, Amani, a răspuns el, ridicând privirea spre mine. Am uitat să o vorbesc. În majoritatea zilelor am uitat şi cum s-o ascult. Însă îmi amintesc acele versuri. Doar că nu mai ştiu ce înseamnă.

— Se leagănă, iar perlele îi dansează la gât, păşeşte, iar brăţara de la picior îi brăzdează pielea delicată, am început eu blând. *Soarele i-a hrănit frumuseţea, deşi a umblat acoperită şi ascunsă de a sa lumină. Iar obrazul ei pare un talisman, o oglindă spre rai, frumoasă şi strălucitoare.*

— Cum ai reuşit să o traduci atât de repede?

Mi-am coborât privirea.

— Este o poezie de dragoste populară. Asta este doar o parte din ea.

S-a ridicat atât cât să-mi întâlnească ochii. Nu citea în kushaila, de asta eram sigură, nu destul ca să înţeleagă poezia din colecţia mamei sale. Nu avea nevoie de asta, m-am gândit. Era suficient să-mi vadă chipul ca să se aplece şi să îngăduie focului mocnit să se extindă. Sărutul său a fost blând, întrebător, de parcă m-aş fi putut retrage în orice clipă. Mâinile mi-au rămas nemişcate şi, când s-a îndepărtat puţin, am crezut că se va opri.

Şi când sunt cu tine…

L-am tras oftând spre mine, cu mâinile pe umerii lui şi degetele strânse sub cămaşa sa. Nu aveam nevoie de cuvinte. O sută de femei vorbiseră deja pentru mine.

Ce bine dacă soarele n-ar mai răsări şi nici luna n-ar mai apune…

M-a străbătut un fior de uimire. Mi-am dat seama că, de fapt, nu cedaserăm niciodată, nu cu adevărat. Fiecare pas, fiecare atingere şi răsuflare fuseseră chibzuite, măsurate şi ţinute în frâu. Nu-mi lăsasem niciodată mâinile să rătăcească pe umerii şi pe braţele lui, dar nici nu îl respinsesem şi nu îi cerusem nimic. Aici, acum, am făcut-o iar şi iar şi el a dăruit cât de mult a luat.

Oare Itimad îşi sedusese soţul în acest fel? Oare îi hrănise sângele cu vorbele femeilor de altădată şi îl chemase, ştiind că lui îi va fi imposibil să-i reziste? Aşteptase ea oare ca aerul să se scurgă din plămânii lui, ca lumea să îi pară stranie, ca fiecare atingere să îi ardă pielea, după cum Idris o ardea pe a mea?

Ce bine dacă stelele ar rămâne nemişcate în ceruri…

Îl doream pe Idris, doream senzaţia lăsată pe gât de atingerea delicată a mâinilor lui pe talia mea. Voiam ca stelele să păstreze acest secret, cum îl păstraseră pe al poetelor, să ne protejeze de cei care voiau să ne despartă. L-am tras în jos după mine şi am privit lumina soarelui jucându-i-se în păr, i-am văzut în ochi reflexia spartă a unei fete pline de înflăcărare.

Nu era o viaţă pe jumătate, m-am gândit eu când m-a sărutat din nou. Eram a lui, iar el al meu – făcuserăm această alegere. Nimic altceva nu păruse mai real de când venisem în Ziyaana. Ne fusese luată orice posibilitate de a alege şi totuşi găsiserăm un fel de a ne uni drumurile, independent de dorinţa stăpânilor noştri.

Şi-a lipit fruntea de a mea şi a răsuflat adânc. Am închis ochii şi mi-am încolăcit mâinile în jurul gâtului său. Afară, lumea mergea înainte, însă deocamdată nu existam decât noi doi şi ce simţeam unul pentru celălalt.

— Amani.

Am murmurat ceva în chip de răspuns.

— Nu mă pot căsători cu Maram, a zis el.

Am căscat ochii de uimire şi m-am chinuit să mă ridic.

— Ce?
— Te iubesc, a spus.
Bucuria m-a invadat, întrecând surpriza.
— Ce? am zis din nou.
A zâmbit şi şi-a pus mâinile peste ale mele.
— Te iubesc, a repetat el.
Nu mi-am dat seama cât de larg zâmbeam până când nu s-a apropiat să mă sărute din nou şi mi-am simţit buzele încercând, fără a reuşi, să îşi schimbe forma.
— Vreau să fiu al tău şi al nimănui altcuiva, a spus el, lipindu-şi gura de a mea.
I-am cuprins faţa în palme, fiindu-mi teamă să îl cred.
— Serios?
— Da. Serios.
M-am simţit altă persoană când l-am sărutat din nou, ca şi cum bucuria şi dorinţa se împletiseră şi mă transformaseră. Îl voiam, nu doar pe Idris, voiam totul. Tot ce promiteau acele cuvinte, tot ce voia să îmi dea. O viaţă în afara locului în care eram captivi. Nu ştiam cum, dar nu conta în momentul acela. Ne promiseserăm unul altuia şi nimeni nu putea distruge acel jurământ.
— Mă iubeşti? a întrebat el, afundându-mă în perne.
— Da, am şoptit, ca un ecou al promisiunii sale de la început. Da.

32

Palatul era tăcut în miez de noapte. Zgomotele la care m-aş fi aşteptat – creaturile deşertului, o familie numeroasă pregătindu-se de culcare – erau în mare parte absente. Se auzeau şuierul vântului, trosnetul focului în salon şi foşnetul uşor al hainelor în timp ce mă îmbrăcam. Mi-am pus mantia gri pe umeri şi mi-am tras gluga peste păr. Pachetul de date era ascuns bine în faldurile caftanului. Mi-am acoperit faţa şi am înlemnit când mi-am văzut reflexia în oglindă. Cu greu am recunoscut-o pe fata care privea din umbra glugii. O rebelă. O spioană. Dublura era cât se poate de diferită de fiica fermierului de pe o lună îndepărtată.

Am şovăit în faţa uşii lui Idris. Ameţeala după-amiezii nu trecuse. Mi-am lipit o mână pe coaste, inundată de o nouă vibraţie de bucurie. Ce ar crede dacă ar şti unde mă duc în seara asta? Oare ar fi furios? Oare ar înţelege?

Nu era momentul pentru asta, mi-am zis.

Coridoarele erau la fel de tăcute ca restul palatului, iar felinarele luminau la jumătate. M-am mişcat cât de silenţios şi rapid am putut şi mi-am ţinut privirea în pământ. Agentul lui Arinaas nu a îndrăznit să treacă de zidurile palatului, mai ales că se credea că Maram se afla înăuntru. Trebuia să înaintez prin nivelurile cele mai joase ale palatului şi să ies prin tunelurile care duc la fântâni. Agentul lui Arinaas avea să mă aştepte la capătul tunelului aflat cel mai spre vest.

Tunelurile erau mai gălăgioase decât palatul în sine, pline de sunetul apei învolburate şi de zgomotul sec al găleţilor ciocnindu-se una de alta în vânt.

În seara aceea era lună plină, iar cerul era senin. Lumina sa desena o cărare clară, dezvăluind intrarea în tunel şi pe agentul care mă aştepta. Silueta lui se contura clară. Era îmbrăcat complet în negru şi un strat subţire de nisip din deşert îi acoperea turbanul şi vălul de pe faţă.

— *Te vei întoarce, tu, îndoliato,* a zis în kushaila.

— *Îndreaptă-ţi picioarele spre citadelă,* am răspuns.

Umerii i s-au destins şi şi-a dat jos vălul. Pe Dihya, ce tânăr era! Prea tânăr să-şi fi primit daanul, prea tânăr să-i dea barba. Paisprezece. Poate cincisprezece ani. Însă faţa îi era dură şi slabă – suferise. Destul cât să îşi asume riscul de a deveni un rebel înainte să ajungă la majorat. Destul cât să nu-l fi oprit nimeni.

— Ei bine, a zis, faţa ta. Să o vedem.

Rostea cuvintele iute şi aspru. Provenea din Ţinutul Estic.

Am ieşit din umbra tunelului şi mi-am tras vălul. Chipul i s-a albit şi gura i s-a subţiat de uimire.

— Am crezut că glumea, a rostit răguşit. Pe Dihya! Eşti bucăţică ruptă.

— Asta e şi ideea, am zis fără să zâmbesc.

Am prins între degete micul pachet de date şi l-am scos din faldurile rochiei.

— Pentru asta ai venit. E o listă cu toate depozitele de muniţie vathek din Ţinutul Estic, precum şi cu locaţiile bazelor şi ale trupelor de asalt.

A ridicat surprins din sprâncene.

— Şi nimeni nu ştie că ai luat asta?

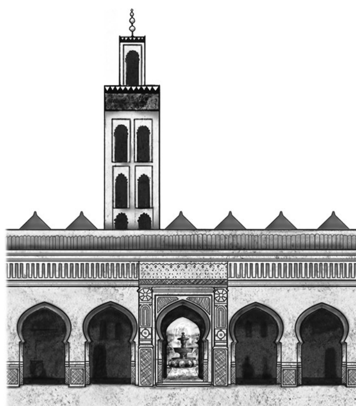
— Mă pricep să fiu ea, am zis. Deci nu. Nimeni nu ştie.

Am dat drumul pachetului de date în palma sa întinsă. Era un lucru atât de mic, dar însemna atât de mult, va ajuta la apărarea atât a rebelilor, cât şi a civililor de aici. Mai mult decât prezenţa lui Idris, mai mult decât orice ar putea face oricare dintre noi în acest moment. Războiul nu va fi câştigat prin sabotarea unui singur bombardament, însă vor fi salvate vieţi şi speranţa nu va pieri. Era un pas, şi încă unul de care aveam nevoie disperată.

— Siha, yakhoya! am zis eu, când el a strâns pachetul în mână. Sănătate, frate!

— Baraka, yakhti! a răspuns. Fii binecuvântată, soră!

ZIYAANA, ANDALA

33

— Ia spune, a zis Maram, am avut dreptate?

Am dat drumul fustei şi am ridicat privirea. Mă întorsesem în Ziyaana în urmă cu aproape o săptămână, iar Maram mă chemase în camera ei imediat.

Cât fusesem plecată, Mathis o numise, în sfârşit, unică Moştenitoare Imperială a Sistemului Ouamalich şi a anexelor sale. Părea fericită – obţinuse ce îşi dorea. Însă erau momente în care o surprindeam mai puţin încântată, de parcă responsabilitatea cântărea prea mult în mintea ei, privirea îi era rătăcită, iar degetele, împletite în lanţul de la pandantivul mamei sale. Poate credeam prea mult în ea, dar o parte din mine se întreba dacă lipsa de seriozitate cu care trata urcarea pe tron avea cauze mai profunde decât cele pe care le afişa în lume. Dacă într-adevăr era mai mult fiica mamei sale decât a tatălui, dar nu îşi permitea să o arate.

Ceremonia de confirmare avea loc a doua zi – în pripă, am bănuit eu, pentru că regele voia să distragă atenţia de la progresele pe care rebelii le făcuseră în Ţinutul Estic, unde depozitele de muniţie vathek erau atacate şi distruse. Maram venise în camera mea cu trei cufere pline de rochii, chipurile, ca să o ajut să aleagă una pentru ceremonie.

— Dreptate în legătură cu ce? am întrebat.

— Despre Banu Salih?

— O să vă surprindă dacă vă spun că nu, Alteţă! V-aţi înşelat.

Ea a râs.

— Spune-mi!

— Unora le e frică de dumneavoastră – celor de aceeaşi vârstă. Însă bătrânii… cu toţii vă jelesc.

— Nu-mi dădusem seama că am murit, a replicat ea cu o sprânceană ridicată.

— Dumneavoastră… am început, după care m-am oprit.

Am uitat prea des limitele pe care nu le puteam trece. Prea des am căzut în capcana de a-mi închipui că eu şi

Maram eram egale.

— Îmi place că îţi dai seama când eşti pe punctul de a deveni extrem de obraznică, a zis ea tărăgănat. Puţini oameni au o astfel de calitate. Te rog, continuă.

— Semănaţi cu mama dumneavoastră. Cred că sunt trişti că nu îi preţuiţi. Familia e importantă, mai ales pentru un trib pe cale de dispariţie, ca al lor.

Nu se uita la mine.

— S-ar fi putut gândi la asta înainte să încerce să mă uzurpe, când eram copilă.

În pofida tonului dur, acum avea degetele încleştate pe talisman.

Voiam să-i spun că nimeni nu o învinuia pentru ocupaţie, Exterminare sau oricare dintre ticăloşiile tatălui ei. Nimeni nu îl vedea pe Mathis când se uita la ea – până când nu se purta ca el. Însă nu aveam cum s-o fac, nu aveam cum să fiu sigură. Şi probabil, mai presus de toate, ea nu ar avea încredere într-o fată de la ţară, de pe o lună izolată. Chiar dacă era dublura sa.

Maram mă privea cu interes şi ceva confuzie.

— Mă faci să cred că s-ar fi putut să-mi placă să am o soră geamănă, a zis ea, adunându-şi părul într-o coadă. O soră adevărată; o prietenă, nu o rivală.

M-am trezit zâmbind la acest gând.

— Cred că v-aţi fi descurcat mai bine cu o soră mai mare.

A ridicat o sprânceană.

— Ce te face să spui asta?

— Fraţii mai mari îi protejează pe cei mai mici. Sau, cel puţin, aşa fac cei buni.

Mă aşteptam ca Maram să pufnească, dar a rămas pe gânduri, uitându-se pur şi simplu la reflexia noastră.

— Poate, a zis într-un târziu.

Pandantivul a răsărit, strâns în palma sa.

— Uneori… uneori mă gândesc la mama. Ştiu că oamenii cred – în fine, nu ştiu ce cred. Însă am iubit-o, iar moartea ei… Nu am iertat-o niciodată pentru asta. Sunt zile în care mă gândesc…

A închis ochii.

— Sunt zile în care mă gândesc la faptul că nu mă va ierta niciodată pentru ce am făcut. Pentru că i-am privit pe alţii făcând anumite lucruri.

A deschis din nou ochii şi a scuturat din cap, parcă revenindu-şi dintr-un vis.

— Nu ştiu de ce îţi spun asta.

I-am zâmbit timid.

— Nici eu.

S-a uitat la mine fix, de parcă privindu-mă ar fi putut ghici nu ştiu ce secret.

— Spune-mi ce să fac, a şoptit.

Am încremenit.

— Ce?

— Spune-mi, a zis ea cu ochii căscaţi, cum să… cum pot…? Cum conduc nişte oameni care mă urăsc? Cum – cum pot fi regina pe care tata şi-o doreşte, ştiind că mama se răsuceşte în mormânt la acest gând?

— Nu suntem responsabili de cruzimile pe care stăpânitorii le săvârşesc în numele nostru.

— Eu sunt un pic responsabilă.

— Dar ce puteţi face acum în legătură cu asta?

A privit în altă parte, cu maxilarele încleştate de durere şi de furie. Am şovăit până să îi iau mâna într-a mea.

— Trebuie să vă gândiţi la zilele şi la anii ce vor urma ca la o tablă de şatranj. Dacă doriţi să fiţi de ajutor, nu există altă cale.

A dat din cap.

— Îmi pare rău, a zis ea.

— Rău?

— Pentru… cum am început. Nimic din ce fac nu va schimba ce am făcut. Dar…

— Surorile se ceartă uneori.

A dat drumul unui hohot de râs.

— Surorile nu se aruncă una pe alta la păsări răpitoare să fie sfâşiate.

— N-aţi citit destule basme kushaila, dacă sunteţi de această părere.

Pe faţă i-a apărut un zâmbet slab, dar sincer.

— Tu… chiar mă vezi în felul ăsta? Ca pe sora ta?

Nu se uita la mine, ci la mâna cu care strângea şi slăbea pandantivul mamei ei.

— Sunt cea mai mică dintre fraţii mei, am zis într-un târziu. Fraţii mei mai mari au avut mereu grijă de mine. Iar acum – acum voi încerca să am grijă de dumneavoastră.

A căscat uşor ochii. S-a aplecat şi şi-a lipit scurt buzele de obrajii mei, după care şi-a tras gluga pe cap şi vălul peste faţă.

Am rămas pe gânduri, urmărind-o cum se îndepărta, cât se poate de conştientă că data viitoare când o voi vedea va fi aproape regină.

* * *

Am petrecut restul serii cufundată în gânduri, ghemuită lângă fereastra mea. Avusesem dreptate în legătură cu Maram, despre ce voia şi de ce îi era teamă. Voia să fie o regină bună, însă vathi îşi făcuseră treaba şi se temea să facă paşii corecţi. Avea nevoie doar de ajutor.

Comunicatorul lipit de talisman a scos un sunet scurt şi ascuţit, dureros de tare în tăcerea camerei. Am tresărit, confuză pentru o clipă, până să îmi dau seama că zgomotul venea de la talismanul meu. Degetele îmi tremurau când am dezlipit comunicatorul şi l-am aşezat după ureche. Aveam o regulă – doar eu trebuia să îi contactez, niciodată invers. Dacă apăreau la întâmplare astfel de sunete, aş fi fost descoperită repede.

— Da? am zis cu voce răguşită.

Prin comunicator s-a auzit o răsuflare iute, aproape uşurată.

— Slavă Dihyei! a zis Arinaas. Mi-a fost teamă că nu te vom prinde la timp.

Neliniştea m-a împuns în gât ca un ghimpe.

— La timp pentru ce?

— Am trimis un agent în Walili să participe la ceremonia de confirmare, a zis ea. Este cel mai bun ţintaş al nostru, iar treaba lui este să o ucidă pe Maram. Mathis va fi probabil prezent şi omul nostru a fost instruit să îl omoare

primul, dacă are ocazia, desigur.

Neliniştea s-a transformat în panică. Degetele mi-au amorţit şi răsuflarea mi s-a tăiat. Să o omoare pe Maram? Nu – nu când în sfârşit părea că ar putea fi convinsă să fie o adevărată regină andalană. Nu când era posibil să salvăm vieţi şi să evităm vărsarea de sânge.

— Nu puteţi!

— Ăsta e un război, Amani, a zis Arinaas pe un ton dur. Putem şi o vom face.

— Nu, am zis eu, cu mintea fierbându-mi. Nu Maram va fi mâine la ceremonie. Ci eu.

Arinaas a inspirat adânc.

— Retrage-te, Amani. Înţelegi?

— Retrage-ţi asasinul!

— Nu eşti prinţesă ca să-mi comanzi mie, a răbufnit. Şi s-ar putea să nu pot. Vine din Ţinutul Estic. Mesajul s-ar putea să nu ajungă la timp.

— Te rog, Arinaas, am zis blând.

Am auzit-o trăgând aer în piept.

— Dihya să ne ajute!

34

Mi-am început dimineaţa cu un singur gând: nu puteam trăi având mâinile pătate de sângele lui Maram. Era o fată crudă, care fusese crescută printre rude şi mai crude, dar voia să facă ceea ce e drept. Era capabilă de asta, mai mult decât oricare dintre vathi. Iar dacă rebelii reuşeau să o omoare – chiar dacă îl omorau şi pe Mathis – trebuiau apoi să se confrunte cu Galene, care îi ura pe andalani la fel de neîntemeiat ca şi Mathis.

M-am îmbrăcat repede, agitată, disperată să găsesc o cale de scăpare. Ştiam că singura ieşire era să fac ce îi spusesem lui Arinaas că voi face. Mersesem la cacealma, însă posibilitatea ca Arinaas să nu-şi poată retrage asasinul mă măcina. Va trebui să o înlocuiesc pe Maram şi să sper că-i pot transmite la timp un semnal asasinului. Şi puteam face asta doar dacă o convingeam pe Maram să mă lase. Am chemat un droid să mă ducă la ea.

Maram era singură în cameră, stând în garderobă şi studiindu-se. Mâinile îi tremurau nervos pe deasupra faldurilor fustei, însă şi le-a întins, parcă impunându-şi să se liniştească. Când mi-a văzut reflexia în oglindă, a căscat ochii de uimire.

— Ce cauţi aici?

M-am străduit să zâmbesc.

— Nu sunteţi singura care se plictiseşte, am zis. Şi m-am gândit că doriţi ajutor la îmbrăcat.

Ideea a părut să-i aducă uşurare.

— Da, te rog, a zis. Nu mă pot hotărî între trei rochii.

Am intrat repede în ritualul nostru. Ea tolănită pe divan, iar eu scoţând pe rând rochiile şi arătându-i cum îmi veneau. S-a liniştit, însă doar puţin. În pofida tăcerii sale, i se ghiceau surescitarea şi anxietatea.

— Alteţă?

— Ce?

— Preferaţi să merg în locul dumneavoastră?

A ridicat brusc ochii din cutia cu bijuterii prin care

cotrobăia.

— Cum?

— Aş putea să merg în locul dumneavoastră, am repetat. A clătinat din cap.

— Nu. Trebuie să fiu eu de data asta. Este ceremonia mea de confirmare a moştenirii.

Nu m-am aşezat lângă ea, cum aş fi vrut. Însă mi-am lăsat capul într-o parte.

— Păreţi neliniştită. Şi mă aflu aici pentru un scop.

A dat drumul unui hohot de râs neîncrezător.

— Te oferi să intri din nou în bătaia focului pentru mine?

Asta făceam, m-am minunat eu. Cât de mult s-a schimbat relaţia noastră în decurs de câteva luni! De data asta chiar m-am aşezat lângă ea.

— Surorile mai mari le protejează pe cele mai mici, am zis. Aţi uitat?

Şi-a muşcat marginea degetului mare, îngrijorată şi gânditoare.

— Bine, a zis blând, punându-şi mâna peste a mea. Mulţumesc, Amani. Eu… îţi mulţumesc.

Am înclinat din nou capul într-o parte şi am răsuflat uşurată. O problemă rezolvată. Acum trebuia să-mi dau seama cum să-i transmit asasinului să nu mă ucidă.

* * *

Eram obişnuită cu greutatea rochiilor şi a bijuteriilor lui Maram, însă pentru prima dată urma să port coroana. O observasem aşezată pe o pernă din catifea. Ceea ce trebuia să port azi în faţa a sute, dacă nu mii de andalani pe picior de revoltă era vechea coroană andalană, care ultima oară stătuse pe capul mamei lui Maram, Najat.

Era frumoasă – o tesleet aurie cu aripile întinse formând un cerc larg, cu pieptul dintr-o enormă nestemată verde. Părea imposibil de grea. Majoritatea oamenilor presupuneau acum că zburătoarea de pe coroana regală era rocul, pasărea vathek de vânătoare. Însă tesleet s-a aflat pe sigiliul regal Ziyad cu secole înainte ca vathi să vină în lumea noastră.

Maram nu mi-a zis nimic. Stăteam amândouă tăcute, cu

coroana între noi. Am îngenuncheat în tăcere şi am aşteptat să-mi pună coroana pe cap.

Dihya să mă apere! mi-am spus.

* * *

Nadine m-a condus spre capătul de nord al palatului. Aerul părea greu, de parcă cineva aprinsese prea multe ierburi parfumate ca să mascheze ceva mult mai rău. Cu cât înaintam spre nord, se auzea un murmur crescător, care mi-a amintit de poveştile pe care mama mi le spusese despre Ziyaana. Toată lumea vorbea despre ea ca şi cum era o fiinţă vie, înfometată, aşteptându-i pe cei care treceau pe sub umbra sa, pentru a-i devora. În vremurile de demult, probabil nu era atât de dornică de sânge. Însă acum storcea fiecare picătură, măcina fiecare os. Când cele două uşi mari s-au dat în lături, murmurul Ziyaanei s-a transformat într-un răget.

Nu ştiam dacă această parte din Ziyaana data dinaintea venirii conducătorilor noştri vathek. Era un zid plin de balcoane, făcut în aşa fel încât să putem privi spre Walili, iar acesta – în sus spre noi. Era plin până la refuz, toţi curtenii şi servitorii mişcându-se în cerc, lipiţi de grilaj. Un aer fierbinte şi sufocant a dat buzna înăuntru.

Mii de oameni se adunaseră în afara Ziyaanei. Erau îngrămădiţi în ziduri, înghesuiţi pe alei, atârnaţi de acoperişuri. Aduşi aici prin ordin regal, erau agitaţi, aşteptând să înceapă ceremonia, aşteptând să li se dea drumul să plece acasă. Două tronuri excesiv împodobite îi aşteptau pe Mathis şi pe Maram; erau făcute din lemn închis la culoare, împletit cu fire de metal negru. Spătarul fiecăruia era sculptat în stilul ornamental vathek, baroc şi floral, aurit şi strălucitor în lumina soarelui. O goarnă a început să sune de parcă ne aşteptase şi mi-am dezlipit privirea de pe tron. Regele era deja aşezat, flancat de o pereche de droizi. În lumina soarelui, am văzut strălucirea scutului pe care îl ridicaseră în jurul lui. Presupun că supravieţuise în cuibul său de vipere, fiind mereu pregătit. Îmi închipuiam că asta i-ar prinde bine aici.

Îi păsa atât de puţin de Maram, încât eu nu aveam

niciuna dintre măsurile sale de protecţie – sau dublura ei nu avea nevoie? Ştiam ce fel de om era Mathis şi tot eram uimită de nepăsarea, de lipsa lui de scrupule faţă de propriul copil şi de cei din jurul său.

Mi-a întâlnit privirea, dar n-a zâmbit. Nu eram sigură dacă voiam să îmi zâmbească – mi-am amintit cum mi-a dat aprobarea la şedinţa de consiliu şi mi-am stăpânit un fior. Nu părea să fie deloc mândru de succesul fiicei sale sau de ascensiunea ei la tron. Oare Mathis o iubea pe Maram? Oare îşi iubea vreunul dintre copii? mă întrebam eu.

În aer pluteau câteva ecrane, ca nimeni să nu rateze ceremonia. Un droid mi-a înmânat o sabie mare, învelită. Aparţinuse tatălui lui Mathis înainte ca acesta să-l omoare şi era simbolul imperiului său. Am înălţat-o, cu mânerul într-o mână şi latul sabiei acoperite, în cealaltă.

— Cu Voia Camerei Vathek a Lorzilor, a recitat un ministru în vathekaar, cu voce puternică.

Am început să merg.

— Şi prin Voia Cuvenită Regelui, Lordul Mathis, Cuceritorul Stelelor…

Un fior mi-a trecut pe şira spinării. Ceremonia era difuzată nu doar în Andala, ci în toate colţurile imperiului vathek. Ochii întregii lumi erau asupra mea, andalani şi vathek deopotrivă. Şi dacă Arinaas nu reuşise să dea de agentul ei, doi dintre acei ochi erau ai asasinului.

— Potrivit legilor noastre fundamentale, pe această cale o declarăm pe Maramvak Mathis Urmaşă a Ţinutului, Unică Moştenitoare a Sistemului Ouamalich şi a anexelor sale, viitoare regină peste Andala, Gibra şi Cadiz, protectoare a Qilbir, Verdan şi Shelifa.

Am îngenuncheat la picioarele lui Mathis, ţinând în continuare sabia vathek în aer, şi am plecat ochii. Ministrul mi-a luat coroana andalană de pe cap. O clipă mai târziu, mi-a fost aşezată pe păr o altă coroană, vathek şi făcută din excelsior, bătută cu sute de pietre scoase din minele din Shelifa.

— Îngenuncheaţi! a strigat ministrul. În numele reginei!

Sunetul a o sută de mii de oameni îngenunchind în

acelaşi timp a răsunat prin aer.

— În numele reginei!

Ceremonia se terminase. Tot ce-mi rămăsese de făcut era să mă ridic şi să mă aşez pe tron, lângă Mathis. Dacă asasinul urma să lovească, avea să o facă acum, cât aveam să fiu direct în faţa publicului andalan. În ciuda fricii, mâinile îmi erau surprinzător de liniştite când m-am ridicat în picioare şi m-am întors cu faţa spre mulţime.

Apoi s-a auzit un ţipăt.

Sunetul m-a făcut să tresar, deşi nu-mi dădeam seama de unde venise şi am privit mulţimea mişcându-se ca o mare furioasă. S-a auzit încă un ţipăt, iar mulţimea a năvălit înainte, către balcon – către mine.

Cu toate că ştiusem că acest moment va veni, am înlemnit de frică, în timp ce ei mişunau în toate direcţiile, dărâmând barierele care îi separau de spectatorii vathek şi funiile care trebuia să îi ţină în rând.

Una dintre gărzi s-a repezit şi l-a izbit cu bastonul în faţă pe un bărbat andalan îngrozit. Apoi pe încă unul şi încă unul – a izbucnit haosul, ţipetele răsunau pe deasupra tropăitului de picioare grăbite.

Una dintre gărzi s-a prăbuşit în faţa mea. M-am holbat la el pentru o clipă, confuză, şi am urmărit cum pe piept i se întindea o pată roşie. Când am ridicat privirea, am văzut un băiat, la câţiva paşi de mine, ţintindu-mă cu o armă tremurândă. Nu avea daan, iar ochii ce mă priveau erau luminoşi şi neînfricaţi.

Dihya, m-am gândit. Era băiatul din Ţinut.

M-am aruncat la pământ când a tras de două ori şi ceva a explodat în spatele meu. Lovise tronul unde ar fi trebuit să stau. Acolo unde fusese un rotocol aurit acum era un crater. Regele fusese deja luat de acolo de către Gardă şi droizi.

M-am uitat în sus, la băiatul care înainta spre mine. Nici măcar nu-i aflasem numele. Vorbiserăm doar despre ce era de făcut. Era un rebel călit în foc – oare ce l-ar putea face să se oprească?

— Siha, yakhoya, am rostit, tare cât să mă audă doar el.

Sănătate, frate!

A înlemnit, cu ochii căscaţi de uimire, cu arma încă ţintită spre pieptul meu. Era destul de aproape cât să mă atingă. Era răgazul de care Garda avea nevoie. Un detaşament a apărut şi l-a trântit la pământ.

Nu, m-am gândit eu, dar era prea târziu. Îl oprisem, dar acum…

— Trebuie să plecăm! a zis Nadine din spatele meu, iar când m-am întors, am văzut-o urcând în fugă scările. Acum!

M-a smuls de lângă trăgător, iar eu am încercat să-mi amintesc de ce făceam asta: pentru Maram. Să salvez viaţa ei şi pe a mea. Nu puteam să renunţ chiar acum la tot, însă nu eram doar dublura ei; nu de asta îmi păsa cel mai mult. Eram o rebelă şi îl condamnasem pe unul de-ai mei la închisoare sau chiar mai rău. A răsunat o a treia împuşcătură şi un colţ din tronul lui Maram s-a făcut fărâme, împroşcând în jurul nostru cu pietre şi praf. M-am ferit şi m-am lăsat pe mâna lui Nadine, permiţându-i, în sfârşit, să mă ducă de acolo.

M-am întors la auzul unui ţipăt animalic de durere, chiar în spatele meu. Gărzile îl târau pe ţintaş sus, pe platformă. El se lupta, lovind cu picioarele şi zbătându-se.

Nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Îmi amintea prea mult de băieţii din satul meu, de fraţii mei când erau mici, cu faţa mânjită de praf şi obrajii supţi de foame. Nici măcar nu avea daan, m-am gândit din nou. Dacă ar fi fost Maram, oare ar fi scăpat şi s-ar fi întors la familia lui? Oare conta asta? Am avut de ales între el şi Maram. Viaţa lui sau a ei şi o alesesem pe a ei.

O alesesem pe ea.

— Maram, a zis Nadine zorindu-mă spre trepte, dar m-am împotrivit.

Garda l-a pus pe băiat în genunchi şi mi-am dat seama ce voiau să facă. Avea mâinile la spate şi chipul dur lipit de podea. Garda a scos o armă de la şold şi a îndreptat-o spre ceafa lui. Ştiusem, făcusem asta şi totuşi panica vuia în mine, la fel de tare ca zgomotul de armă ce încă îmi ţiuia

în urechi. Inima îmi bătea atât de tare, încât îmi simţeam sângele clocotind în vene şi, fără să mă gândesc prea mult, m-am smucit în braţele lui Nadine şi m-am aşezat între băiat şi Gardă.

Ştiam că nimeni nu mă vedea pe mine, oricine aş fi fost acum, ci pe Maram. Şi nu o puteau răni. Fusese numită urmaşă a ţinutului, viitoare regină. Îngenuncheaseră cu toţii şi priveau.

— Alteţa… Alteţa Voastră, a îngăimat Garda. Ce faceţi?

— Nu îl puteţi ucide! am zis.

— Dar Alteţă…

— Încercaţi să declanşaţi o revoltă? am întrebat.

Vocea nu mi-a tremurat şi am reuşit, cumva, să scot din mine cea mai dură parte a lui Maram. Distantă şi arogantă, cu bărbia ridicată şi o atitudine calmă. Mi-am amintit prea bine care era preţul opoziţiei faţă de vathi şi al interesele lor. Însă azi eram una dintre ei. Îi conduceam.

— E doar un băiat. Gândeşte-te ce s-ar întâmpla dacă îl omorâţi aici!

A ezitat, apoi, spre uşurarea mea, a băgat înapoi arma şi le-a făcut semn altor două gărzi.

— Luaţi-l! a zis el, chiar când Nadine m-a prins de braţ şi m-a tras de pe scenă.

Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost viitorul tron al lui Maram făcut bucăţi, frumuseţea sa găurită asistând ca un martor bizar, în timp ce Garda îl împingea pe băiat într-un vehicul spre a-l duce la închisoare.

35

Un droid m-a dus în aviariul cu boltă de sticlă, unde primisem unele dintre primele lecţii în Ziyaana. Cuibărit în copacii de deasupra, stătea rocul cu penele umflate, cântând încetişor de unul singur. Am fost condusă dincolo de locurile pe care le ştiam, într-un pavilion plin de vegetaţie. Acolo se afla Maram, singură, înfăşurată într-un caftan negru sobru, fără niciun accesoriu, cu excepţia sigiliului regal pe care mă rugase să i-l descifrez, ce îi atârna la gât.

Nu a ridicat privirea când am sosit şi nici când m-am lăsat în genunchi. Am rămas nemişcate mult timp, stăpână şi servitoare, viitoare regină şi actuală supusă.

— Spune-mi, a zis într-un târziu, cu voce plată, că ai avut doar ghinionul să mă înlocuieşti azi. Spune-mi că nu ştiai dinainte de atentatul la viaţa mea.

Am ridicat privirea din podea chiar când ea şi-a luat ochii de la fântână. Ştiam ce avea să vadă pe chipul meu: durere, pierdere, dar mai ales adevărul. Puteam să neg oricât, Maram nu avea să mă creadă. Îşi trăise viaţa cu teama că sora ei o va uzurpa, iar acum eu făcusem – sau părusem să fac – exact la fel.

M-am ridicat încet în picioare.

— N-am vrut niciodată… am început eu.

— Să-mi faci rău? a pufnit ea. Nu minţi! E sub demnitatea ta. Asta a făcut toată lumea, întreaga mea viaţă. M-au minţit, m-au folosit pentru propriile scopuri. Până când…

S-a oprit şi m-a privit, furioasă că lăsase să-i scape ultimele cuvinte. Mâinile îi tremurau, strânse în faldurile rochiei, cu pumnii albi de mânie.

Nu era furioasă că cineva încercase să o omoare, mi-am dat eu seama cu surprindere. Ci pentru că eu ştiusem, că nu îi mărturisisem, că o manipulasem. Era furioasă pe tot ce presupunea asta. Îi câştigasem încrederea, mă împrietenisem cu ea, glumisem cu ea şi gătisem pentru ea.

Mă oferisem să-i ţin locul la întâlniri şi să o sfătuiesc atunci când era tristă şi confuză.

Dar totul fusese o minciună. În ochii săi, eram un şarpe ce i se furişase în inimă şi apoi o atacase când avea garda jos.

— Eu… am început cu vocea frântă.

A scuturat din cap şi şi-a încleştat maxilarele, de parcă asta ar fi scăpat-o de ezitare.

— Vă rog, lăsaţi-mă să vă explic! am încercat din nou.

— Nimic din ce spui nu va putea repara asta, a zis. Nimic! Ai demonstrat că eşti ca toţi ceilalţi din jurul meu.

M-am ferit când a vorbit. Complotasem împotriva ei de la început, ştiind că orice succes de-ale mele – de-ale rebelilor – se va încheia cu eşecul ei. Încă de la început, scopul nostru fusese să o dezmoştenim, să îi distrugem pe vathi, să îi gonim din sistemul nostru. Conta oare că opinia mea se schimbase, chiar dacă doar în legătură cu Maram? Că îmi păsa cu adevărat de ea, că o vedeam ca pe o soră? Că îmi riscasem viaţa pentru a ei? Avea să conteze pentru ea ceva din toate astea?

Ar fi trebuit. Nu-i aşa?

M-am întins spre ea şi am văzut cum se ferea de mine, la fel cum făcusem şi eu.

— Orice ai crede, am zis într-un târziu, am fost sinceră.

— O viperă nu e niciodată sinceră! mi-a aruncat ea.

Durerea s-a aprins în mine şi m-am dat înapoi, cu pumnii încleştaţi în fustă, o oglindă aproape perfectă a ei.

— Te rog, Maram, am încercat din nou. Te-am înlocuit şi mi-am riscat viaţa pentru tine. Ştii asta.

Am privit-o cum reflecta la asta. Ştia că aveam dreptate – orice altceva ar putea crede despre mine, orice fusese înainte, azi o protejasem ca o soră. Voia la fel de puţin ca mine să se întoarcă la starea de lucruri dinainte şi, dacă aş reuşi să o fac să vadă…

— Alteţă, v-am spus să nu vorbiţi cu ea în absenţa unei gărzi, a zis Nadine, intrând grăbită în grădină.

Şi-a pus o mână palidă şi plină de inele pe umărul lui Maram.

— A salvat un rebel, o persoană angajată să vă ucidă. Andalanii – şi mai ales ea – sunt haini până în măduva oaselor. Ce s-ar fi întâmplat dacă vă ataca?

Ştiam că din cauza oboselii şi a groazei prelungite mi se părea că mâna de pe umărul lui Maram era ameninţătoare, de parcă în orice moment degetele ar fi putut să se strângă în jurul gâtului ei. Cu ochii căscaţi, aproape ficşi, Maram a ridicat privirea spre intendentă.

Te rog, m-am gândit eu, *înţelege cine este vipera.*

Puţin câte puţin, ezitarea a dispărut de pe faţa ei, uimirea şi groaza au fost blocate. Zâmbetul lui Nadine s-a lărgit uşor, a devenit un pic mai tăios. Am privit cum Maram îşi închidea sistematic inima, cum faţa i s-a netezit şi s-a transformat în piatră. Când s-a uitat la mine, fata pe care ajunsesem să o cunosc şi să o îndrăgesc dispăruse. În locul ei se afla urmaşa imperială pe care o întâlnisem cu luni în urmă, rigidă, furioasă şi izolată.

— S-a purtat cum eu n-aş fi făcut-o niciodată, a zis Maram fără să se uite la mine.

Mi-am ţinut respiraţia, îngrozită de ce ar putea spune în continuare. Până acum, Nadine nu ştia decât ce văzuse la încoronare. Îi va împărtăşi oare Maram tot ce ştia? Îi va spune că eram o rebelă?

— Închide-o în camera ei. Nu are voie să părăsească acea aripă. Niciodată, a zis ea, întorcându-mi spatele. Şi pedepseşte-o cum crezi de cuviinţă!

Nadine a înclinat capul.

— Slujesc după voinţa şi dorinţa Alteţei Voastre!

— Maram! am strigat, dar ea deja se îndepărta.

Când le-a făcut semn droizilor săi, zâmbetul lui Nadine s-a transformat în ceva mai putred. Am fost forţată să îngenunchez din nou, cu mâinile la spate. Maram dispăruse în vegetaţia pavilionului. Îmi neglijasem datoria faţă de rebeli pentru a *o salva* – cum putea să nu vadă asta? Indiferent cui i-aş fi fost loială, o protejasem.

— Te rog! am încercat pentru a doua oară. Maram!

Însă strigătele mele au fost înghiţite de frunziş şi întrerupte de ţipătul rocului, care şi-a luat zborul.

* * *

Înapoi în cameră, m-am plimbat în sus şi-n jos până la epuizare, aşteptând ca Nadine să se întoarcă şi să pună în practică pedeapsa pe care o „considera potrivită”. Mă rodea teama de cum şi-ar prelungi tortura. Oare va aduce din nou rocul în curte? Sau voi fi supusă la vreo nouă formă de pedeapsă vathek pe care nu mi-o imaginasem? Supravieţuisem focurilor primei mele săptămâni în Ziyaana. Ştiam că aveam tăria de a supravieţui la aproape orice. Şi totuşi, îmi era teamă şi nu puteam face nimic să mi-o potolesc. Am găsit poezia pe care mi-o dăruise Husnain în noaptea majoratului, însă nici măcar evocările sale despre pace şi rezistenţă nu mi-au putut aduce linişte în inimă. Orice platitudine suna găunos.

Cum de dădusem greş în asemenea măsură? Condamnasem un rebel la moarte. Pierdusem încrederea lui Maram. Probabil sortisem eşecului rebeliunea.

În cele din urmă, m-am aşezat şi am adormit. Salonul era întunecat când m-am trezit tresărind şi am găsit-o pe Nadine lângă mine. Arăta ca o fantomă, cu părul ei argintiu strălucind în întuneric şi rochia sa neagră topindu-se în umbră. Era la fel de impasibilă ca întotdeauna şi nu mi-am putut stăpâni valul de teamă care s-a răspândit în mine, fierbinte şi greţos.

— Ridică-te, fato! a zis ea.

Vocea sa a despicat aerul ca un bici.

— Care a fost singurul ordin pe care ţi l-am dat când ai sosit?

— Să fiu Maram, am răspuns gâtuit.

— E ceva în sângele vostru care îi face pe toţi andalanii atât de tâmpiţi? a şuierat Nadine.

Fără să mă pot controla, m-am ferit de ea.

— Uită-te la mine când îţi vorbesc! a zis.

Când mi-am ridicat privirea spre ea, avea faţa schimonosită într-un rânjet. Însă ochii erau cei care mă îngrozeau, duri şi calculaţi, la fel de tăioşi cum fuseseră în noaptea în care ne-am cunoscut. Mă obişnuisem să îi văd aprobarea, nu ura totală care le stătea vathilor în obicei. A

scot un sunet din gât, parcă dezgustată, şi mi-a aruncat o pelerină.

Cunoscusem pe propria piele ura lui Nadine, care mi se părea ceva mult mai rău. Răpirea mea fusese mâna ei. Toate acţiunile sale izvorau nu din circumstanţele în care se născuse şi din cum fusese crescută, ca la Maram, ci doar din credinţa că era mai bună decât mine. Nu avea niciun motiv să mă urască – nu îi făcusem nimic. Şi, cu toate acestea, în timp ce apucam pelerina cu mâini tremurânde, simţeam cum repulsia se revărsa din ea în valuri.

— Pune-ţi aia pe tine şi urmează-mă!

Coridoarele erau goale la ora aceea din noapte, luminate de sfeşnice pâlpâitoare. Fiecare umbră părea să ascundă o fantomă şi nu doar o dată mi-am imaginat o faţă stranie şi pală dispărând după colţ chiar în faţa noastră. Nadine n-a reacţionat nicio clipă, însă eu mi-am înfăşurat pelerina mai strâns, iar respiraţia mi s-a înteţit în spatele vălului. Droizii aliniaţi pe coridoare ca nişte cadavre s-au trezit la auzul paşilor noştri. Ochii li s-au rotit, căscându-se pentru a se adapta la puţina lumină pe care o împrăştiam, iar capetele li s-au mişcat, urmărindu-ne cum treceam pe lângă ei.

Am coborât împreună în rotonda subterană şi am intrat apoi într-o cameră întunecată şi goală, cu un ecran enorm în capătul celălalt. Pentru o clipă, nu mi-a venit să cred. Mama mă privea, cu faţa întinsă pe un holoecran, mai mare decât în realitate, dar ochii, ridurile, expresia aspră a gurii erau aceleaşi. Nu-i văzusem chipul de luni întregi, iar imaginea ei aproape că m-a făcut să izbucnesc în lacrimi.

Inima mi-a sărit din piept şi am păşit înainte, cu o mână întinsă.

— Asta, a zis Nadine, este o transmisie în timp real.

Apoi cadrul s-a lărgit.

Mama, tata şi cei doi fraţi.

Husnain, m-am gândit eu. Viu şi nevătămat după noaptea din fortăreaţă. Bucuria s-a dus la fel de repede cum a venit.

Toţi patru erau în genunchi, cu Garda Imperială în

spatele lor. Ambii fraţi fuseseră bătuţi peste faţă – Aziz avea buza spartă, Husnain – o tăietură la sprânceană şi un ochi umflat şi închis.

Mă sufocam. Mă întrebasem ce nouă formă de pedeapsă va concepe Nadine pentru mine. Însă nu era nevoie să gândească o metodă nouă, când una deja încercată ar funcţiona la fel de bine. Ia familia unui disident şi fă-i rău până când acesta cedează sau familia moare. Nu conta ordinea. Nu mă puteam mişca din locul meu.

— Mi-e silă să te lovesc. Mi-e teamă că nu m-aş mai opri şi apoi rănile ar fi ireparabile, a zis Nadine din spatele meu. Dar n-am nevoie de o familie de pe o lună izolată care abia poate produce suficient pentru a rămâne în viaţă. O familie pe care tu totuşi o iubeşti şi o preţuieşti.

Nu mi-am putut lua ochii de la imaginea de pe ecran. Visasem la ei, mă rugasem pentru ei, dar nu-mi imaginasem că îi voi revedea aşa.

— Femeia, a zis Nadine, după o clipă de tăcere.

Una dintre Gărzi s-a mişcat pe ecran şi a lovit-o în ceafă cu patul armei. Mama n-a scos niciun sunet, deşi faţa i s-a strâmbat într-o grimasă. Am ţipat şi m-am repezit cu mâna întinsă, de parcă aş fi putut s-o prind.

— Fratele cel mic, a zis Nadine.

Uitasem cea mai importantă lecţie pe care o învăţasem în Ziyaana: frica n-avea sfârşit. Nu puteai deveni suficient de dur încât să scapi de ea. M-a cuprins groaza când una dintre Gărzi a scos un cuţit. Pământul părea să se clatine sub mine. Era o imagine ieşită direct din coşmarurile mele, cu mult mai rău decât ce fusese înainte. Husnain.

— Te rog! am strigat.

Mă uram în acea clipă. Îmi uram vocea, îmi uram tremuratul, uram că încă puteam fi victima cruzimii lui Nadine, chiar şi după tot ce îndurasem.

— Orice doreşti…

Buzele i s-au arcuit.

— Ştii ce vreau, fato.

Cuţitul apăsa pe gâtul fratelui meu.

— Nu voi mai face niciodată aşa ceva! am zis eu

înnebunită, în timp ce cuţitul apăsa şi o picătură de sânge se ivise pe pielea lui Husnain.

— Ştiu, cunosc preţul. Niciodată! Jur!

Cuţitul continua să apese, iar inima îmi bătea nebuneşte, sufocându-mă.

— Te rog! Jur pe viaţa fratelui meu!

— Daţi-i drumul! a zis ea dispreţuitor, iar cuţitul s-a îndepărtat de gâtul fratelui meu.

M-am prăbuşit în genunchi, respirând greu. Fratele meu nu mă putea vedea. Nimeni din familia mea nu putea. Însă când Garda s-a îndepărtat, mama a scos un sunet gâtuit, la fel şi eu. M-am întins spre ecran. Mâinile îmi tremurau.

Nadine mi-a dat roată şi m-a apucat de bărbie.

— Ţine minte, a zis tăios, cu ce te am la mână. Familia ta e numeroasă şi există multe, multe feluri de a produce durere. Înţelegi?

— Da, am zis cu glas pierit. Da, doamnă.

Mi-a dat drumul cu un murmur de dezgust.

— Poţi rămâne aici până când voi avea chef să te privesc din nou.

După o clipă, am auzit uşa închizându-se cu un geamăt.

În cameră nu era nicio fereastră, n-aveam ce să privesc în afara ecranului din faţa mea. Chiar când m-am obişnuit cu groaza ultimei imagini îngheţate a familiei mele, totul a început din nou – mi-am dat seama că era o înregistrare. O reluau pentru ca eu să o privesc iar şi iar. Am măsurat timpul, luându-mă după începutul înregistrării – familia mea, aşezată la cină. Uşa pusă la pământ. Aziz şi apoi mama, loviţi. Nu puteam uita sunetele. Nu puteam respira când le auzeam. Iar şi iar, sunetul cărnii lovite şi apoi o voce ţipând. Toate se amestecau.

Până la urmă, erau în viaţă. Până la urmă, Garda a ieşit şi mama s-a ridicat clătinându-se şi a strigat.

— Unde este? a zis şi a apucat-o de braţ pe una dintre Gărzi. Unde este fiica mea?

A fost lovită o ultimă oară, atât de tare încât a căzut într-o parte, iar umărul i s-a izbit de podea, cu un trosnet. Familia mea a fost lăsată să-şi îngrijească rănile, cu mai

multe întrebări fără răspuns şi noi temeri la care să se gândească în întuneric.

Fiecare familie trăia sub ameninţarea constantă a vathilor. Dar acum, părinţii mei se temeau şi de vathi şi de ceea ce îmi făceau aceştia mie. Oare ce făcusem să le stârnesc mânia? Oare ce lucruri oribile am îndurat sau cât de rău îi înfuriasem dacă acum sufereau alături de mine? Mama îşi căutase ani în şir fraţii, până să-şi dea seama că erau morţi – iar acum avea să se întrebe în fiecare noapte dacă eu eram în viaţă sau murisem. Sau dacă înduram ceva mult mai rău.

M-am zbuciumat până la epuizare, gândindu-mă că familia mea trăia sub o asemenea teroare.

Putea fi mai rău, mi-am spus.

Dintr-un motiv sau altul, Maram îmi păstrase secretul. Nadine credea în continuare că eram folositoare, că încă eram necesară în asigurarea protecţiei lui Maram. Însă nimic n-o împiedica pe Maram să-mi dezvăluie secretul, să ne condamne pe mine şi pe familia mea la moarte sau chiar mai rău. Iar vathi puteau face mereu ceva mai rău.

De acum, familia mea avea să fie mereu în pericol. Pentru că îndrăznisem să visez la o lume fără vathi. Pentru că îndrăznisem să pun visul în practică.

Iar pericolul nu avea să dispară niciodată.

36

Stăteam în mijlocul patului cu genunchii la piept, în timp ce luminatoarele îmi întorceau murmurul. Am vorbit atât de puţin aici, încât am uitat cum preluau sunetele şi le întorceau ascultătorilor lor. Însă acum îmi şopteau liniştit înapoi răsuflarea grea, suspinele şi sughiţurile.

Am încercat să nu mă gândesc la ce se va întâmpla cu Maram, acum că Nadine pusese mâna pe ea. Încă de la început avusese încredere în atât de puţini oameni şi acum – legătura fragilă pe care o formasem cu ea era ruptă iremediabil şi toate lucrurile la care sperasem erau duse. Inima sa îmblânzită faţă de andalani avea să se asprească la loc. Avea să se retragă, convinsă că eu eram dovada naturii ticăloase şi trădătoare a rasei noastre.

Tragediile mici şi mari îmi copleşeau în mod egal inima şi, într-un târziu, am căzut într-un somn agitat, absorbită în jumătăţi de vise, de greutatea a ceea ce făcusem.

* * *

Nu ştiu cât am dormit, însă când am deschis din nou ochii, camera era tot întunecată. Pentru o clipă, m-am holbat confuză în beznă. Luminatoarele s-au aprins din nou cu o vibraţie uşoară, luminând silueta Talei aplecată deasupra mea, cu o mână pe umărul meu.

— Tala? am zis răguşit. Ce cauţi aici?

Şi apoi lumea a năvălit înapoi, iar eu m-am ridicat, cu inima bătându-mi dureros în piept.

— Ce s-a întâmplat?

— Amani, a repetat Tala. Idris e aici.

M-am întors brusc.

— Ce?

M-am îndepărtat de ea şi am încercat să stau în picioare. Mi-am dat seama că tremuram în timp ce încercam să înţeleg ce îmi spusese.

Cum se putea ca Idris să fie aici? Această aripă era izolată de restul Ziyaanei şi să încerci să pătrunzi aici… Oh, Dihya, era un risc enorm! Când silueta lui a prins

contur în curte, am simţit că am halucinaţii.

S-a apropiat de mine şi a scos un suspin uşor, frânt şi plin de suferinţă. Inima m-a înţepat dureros când s-a aplecat şi m-a sărutat. Am stat aşa, îmbrăţişaţi, timp îndelungat.

Într-un târziu, a ridicat capul şi şi-a lipit fruntea de a mea. Şi-a trecut degetul mare peste obrajii mei, ştergându-mi lacrimile care îmi curgeau fără să-mi fi dat seama.

— Ce… ce cauţi aici? Cum de ai ştiut unde să mă găseşti?

A zâmbit uşor.

— Am riscat şi am întrebat-o pe Tala, a zis uşor. Apoi ea a riscat şi m-a ajutat.

Am privit peste umăr, spre Tala – zăbovea în uşa camerei mele, cu ochii în pământ şi degetele răsucite în faldurile fustei.

— N-ar fi trebuit… am început eu şi m-am oprit.

Acum mai mult decât oricând, pericolul era inimaginabil, iar el ştia asta. Dacă intra Nadine sau unul dintre droizii ei, dacă Maram dădea buzna încă furioasă, ne-ar fi costat nu vieţile noastre, ci ale familiilor noastre.

— Mi-a fost atât de frică, Amani, a continuat el. Am ştiut că eşti tu în clipa în care l-ai apărat pe acel băiat.

Am scos un sunet pe jumătate suspin, pe jumătate hohot de râs, iar el a zâmbit.

— N-am cunoscut niciodată pe cineva atât de curajos!

— Nu curajos, am şoptit. Nesăbuit. Plin ochi de prostie.

M-a sărutat pe frunte şi şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Ce ţi-au făcut, Amani?

Mi-am lipit faţa de umărul lui, refuzând să vorbesc. Dacă îi spuneam, aş fi început să plâng şi voiam ca această amintire să rămână neatinsă. Voiam să mi-o pot ţine aproape de inimă – braţele lui în jurul meu, bărbia lui în părul meu, bătaia ritmică a inimii lui sub urechea mea.

— Sunt bine, am zis într-un târziu. Dar Maram e furioasă.

— Da, a râs el. Fireşte că este!

— Nu, am spus şi m-am dat puţin înapoi. Mi-a găsit familia, Idris! Pe mama şi pe tata. Pe fraţii mei…

M-a liniştit cu blândeţe şi m-a tras iar lângă el.

— A fost vina mea, i-am şoptit. Nu ştiu ce să fac.

Nu era nimic de făcut – pentru niciunul din noi. Am pus capul pe umărul lui şi i-am ascultat respiraţia, sperând că mă va calma.

— Îmi doresc, a zis în cele din urmă, aşezându-şi mâinile pe talia mea, îmi doresc să ne fi născut într-un alt timp.

Am zâmbit. O astfel de declaraţie părea aproape prea fantezistă pentru Idris.

— Şi eu, i-am răspuns. Sau ca vathi să nu fi venit niciodată.

— Ne-am fi întâlnit?

Am oftat cu capul pe umărul său.

— Uneori… uneori Dihya face ca doi oameni să se iubească indiferent de circumstanţe.

A chicotit.

— Dar nu pune totul la cale atât de bine încât ei să-şi petreacă vieţile împreună.

Am încercat să zâmbesc.

— Cu încercări şi necazuri sunt scrise poeziile.

A râs.

— Să fiu cu tine, a început el şi am închis din nou ochii. Amani… să fiu cu tine e ca acasă. Nu m-am mai simţit aşa de… dinainte.

N-am simţit niciodată pentru nimeni ce simţeam pentru Idris. Când eram cu el, părea că întreaga galaxie era deschisă oricăror posibilităţi, că am putea să facem orice, să realizăm orice, dacă doar încercam.

— Fugi cu mine, a rostit uşor.

L-am apucat de reverul hainei. Voiam. Numai Dihya ştia cât de mult. Dar nu puteam – părinţii, fraţii mei. Acum vor fi mereu în pericol. Vathi s-ar fi răzbunat pe ei pentru orice aş fi făcut. Trebuia să fiu aici. Să rămân aici. Să mă supun.

Degetele au strâns mai tare, încercând să mă împac cu ceea ce ştiam că am de făcut.

— Ştii la fel de bine ca mine, am zis, că riscul este prea

mare acum. Familia mea…

— Amani…

— Te rog! l-am întrerupt cu glas frânt. Ei nici măcar nu ştiu de ce au fost bătuţi…

Voiam să închid ochii, să nu trebuiască să-mi văd durerea oglindită în privirea lui. Părea singur, la fel de singur cum mă simţeam şi eu, stând în faţa sa. Vedeam viitorul derulându-se, nenorocit şi sumbru. Idris devenise jumătate din mine, iar acum trebuia să tai acea jumătate.

— Îţi poţi feri inima de mine, Amani? Mă poţi îndepărta atât de uşor?

— Niciodată! am răspuns cu înfocare şi i-am tras capul înapoi spre al meu. Niciodată!

— Atunci fugi cu mine, a şoptit. Vom merge oriunde vrei. Te implor, Amani…

— Tu ai putea s-o faci? am întrebat. Cu adevărat? Să-ţi abandonezi familia la mila vathilor?

A închis ochii. Când i-a deschis din nou, ştiam răspunsul lui.

— Nu, a zis răguşit. Nu mai mult decât poţi tu s-o abandonezi pe a ta.

— Nu am fi cine suntem dacă am putea fugi, am zis eu, luându-i mâinile într-ale mele. Nu ne-am iubi dacă am fi astfel de oameni.

O clipă mi-am imaginat nu fuga, ci o lume fără vathi. O lume în care drumul meu s-ar fi putut intersecta cu al lui Idris, în care aş putea căuta susţinere într-un salon de magistraţi, în care aş putea scrie poezie fără teama represaliilor, unde ne-am fi putut iubi liberi şi fericiţi, fără griji sau cenzură.

L-am tras în jos pentru a-l săruta, cu speranţa că ar putea simţi gustul visului pe buzele mele, cu speranţa că voi putea păstra această amintire. Gura lui peste a mea, mâinile lui cuprinzându-mi capul, pieptul lui lat lipit de al meu.

Într-un final, m-am dat înapoi şi am inspirat adânc.

— Nu mai putem risca aşa, m-am forţat să zic. Nu putem risca – eu nu pot risca soarta familiei mele. Nu… mai…

putem… fi împreună.

— Amani…

— Am ştiut de la început, am adăugat blând, ridicându-mi privirea spre el. Am ştiut că asta se va întâmpla.

— E prostesc faptul că am început să sper? a întrebat el.

— Atunci suntem amândoi proşti. Nici măcar nu ştiu cum să-mi iau rămas-bun.

— Nu o face! a spus. Suntem despărţiţi. Dar nimic nu va schimba faptul că te iubesc.

L-am sărutat din nou.

— Lamma bada yatathana, hubi jamalah fatanna… man li raheem shakwati… fil hubi mân la'watee, am zis.

A râs.

— Ce…?

— E melodia pe care am cântat-o, i-am mărturisit, simţind cum gura mea îi întorcea zâmbetul. În acea zi în Ouzdad.

— Ce înseamnă?

— Când s-a apropiat prima dată de mine, frumuseţea lui mi-a fermecat inima, am şoptit, lipindu-mi fruntea de a lui. Cine îmi va alina boala, născută din suferinţa unei iubiri neîmplinite.

— Amani…

Nu voiam să plâng din nou. Nu voiam ca ultima oară când îmi permiteam să îl ating ca şi cum era *al meu* să fie pângărită de asta, să-mi amintesc acest moment mereu stricat de lacrimile mele.

— Te iubesc! am zis, lipindu-mi faţa de pieptul lui. Te iubesc.

Când m-am îndepărtat de el, mi-am simţit picioarele parcă ţintuite de pietre. Fiecare pas îmi solicita întreaga voinţă şi a părut o eternitate până să ajung la uşa camerei mele. *Nu privi înapoi,* mi-am spus chiar când am întors capul. Stătea unde îl lăsasem, cu mâinile pe lângă corp, flancat de luminatoarele pâlpâitoare. Prima lumină a zorilor se strecura prin acoperiş, înconjurându-l cu o aură, în cadrul uşii.

M-am forţat să mă întorc.

Tala mă aştepta în cameră. N-a zis nimic când m-a ajutat să mă bag în pat.

Când mi-a pus o mână pe cap, m-am frânt. M-am ghemuit de parcă, încolăcindu-mă în jurul inimii, i-aş fi împiedicat bucăţile să se împrăştie şi am plâns. Probabil că nu aveam să-l mai văd niciodată pe Idris şi, chiar dacă l-aş mai fi văzut, avea să fie la recepţii publice, unde am fi supravegheaţi. Nu aveam să-l mai văd niciodată în intimitate, iar viitorul vag la care sperasem dispăruse.

Tala nu a zis nimic, ci m-a strâns în braţe şi m-a legănat uşor. Nimic din ce ar fi spus nu m-ar fi alinat; nu exista nicio consolare.

Aceasta era viaţa sub conducerea vathilor.

37

Auzeam clopotele.

Până atunci, răsunaseră atât de tare şi atât de îndelungat doar o dată în viaţa mea – în dimineaţa în care s-a născut Maram. Acum băteau de cinci ori la începutul fiecărei ore, amintindu-le cetăţenilor să se bucure. Prinţesa noastră îşi asigurase, în sfârşit, moştenirea. Şi deşi publicul era exclus de la această ceremonie, adevărul rămânea acelaşi: acum era urmaşa imperială.

Stăteam la locul meu de lângă fereastră, lipsită de bucurie şi de orientare. Poarta nu se deschisese de o săptămână şi nu mă vizitase nimeni. Niciun droid şi niciun om nu trecuseră prin curte, cu excepţia Talei. Nici măcar Nadine nu venise să facă paradă de succesul său. Pentru a nu ştiu câta oară m-am luptat cu lacrimile. Pendulam între jalea pentru Idris, cea pentru Maram şi cea pentru băiatul din Ţinut, a cărui soartă îmi era necunoscută.

Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult să o conving pe Maram. Ar fi trebuit să insist mai mult, să-i cer să mă asculte. Ar fi trebuit să fiu în stare să o fac să-şi dea seama cât de mult îmi păsa, că îmi riscasem de bunăvoie viaţa pentru ea. Că voisem ca ea să obţină moştenirea, nu să i-o fur. Însă acum nu voi mai avea niciodată ocazia. Nadine se va asigura de asta. Sub influenţa ei şi cu mâna, în sfârşit, pe coroană, Maram se va întoarce la fata care fusese când ne-am întâlnit. Crudă, egoistă, plină de ură.

Nu eşti responsabilă de cruzimea stăpânitorilor tăi.

Totuşi, simţeam că sunt. Dacă aş fi fost mai atentă, mai perseverentă, Maram ar fi crescut, nu ar fi regresat.

Clopotele au continuat să bată.

Ce planuri ambiţioase avusesem! Să formez o regină, să o modelez aşa cum mă remodelasem pe mine. Prostii! Nu-mi anticipasem duşmanii, nici pe ai ei. Şi astfel pierdusem partida înainte ca măcar să o fi început.

Am încercat să-mi înăbuş un suspin, fără să ştiu exact ce îl provocase. Erau dimineţi când mă trezeam încercând în

van să prind sunetul şters al lăutei lui Idris. Dimineţi în care îmi simţeam pieptul cumva strâmt, de parcă plămânii mei nu aveau suficient spaţiu şi pentru durere şi pentru aer. Dimineţi când nu mă puteam opri din a mă ocărî pe mine însămi pentru că îl iubeam, pentru că ţineam la Maram, pentru suferinţa pe care o pricinuisem familiei mele.

Singurul meu triumf era succesul rebelilor, dar până şi acesta era umbrit de soarta băiatului capturat de Gardă. Cum ar putea cineva merge înainte, sub greutatea unei asemenea dureri? Cum o făcuseră mama şi tata?

Am încercat să respir.

Nu îngenunchezi şi nu te pleci, mi-am spus. În faţa nimănui. Continui.

O secundă mai târziu, m-am ridicat de la fereastră. Ceva răzbătuse dincolo de sunetul clopotelor, un strigăt ascuţit şi strident.

Aici nu trăia nimic, nimic în afară de mine. Eram gata să mă aşez din nou la locul meu, când ţipătul s-a auzit din nou, mai tare şi mai ascuţit decât înainte, în fracţiunea de secundă dintre sunetele clopotului. De data asta a fost urmat de bătaia unei aripi, puternice ca un trăsnet.

Nu m-am mai obosit să-mi trag mantaua peste braţe şi umeri. Foşnea, târâtă pe iarbă în spatele meu, iar luminatoarele imitau sunetul, şuşotind în timp ce-mi croiam drum printre ele. Strigătul s-a auzit a treia oară, înăbuşit de uşa de la grădina reginei. Nimeni nu izolase de mine acea secţiune, pentru că nu aveai încotro să o iei de acolo. O grădină, o cameră şi nicio cale de ieşire.

Aerul din grădină era răcoros. În Walili se apropia sfârşitul verii, aşa că nopţile răcoroase se făceau reci, iar zilele blânde. Am respirat, iar luminatoarele au conturat în aer un rotocol şters de abur. În noaptea aceasta nu era lună, iar cerul negru care se zărea prin spărturile domului era apăsător, fără stele sau lumină.

Un susur uşor m-a făcut să-mi mut ochii de la cer, mai adânc în grădină, spre copac.

— Dihya, am murmurat.

Cuibărită în copac, pe o ramură înaltă, stătea o tesleet. Avea corpul negru, un negru diferit de al cerului, bălţat cu tonuri sclipitoare, mai închise, de purpuriu şi verde. Coroana era albă; pornea de la cap şi se întindea pe tot corpul. Vârfurile sale îi atingeau coada şi arăta de parcă o târâse printr-o baltă de aur lichid. Era enormă – aproape la fel de înaltă ca mine – şi nici nu îmi puteam imagina cât de mari îi erau aripile.

Iar din primele Sale creaturi a făcut stele, ce străluceau fierbinte cu focul şi căldura lor.

Aerul din jurul său părea să sclipească de parcă acel spaţiu era din altă lume. De parcă priveam printr-o oglindă spre un alt tărâm. Şi-a întins aripile, de două ori cât corpul, şi s-a desprins de creangă.

M-am holbat, cu gura căscată de uimire, cum a coborât din copac cu un ţipăt uşor şi s-a lăsat pe o bancă la baza lui. M-a studiat înclinându-şi capul într-o parte şi în cealaltă, cu ochii săi negri, inteligenţi şi pătrunzători. Mâna îmi tremura când m-am întins spre ea. Ciocul se simţea rece, penele lucioase şi calde. *E reală,* m-am gândit.

Nu aveam halucinaţii.

Şi-a întins din nou aripile, a scos încă un strigăt ascuţit şi strident şi s-a avântat în aer.

Oricine poate vedea stelele, însă puţini le vor vedea străbunii. Iar celor ai căror ochi văd foc de aur le spunem luaţi seama şi ascultaţi.

A zburat în jurul domului, coroana revărsându-i-se în urmă ca un stindard, şi apoi a dispărut prin crăpătura cupolei.

Minute în şir m-am holbat la locul prin care dispăruse, fermecată şi înfiorată.

Nu lăsase în urmă nicio pană, dar, în fond, nici nu era nevoie.

Căci ţi-am trimis un Semn. Observă-l şi ia aminte.

Nu puteam renunţa la speranţă. Mi se ordonase să o păstrez, să găsesc o soluţie la problema mea imposibilă.

Orice presupunea asta, indiferent de preţ, nu puteam şovăi şi nu puteam ceda.

Poate că speranţa a pus totul pe foc, însă din acea cenuşă se va ridica rezistenţa faţă de vathi. Mă voi asigura de asta.

MULŢUMIRI

Chiar e nevoie de un sat întreg, deşi în unele zile a părut un mic oraş.

Mulţumiri eterne surorii mele Ruqayyah, care a insistat să scriu această carte. Altfel nu m-aş fi aventurat. Mulţumesc mamei mele, care, încă de când eram mică, a crezut că voi fi publicată într-o zi. Şi din nou mamei mele şi mătuşii Naima, care au petrecut multe ore la telefon cu mine, împărtăşindu-mi cunoştinţele lor despre canonul poeziei arabe şi ajutându-mă să parcurg traducerile prezente în carte. Surorii mele mici, Tasneem, care mi-a acordat sprijin emoţional şi încredere infinită. Şi nepoatelor mele India, Haniyyah şi Hajr, care mi-au fost admiratoare încă din prima zi.

Această carte n-ar fi reuşit fără #echipaMiraj! Mulţumiri nesfârşite lui Annie Stone, care a avut încredere în mine şi în carte; lui Joelle Hobeika şi Sarei Shandler, care m-au ajutat să o port către o versiune completă, şi lui Josh Banks, care a fost pregătit cu o găselniţă pentru intrigă. Sarah Barley, editoarea mea de vis şi cea mai bună reprezentantă pe care o autoare şi-ar putea-o dori vreodată, fără tine nu ştiu unde ar fi această carte. Toată lumea de la Flatiron Books: Patricia Cave, Nancy Trypuc, Molly Fonseca, Jordan Forney, Amy Einhorn, Liz Keenan, Keith Hayes, Erin Fitzsimmons, Bill Elis, Anna Gorovoy, Lena Shekhter, Emily Walters, Lauren Hougen şi Liana Krissoff. Vă mulţumesc enorm că i-aţi iubit pe Amani şi pe Idris la fel de mult ca mine; n-aş fi putut spera la un cămin mai bun pentru *Miraj.* Şi, desigur, echipa New Leaf: nu ştiu unde aş fi fără extraordinarii agenţi Joanna Volpe şi Devin Ross.

Există un şir nesfârşit de oameni care mi-au ţinut mintea clară în acest proces. Multă iubire şi recunoştinţă pentru Snek Pit: Anna Prendella, Ronan Sadler şi Isabel Kaufman, vă mulţumesc pentru că v-aţi agitat zilnic împreună cu mine. Karen Chau şi Alex Cauley, vă mulţumesc pentru că

aţi rezistat alături de mine când a fost vorba de traducere şi că sunteţi grozavi. Salt Mates, Ashley M. şi Catherine B., ştiţi cu toţii ce aţi făcut. Pentru Amanda Shah şi Pauline Heejin Kim, care mi-au ascultat răbdător temerile, chiar şi când am început să mă repet. Pentru Nur, sarcasmul tău muşcător şi logica ta matematică mi-au dat putere să depăşesc atât de multe în ultimul an. Tuturor Demonilor mei: Aja, Sassy, Meg, Max, Gray, Zach, Noelle, Annie, Tropie, Rawles, Anna, Lys, Rachna, Nicole, Shruthi, Carrie, Jordan, Zara, Michele, Ari şi Riley, mulţumesc că aţi ascultat şi aţi răbdat toate urletele mele, cât am lucrat la această carte.

Veronicăi Roth şi lui Courtney Summers le datorez o recunoştinţă aparte. Cei mai buni soldaţi pe care o prietenă ar putea să-i aibă, care m-au suportat în etapa de corecturi şi au citit *Miraj* proaspăt scoasă de sub tiparniţă. Pentru Sarah Enni, care a fost acolo de la început: prietenia şi sprijinul tău au însemnat foarte mult. Pentru Tahereh Mafi, ale cărui sfaturi înţelepte m-au ghidat printre multe obstacole profesionale. Vrăjitoarelor: Kody Keplinger, Laurie Devore, Samantha Mabry, Stephanie Kuehn, Stephanie Sinkhorn, Alexis Bass, Debra Driza, Kaitlin Ward, Kara Thomas, Kate Hart, Kristin Halbrook, Lindsey Culli, Amy Lukavics, Maurene Goo, Michelle Krys şi Phoebe North, un mulţumesc pare insuficient.

Şi, nu în cele din urmă, comisiei mele de disertaţie: Jesse Oak Taylor, Charles LaPorte şi Juliet Shields. Vă sunt pe veci îndatorată pentru sprijinul acordat în timpul examenelor, al redactării şi apoi al revizuirii unui roman şi pentru provocările intelectuale care au îmbogăţit această carte. În special lui Jesse: mulţumesc că mi-ai spus că e în regulă să iau pauză de la ceva pentru a mă ocupa de altceva.

VIRTUAL
VP
PROJECT

Într-o lume dominată de brutalul imperiu Vathek,
Amani, o fată de optsprezece ani, este o visătoare.
Ea visează la viața de dinainte de ocupație, la poeziile vechi
pe care le adoră, la aventuri și la călătorii dincolo de căminul ei izolat.

Dar Amani e răpită și dusă în mare secret la palatul regal,
unde descoperă că arată aproape identic cu prințesa Maram –
atât de urâtă de propriul popor, încât are nevoie de o dublură
pentru a apărea în public.

Obligată să joace un rol pe care-l disprețuiește, Amani se lasă vrăjită
de frumusețea palatului și de logodnicul prințesei, Idris.
Dar extravaganța vieții la curte ascunde violență și frică.
Dacă Amani vrea să-și mai vadă vreodată familia,
va trebui să-și joace rolul la perfecție,
căci orice mișcare greșită îi poate aduce moartea.

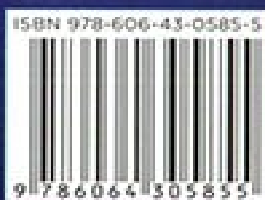
„*Miraj* e plin de personaje care parcă au existat cu mult înainte
de poveste, într-o lume pe cât de frumoasă, pe atât de crudă.
Daud are un talent rar și acesta este un debut isteț, romantic și incitant."
VERONICA ROTH

„Călătoria protagonistei – de la o tânără inocentă dintr-un sat
până la o femeie calculată, care se dă drept prințesă –
are dimensiuni galactice. Această carte pune întrebarea: ce înseamnă
să joci rolul inamicului tău? Iar răspunsul e o aventură incredibilă."
TOCHI ONYEBUCHI

ISBN 978-606-43-0585-5